erotika

erotika

RS MAGAZIN

broj 5
studeni 1985.

cijena 200 d
DM 3,80

Romani i stripovi
RS
VJESNIK

Na našim stranicama:

Autori:

Frédéric Chopin
Krsto Frankopan
Xaviera Hollander
Igor Mandić
Tomislav Sabljak
Giovanni Straparola
Feđa Šehović

Zvijezde:

Tony Curtis
Ira Fürstenberg
Sestre Kessler
Sonja Savić
Brooke Shields
Sylvester Stallone
Liz Taylor

Crtaju:

Gerard Lauzier
Georges Pichard
Miro Sinovčić

Gdje je što:

● Odjeci 4
Gordana Stošić: BALKANSKI MIT O SEKSU, intervju 5
Igor Mandić: OPASNOST OD GOLOTINJE 10
STRAH OD SIDE 13
Gray Morrow: KRATKI SUSRET, strip 19
Igor Mrduljaš: EROTIKA ZA ČAS KRATITI 20
ŠEĆER I MIRODIJE 24
Miro Sinovčić: DVOBOJ, strip 26
LJUBAVNA PISMA SA SEKSUMIŠLJAJEM 30
EROTSKI MIRIS STARIH RAZGLEDNICA 32
Giovani Straparola: PRIČA O GOSPI MODESTI, priča 34
Xaviera Hollander: TERAPIJA, priča 35
Miloš Kordić: VIOLINA, priča 36
Vladek Burić: NEMAM NJEGA, NEGO NJU, priča 38
Mišo Radić Sutješčanin: POBJESNJELI VULKAN, priča 40
● Umjetnici: HELMUT NEWTON 42
● Pjesme 46
Tomislav Sabljak: LJUBAVNI RAZGOVORI S LUNAČARSKIM, priča 48
Fred Schrier: OSVAJAČI ZAPADA, strip 52
BIJEG S MILIJARDAMA 53
ČOVJEK POTENTNIJI OD MAJMUNA, erotologija 54
Roger Brunel: TOM TUCKALIĆ, strip 57
● Svijet poznatih 60
● Zanimljivi globus 77
MANIFESTACIJE ZIZI I PETERA PANPANA, strip 89
Sonja Savić: »ZAŠTO JE ŽENA MRLJA?«, intervju 98
Feđa Šehović: GALEB, priča 102
VENERIN ČAROBNJAK 104
MALOLJETNA PROSTITUCIJA U SR NJEMAČKOJ 106
ŠPIJUN KOJI JE POSTAO JAMES BOND 108
SVE POČINJU GOLE 110
NEMORALNI ANĐELI 112
KAD DJEVOJČICE OTKRIVAJU LJUBAV 114
Helmut Senf: LJUBAV U PRVOM REDU, priča 116
Slavoljub Marković: HUMOROM PROTIV TABUA, žurnalizam 118
SPOJ EROTIKE I ESTETIKE 120
IZ »PLAYBOYEVA« LABORATORIJA 122
SEKS, DROGA I ROCK'N'ROLL 123
LJEPOTA MIRISA 124
EGZOTIČNE DAME VIDEOFILMA 125
NA REDU SU MUŠKARCI, savjeti 126
KADA LJUBAV STIŽE PREKASNO, savjeti 127
SIS-TEST 128
LJUBAVNA PODUKA, strip 129
Boris Kronast: HOPA-CUPA UČETVERO 134
● Humor 138
● Pokušaji 144
U POSTELJI SA 900 MUŠKARACA 145

erotika

Romani i stripovi RS VJESNIK

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik poslovodnog odbora VJEKOSLAV KOPRIVNJAK) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n.sol.o. (direktor MILAN BEKIĆ) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n.sol.o. (direktor SEAD SARAČEVIĆ). Uredio uređivački kolegij redakcije »Romani i stripovi«.
Predsjedavajući savjeta: prof. ADOLF DRAGIČEVIĆ
Grafički urednik i kreacija omota: BERISLAV GRABUŠNIK.
Tisak: Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n.sol.o. Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4. tel. (041) 515-555, telex 21 121 YU VSK
Oslobođeno plaćanje osnovnog poreza na promet mišljenjem Sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SR Hrvatske broj K-1747/1-85. od 24. 5. 1985.

IDUĆI BROJ IZLAZI U PROSINCU

ODJECI

erotika POSTAJE MJESEČNIK

Dragi čitatelji!

Naprosto ste nas obasuli svojim pismima i već je sve teže na njih odgovarati. Najčešće nas ipak pitate hoćemo li od iduće godine ipak krenuti kao mjesečnik. I eto radosnog odgovora za sve one koji su u »Erotici« pronašli ponešto za sebe. Da, krećemo kao mjesečnik, ali ne od iduće godine, nego — odmah! Znači, slijedimo vašu želju i vjerujemo da će armija naših čitatelja, kojih je sad oko 100.000, još više narasti. Idući broj izlazi u prosincu, a zatim u 1986. godini svakoga mjeseca. Inače, javljate nam se iz svih krajeva Jugoslavije, što znači da naša revija dolazi do mnogih. Ipak, ima i onih koji se žale da jedan broj stigne, drugi ne stigne i slično. Kako se to ne bi ubuduće događalo, povećali smo tiskanu nakladu, popravili distribuciju i vjerujemo da će sve biti bolje. No predlažemo vam i da osigurate unaprijed svaki broj »Erotike«. Pretplatite se na svoju reviju, kako biste je zajamčeno dobivali!

DVANAEST STRANICA U BOJI

Svojim vjernim čitateljima redakcija je odlučila prirediti i jedno iznenađenje. Često nam zamjerate da je premalo kvalitetnih fotografija u boji. Zbog toga ćemo u idućem broju, koji izlazi u prosincu, ubaciti zanimljivi blok sa 12 stranica u boji. Hoće li to biti samo naš novogodišnji poklon ili će tih 12 stranica izlaziti svakoga mjeseca, ovisi opet najviše o vama. Bude li naklada rasla i dalje, znači da u svemu ima i ekonomskog opravdanja, pa nas eto i iduće godine u boji!

CENZURA

Pišem vam pošto sam pročitao broj 4 »Erotike«. Ja, naime, nisam verovao da još izlazite, tj. da ste uspeli da opstanete u ovoj opštoj cenzuri erotske štampe. Posjedujem broj 1, kad ste se pojavili, od tada vas više nema u T. Užicama... Molio bih da objavite poster Sylvie Kristl i da mi pošaljete pouzećem brojeve 2 i 3.

Milan Prodanović
T. Užice

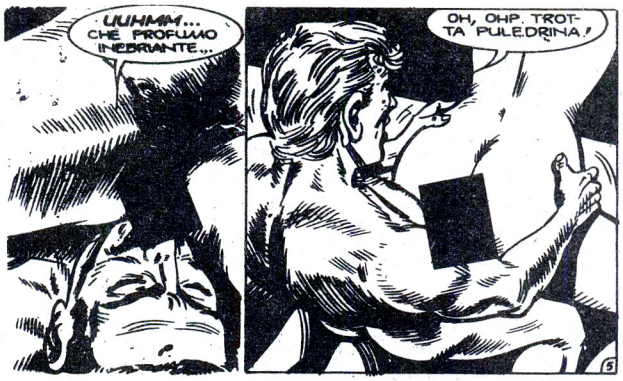

● Ne bismo se upuštali u razloge zašto su prestali izlaziti listovi sa sličnom problematikom. Mi smo odlučili praviti kvalitetnu reviju, ali uvijek vodeći računa o dobrom ukusu, o istaknutim domaćim i svjetskim autorima koji se bave erotikom, bilo da pišu, slikaju, fotografiraju... Zato i nećemo poslušati čitatelja S. Momirovića iz Ivanske, koji nam zamjera na našim erotskim stripovima koje, usputno rečeno, prave najbolji svjetski crtači, a predlaže ružne i pornografske kao na ovom predlošku. (Retuširano u redakcii). Cenzura smo, znači, mi sami, a ne netko izvan redakcije. Želju ćemo Vam inače, Milane brzo ispuniti.

GDJE SU MUŠKARCI?

Pored svih kvaliteta koje posjeduje ovaj fantastični časopis, moram da se složim sa ženskim delom, čitateljkama koje se sa punim pravom osećaju zapostavljenim. Svi prilozi (uglavnom) su namenjeni muškarcima. Toliki fotosi nagih žena maltene degradiraju svaku od nas, a fotosi nagih muškaraca se ko zna gde, čuvaju ne bi li slučajno snizili kult muškarca...

Slađana Petrović
Beograd

● Vjerujemo da ćete već s ovim brojem koji je pred Vama biti zadovoljniji. Ne, nismo mi ti koji skrivamo muškarce. Jednostavno, u svijetu je takva situacija. Mnogo je teže doći do takvih fotografija. Ali, trudimo se, priznajte.

ANONIMNI STUDENT

Vi uglavnom objavljujete pisma koja vam odgovaraju. Iznenadite me, pa objavite i koji delić mog, s odgovorom ako ga uopšte imate... Neću se potpisati. Što će vam to? Da biste mi poslali odgovor na kućnu adresu. Odgovorite mi u listu, da svi vide... Kao student često sam odlazio u Švedsku, pa sam imao priliku upoznati njihove erotske (porno) revije.. .Znate li što je vaš list u usporedbi s njima? List za malu decu, smijurija živa. Znam da Zagreb nije Stockholm, da naši zakonodavci nisu švedski. Šta je za vas erotika? Gole ženske i tekstovi od kojih dve trećine nema veze s erotikom: pišete o filmskim glumcima, pjevačima, nekakvim glupavim stripovima popunjavate stranice...

Student

● E, pa dragi studente, ako ste u Švedskoj upoznali njihove, kako kažete porno revije, mi s ponosom ističmo da to nismo i ne želimo biti. Ako pažljivo listate reviju, morat ćete se složiti da ste se debelo prenaglili kad kažete da pišemo o pjevačima i glumcima i da dvije trećine tekstova nema veze s erotikom. Za Vas su glupavi stripovi ponajbolji stripovi toga žanra na svijetu! Zagreb ne želimo ni mjeriti sa Stockholmom, jer nam se previše sviđa, i tako dalje, i tako dalje. Vidite, objavljujemo i ovakva pisma, jer nam i ona pomažu. Prosudite sami zašto. Ali, radije bismo željeli da znamo kome se obraćamo

SAVJETI

Mnogi naši čitatelji, među kojima je i vojnik Dragan Maksimović iz Kikinde, dobit će na svoja pitanja pismene odgovore na svoju adresu. Željeli bismo takav odgovor poslati i čitateljki A.Đ. i zato molimo da nam se javi s punom adresom.

VAŠI POKUŠAJI

Sve je više čitatelja koji šalju svoje radove. Među njima su Saša Ignjatović iz Pančeva, Radosav Simić iz Lozovika, Milan Simić iz Beograda, Tomislav Dušanić iz Osijeka i Nebojša Ilić iz Prokuplja, čiji su radovi na recenziji. Neke smo pak materijale objavili na stranici »Vaši pokušaji«.

ADRESA TRAVARA TOMAŽINČIČA

● Pošto smo objavili napis o Jožefu Tomažinčiču, poznatom travaru, mnogi su nas čitatelji upitali za njegovu adresu. Ispunjavamo im želju:

Jožef Tomažinčič
66310 Izola
Dobrava 24 B
Telefon: 63-282

Fotografije na naslovnoj i posljednjoj stranici posredstvom »MEYERPRESS«, Salzburg

INTERVJU

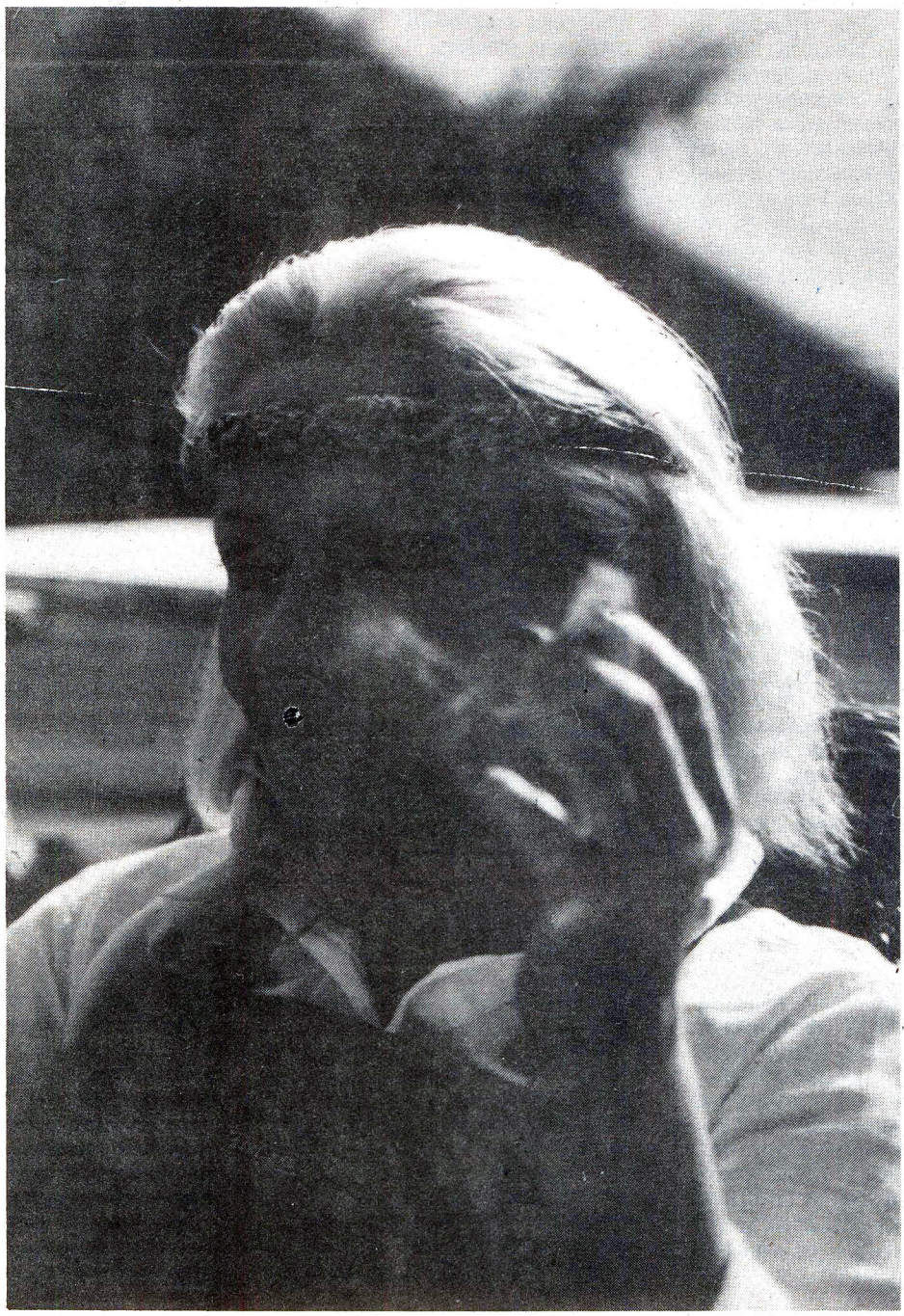

Balkanski mit o seksu

Otvorila mi je vrata ljupka, nasmijana lica. Gordana Stošić od onih je osoba kojima ne nedostaje gostoljubivosti, radosti života, prirođene vedrine. Stanuje u jednom od niza nebodera, u dugoj ulici s imenom Jurija Gagarina, u Novom Beogradu. Mali unajmljeni stan, za koji svaki mjesec treba platiti popriličnu svotu, doima se toplo, gotovo kao mala izložba dobra ukusa i smisla za intimnost stambene oaze. Tog jutra najprije sam je potražio u Srednjoškolskom obrazovnom centru u Zemunu; bilo je ugodno promatrati kako s voljom, pa i šarmom

radi svoj nezahvalni profesorski posao.

Gordana ima pet tiskanih knjiga, piše poeziju i prozu. Osebujan je, talentiran stvaralac, koji utire, traži nove putove. Živi duboko u svom vremenu, pa nekima i nije po volji to njezino pisanje, jer izruguje malograđane i skorojeviće, koji još vode glavnu riječ u beogradskoj čaršiji. »Nema u ovoj poeziji«, zapisao je Aleksandar Sekulić, »ničega skarednog i neprirodnog i zato ona ne traži milost ni od koga. Njena poezija je na najboljem putu da postane njeno drugo telo.«

Najčešći motiv u poeziji Gordane Stošić jest seks, seksualni odnosi, ljubav muškarca i žene. Njezin je književni uzor Whitman, divi se Silviji Platt i Margaret Jourcenar. Cijeni Ericu Jong, priznaje da je učinila mnogo za emancipaciju žene, ali se i ne slaže posve s njezinim pogledima.

Ne pišem iz perverzne nastranosti

Gordana govori o sebi iskreno ali i žučno, temperamentno, kao i da tako želi uvjeriti sugovornika u ispravnost svojih teza i stavova. »Od pamtivijeka su ženi-piscu prigovarali da piše zato da bi kompenzirala neuspjelu ljubav, ili pak da vodi ljubav kako bi pisala. Meni životno iskustvo neobično pomaže, priznajem, ali mi je unutrašnja, dramska napetost mnogo važnija. Moj život i moja literatura tijesno se prepleću. Ne krijem da volim ljubav. Jedino budale to mogu kriti.«

Kako bi objasnila svoje htijenje u životu i literaturi? »Pripadam novom tipu oslobođene žene koja stanuje sama u unajmljenom stanu. Rješavam kratke spojeve i na električnim instalacijama i u životu, sama, bez muškarčeve pomoći. Ali kada takva žena vodi ljubav, najviše joj se sviđa kad je njegovo tijelo na njoj. To mi pokazuje želju da nada mnom netko ipak dominira.«

Gordana ne šuti kad je riječ o ponašanju većine muškaraca. Smatra da je vrijeme da se nešto mijenja u toj »školi muškizma«, koja je ukorijenjena u cijelom svijetu, na svim kontinentima. Posrijedi je poznati stav: žena kod kuće mora biti domaćica, na ulici dama, a u krevetu — kurva. »Ali ja ne mrzim muškarce«, dodaje, bojeći se da ne bi bila pogrešno shvaćena. »Naprotiv, volim ih, ali to njihovo ponašanje treba da se mijenja. Među muškarcima ima danas mnogo feudalaca.«

Posoljen hleb

Jebao si me danju
bežao od mene noću
zakonom odobrenoj ženi.
Mesecima smo trčali
asfaltnom strujom.
Ispod stola
bunovnu stvar
tutkao si mi u ruku.
Osvrćući se
stiskala sam mišić
dok mi se oči sitile
korom presoljenog hleba.

Skačeš

– Tebi moja telesina
nije potreba stalna.
Nije.
Uzimam čvrsta muška bedra.
Toliko je omota
na tvom Falusu.
Kako i kada da ih učvrstim!
Postoje i druge žene.
– Prokleta da si.
Što nisi starica.
Tad bih jedini
razmicao tvoja bedra.
P. S.:
Skočio si na svoj
Falus.
Učinila sam
isuviše ustupaka.

Iz zbirke NOĆNO SEME («Muda namazana džemom«)

Tvoja majica

U tvojoj majici
stojim
ispred ogledala.
Pritegla mi sise
rudišta,
butine ostavila gole.
Tvoj vonj
žari jezičak
vitla rudine
okreće dolap
nestaši prste.
Moje lice posuvraćeno:
da li sam biće?
Nemarne zeni lože
kap medà.
Samo ogledalo gleda.

Iz zbirke ŽENA ČEŽNJIVE KOŽE

Kad govori o seksu, Gordana napominje da u njezinu promatranju odnosa muškarca i žene ima mnogo više osjećaja nego samog seksa, mnogo je više zanima izražaj lica nekog muškarca nego to kakav ima penis.

Imala je i neprilika sa čistuncima kad joj se pojavila zbirka »Noćno seme«, koja je ljubitelje suvremene poezije oduševila, ali neke, sa starinskim shvaćanjima, i ogorčila. Ti konzervativci pokušali su je ukloniti s profesorskog mjesta, grubo, primitivno. Pitali su: kako može netko biti profesor i pisati ode penisu? Održavani su sastanci, bučne rasprave, ali su kolege u njezinu obrazovnom centru dokazali da su intelektualci; odbili su optužbe puritanaca i malograđana, a tako je bilo i na partijskom sastanku. Zar je sramota biti profesor i pjesnik? Zar je prijestup biti smion, razmišljati ispred svog vremena? Zar je nepodobno napisati riječi koje svi znamo, upotrebljavamo, od kojih su nam mnoge i dio najljepših osjećaja i doživljaja? Jedno poglavlje zbirke nazvano je »Muda namazana džemom«...

Gordana Stošić počela je pisati već sa 13 godina. Završila je studij jugoslavenskih književnosti, studirala engleski i talijanski, boravila u Londonu, ima za sobom jedan nesretan brak, za koji kaže da joj je »iščeprkao čitav privatni život«, ali je bio i korisna, iako surova škola. »Poprimila sam neke navike sa Zapada, kaže, ali nisam se vratila kući da budem ičiji epigon. To je samo kompleks malih nacija. Možda bi jedna Amerika bila sretna da ima mene. A ovdje, eto, odmah dobivam packe, zato što sam naučila prihvaćati svijet onako kako je piscima muškarcima oduvijek bilo dopušteno.

● Kako je bilo s objavljivanjem »Noćnog semena«?

— Da objavim tu knjigu, morala sam priznati tko sam, što sam i zbog čega sam to napisala. Trebalo je i priznanje da ne pišem ni iz kakve nastranosti, a sa sobom je valjalo raščistiti predrasude: ako si žena-pisac, ili žena koja se bavi umjetnošću, to ne znači da si »svijeća bez ćiraka«. Naprotiv, ja sam ih imala i imam ih toliko da mi je muka od toga!

● I naslov je neke uznemirio?

— Zna se kako se u nas često sve doslovno prevodi i shvaća. A taj je naslov potekao od sjemena od kojega smo svi nastali, i biljke i životinje, sve što nas okružuje. Uvjerena sam da i u svemiru ima sjemena!

● Ovo balkansko podneblje još ne prihvaća mladu ženu koja se obračunava sa stoljetnim konzervativizmom, navikama, predrasudama...

— Dakako, i zato o svemu što sam proživjela, a nije mi bilo lako, pišem u svojoj novoj knjizi, dokumentarnoj prozi »Noć ljuštenja krompira«, koja će uskoro biti u

knjižarama. Pripovijedam kako su neki moćnici htjeli manipulirati mnome, otjerati me od profesorske katedre... Ali nisu uspjeli. I dalje sam profesorica, vole me učenici, i nastavljam svojim putem, pišem pjesme kako osjećam i želim. Kad sam doživjela sve to oko »Noćnog semena«, tek tad sam shvatila koliko to erotsko u nama, u životu, kao nešto sudbinsko, još ne poznajemo, pa i ne razmišljamo o njemu. A koliko je muškaraca i žena zbog tog erotskog naboja ostavilo obitelji, izdalo zemlju, prijatelje... Međutim, to erotsko kao moć sudbine, kao nagon koji upravlja nama, u mojoj knjizi ne priznaju! Bilo je mnogo onih koji nisu ni vidjeli moju knjigu, a napadali su je. Profesorica se drznula da piše o seksu! Tako sam i ja doživjela svoju kafkijadu, svoj »proces«, htjeli su mi suditi, iako nisam bila kriva...

Ljubav se ne uči iz knjiga

● U našoj suvremenoj literaturi prilično su rijetka djela koja se bave seksualnim odnosima muškarca i žene, a i kad se pojave, kritika ih odmah proglašava »lakšim žanrom«...

— Zbog toga što je seks nešto pejorativno. Kafka je čudesan pisac i uvijek ga otkrivam u novim slojevima. I moji ga učenici obožavaju. A on je s pravom smatrao da je seks jedini dio u kojem je čovjek slobodan. Ovdje kod nas, na Balkanu, o seksu se još i danas pravi mit, umjesto da seks bude simbol radosti, veselja čovjeka, a ne njegova mistika i tragedija. A tako ga mnogi promatraju. I još se busaju u prsa da su napredni.

● Na sve to utječu stara shvaćanja, religija...

— Znamo svi i od Gundulića da je Magdalena bila sjajna kurva i da je poslije postala pokajnica. A to je bilo u vrijeme protureformacije, dakle daleko iza nas. I što da učinimo sada? Da se i mi sa svojim pogledima, shvaćanjima, vjerovanjima, ljudskim odnosima, vraćamo u vrijeme protureformacije? A ima uistinu čudnih stvari među nama, i to među školovanim ljudima, za koje seks i seksualni odgoj ne može i ne smije biti zagonetka, nepoznanica. Kaže mi kolega, psiholog, obrazovan čovjek: na velikoj sam muci. Mlađi sin, kojemu je šest godina, traži od mene da donesem »Start«. Veli: tata, kupi mi one novine gdje ima slika onih golih teta. A u isto vrijeme moram od starijeg sina, osamnaestogodišnjaka, skrivati da čitam »Start« i druge listove koji objavljuju lijepe nage guzice. Bojim se da to ne otkrije. A jedna moja znanica ima prekrasnu šestogodišnju djevojčicu, i kad sam jednom bila kod nje, moli me: skini tu bluzu, pokaži mi sisu; moja mama kaže da nema sise, a ja sam vidjela da ih druge tete imaju. I ja joj pokažem, a ona se sva ozarila, kao da je dobila lilihip. Djevojčica je negdje vidjela druge žene i, tko zna zašto, poželjela da vidi i maminu sisu, ali je majka uvjerava da je ona nema. Zbog stida, tko zna čega! Nije li to uvjerljiv primjer kako još ne shvaćamo koliko je važan i potreban seksualni odgoj za djecu, za mlade, ali i za roditelje? Zašto se mlada majka stidi svoje gole dojke, zašto je neće pokazati djetetu? Zar nije istina kad kažem da to malo, zdravo stvorenje, taj mali čovjek, želi gledati život oko sebe radosno i otvoreno. Ali eto, već mu lažu, varaju ga, manipuliraju njime. I zar će biti neobično ako postane iskompleksirano? Zašto naši pisci uglavnom ne vole seks? Za njih je to i šund. To je ta naša ograničenost, neki moralni klišej, ali i nepoznavanje. Jer ako pisac hoće pisati o ljubavi, seksu, muškarcu i ženi, treba i mnogo toga da zna, mora imati i svojih doživljaja, jer ni ljubav se ne može naučiti iz knjiga. A veliki pisci koji su pisali o ljubavi, zna se to iz njihovih biografija, poznavali su i život i žene. O ljubavi se ne može pisati samo maštom i u toploj sobi...

Impotencija duha

● Kako vaši učenici gledaju na vašu poeziju? Neki smatraju da mlada generacija već tako rano sve zna o seksu, i to ne samo teoretski?

— Ja predajem u heterogenoj sredini, imam djecu intelektualaca i radnika. S njima vrlo otvoreno razgovaram. Oni imaju razumijevanja za moju poeziju, za sve što pišem, pa me i potiči na to da ustrajem. Kad su me napadali, kad su me htjeli otjerati iz škole, bili su na mojoj strani, branili su me. Zabrinjava me da su mladići pod utjecajem svojih roditelja, majki, očeva, koji ih upozoravaju na to da nametljive djevojke nisu dobre, da su »lake«. I to mi se ne sviđa. A djevojke kažu: ne smijemo pokazati naklonost prema nekom mladiću, to se odmah pogrešno tumači. I eto manipulacije, u najljepšim godinama! Djevojke, moje učenice, lijepe, zgodne, obrazovane, ispravno misle: što je to s našim dečkima, zašto moramo glumiti ravnodušnost, da bismo samo tako privukle onoga koji nam se sviđa? To su lažne igre u životu, ali i za ovu djecu opasne, koje mogu ostaviti loš trag za cijeli život.

● Muškarci vam zamjeraju što u svojim knjigama tvrdite da su najčešće impotentni?

— Ne, nisam to nikada tvrdila. Ali poznajem impotenciju duha. I često je srećem, čak i u ljudi kod kojih to ne bi očekivala. A poznajem i vlastitu, kad naiđe.

● Spominju i neke vaše stihove koji se odnose na Lady Chatterley?

— Ah, to je moja priča o tomu kako žena promatra neka svoja intimna zadovoljstva, kad počne misliti svojom glavom, kada dođe takozvano buđenje svijesti. Pa ona najednom kaže: kako je to moguće, Lawrence spominje svoj orgazam, čak osam puta uzastopno, sa svojom lady, a ja, koliko znam, nikad takvo nešto ne bih doživjela. I onda počneš dalje misliti. Pa to je njegovo iskustvo, iskustvo muškarca, i to je u njemu duboko usađeno. Otac, brat, muž, to su naši standardi uzornosti s kojima smo odrasle, s kojima smo se ogledale. A kad žena ostane bez toga, a dogodi se da nije svijeća bez ćiraka, kaže sebi: nešto zacijelo sa mnom nije kako valja. I onda pomisli: pa da, on je muškarac, a muškarac je supermen, on može sve, pa i taj osmostruki orgazam. Eto, to komentiram u jednoj svojoj pjesmi.

● Koliko je naš muškarac suvremen, oslobođen predrasuda?

— Mnogo je toga utjecalo na to da se naš muškarac osamostali, da razmišlja u duhu vremena u kojem živi, ali još ga mnogo toga sputava i u najužoj sredini gdje živi, pa zato u njemu i oko njega ima mnogo neiskrenosti i lažnog morala. Imam prijatelja koji mi se povjerio da bi volio živjeti sa dvije žene. A kad sam to, usputno, u šali, spomenula tim ženama, one su žestoko reagirale, naljutile se. Obje su primijetile da bi on htio živjeti kao u tursko doba!

● Sve je aktualnija ona stara bosanska mudrost, poslovica, da ona stvar ne voli brigu, a briga je danas i previše, i u braku i izvan njega...

— Prilike u kojima danas živimo izuzetno su složene, i zaista vjerujem da čovjek koji misli, onog trena kad je uključio glavu, makar ima i sjajnu alatku, prestaje biti jako potentan...

O oženjenim muškarcima

● Zastupate tezu da nježnosti nije potrebna alatka...

— To sam napisala. Ali to je samo poetski rečeno. Danas svi to osjećamo; kad svatko od nas počne doživljavati neki svoj proces, muškarac ili žena, seks više nije radost, sreća, užitak. To je tragedija našeg vremena. Problemi ulaze duboko u čovjekovu psihu, potiskuju mnoge njegove motive, postaje nesretan, oduzimaju mu i — strast. A to stvara nove traume.

● Želite da se poetizraju riječi koje upotrebljavamo u seksu i oko seksa?

— Istina je, u svojim pjesmama pokušala sam to i ostvariti. Za mene je recimo, riječ »svršavanje« odvratna, ružna, gruba, pa i uvredljiva. Želim predložiti nekoj popularnoj radio-stanici, možda »Studiju B«, da počnu sa satovima seksualnog odgoja, to bi moglo da bude vrlo korisno, i ne samo za mlade ljude. Seksualni odgoj potreban je danas i roditeljima, ne samo njihovoj djeci. I biljke imaju svoje pokrivače. Jedina je razlika u tome što se roditelji, muškarac i žena, zavlače pod pokrivač, a samo ljeti, kad je toplo, ostaju nagi i ne stide se svojih tijela. Djecu treba odmalena naučiti da u seksu nema ničeg ružnog, lošeg, ali da i u njemu čovjek može biti manipuliran i da mu to može donijeti razočaranja i nedaće za cijeli život. Seks u kojemu nema manipuliranja, koji je čiste duše, bit će pravi užitak, radost, zadovoljstvo. Ali znamo da mnogima još nije.

● Sviđa li vam se riječ alatka?

— Da, ona tako lijepo, narodski zvuči, nasuprot medicinskim, latinskim izrazima, koji su potisnuli lijepe, prave narodne riječi što imaju u sebi i pravu simboliku i govore o ljepoti užitka... Osim alatke, tu je mrčac, koji upotrebljavaju Crnogorci, od glagola mrčiti, a u okolici Zlatibora imaju prekrasnu riječ ustalac, od ustati, pa divna riječ klikum, nešto što klikće...

● Kako biste objasnili svoju poetsku poruku?

— Da pravi seks ne postoji bez nježnosti i topline. Čini mi se da na poprištu života ostaju oni koji su najjači, a takvi se ne stide ni svoje topline ni iskrenosti.

● Zašto ne volite oženjene muškarce?

— To su neki pogrešno shvatili moje pjesme i moja razmišljanja. Ne volim onog oženjenog muškarca koji želi nešto samo usputno, krišom, na brzinu, a takvi su uglavnom oženjeni. Kukavice koji hoće, a ne smiju. Koji se prave hrabri, koji govore o ljubavi, a zapravo strepe za svoje malograđansko gnijezdo. Čovjek mora imati raščišćene odnose. Hoće li i može li oženjen čovjek imati slobodu, povjerenje svoje žene, ali i ona u isto vrijeme? No, on traži vjernost, sumnjičav je, ljubomoran, provjerava, nadzire svoju ženu, motri svaki njezin pogled, razgovor, sumnjivo mu je kad se dotjera, a on kriomice, da nitko ne zna, odlazi svojoj ljubavnici, kleči, moli, obećava, a kada dobije ono što želi, opet bježi kući, glumi vjernog i zaljubljenog muža. To je najčešća slika i prilika naših današnjih odnosa. Stvaraju ih takvi muževi. A trebalo bi mijenjati odnose. Jer su ružni, pokvareni, jer su nedolični. A te šićardije prožive cijeli život u strahu da ih se ne otkrije, da se ne sazna. Zar može postojati prava ljubav bez iskrenosti i hrabrosti? Borim se, pišem, zalažem za više poštenja u ljubavi. Šićarluk ne volim ni u školi. Dala sam neki dan jedinice svojim učenicima. Hvalili su se da su pročitali jednu knjigu, a brzo sam otkrila da nisu...

● Je li istina da su Jugoslaveni najveći zavodnici u Evropi, da imaju najveći, najdulji...?

— Srela sam muškarca koji mi je rekao: »Dogurao sam do broja 100; odsad tražim samo kvalitetu!« Zamislite, svaka ta žena koju je imao za njega je bila broj. Nije li to primjer svojevrsnog primitivizma, neosjećajnosti, mužjačke bahatosti? Nemam ništa protiv tog mužjačkog »daj što više«, ali u tome mora biti i nekog poštovanja ženine ličnosti, više nježnosti, topline, a ne samo misliti na alatke. Toj amoralnoj manjini nije poznato da netko daje, a da zauzvrat ništa ne dobiva. A u pogledu onog hvalisanja, nedavno je uistinu objavljena stručno sastavljena lista evropskih muškarčina, mužjaka, kako hoćete, i Jugoslaveni na toj top-listi nisu zauzeli nijedno mjesto!

Mekomudići i tvrdomudići

● Dugo ste živjeli u Engleskoj. Možemo li nešto od njih naučiti i na seksualnom polju? Kažu o njima: dosadni su, samo petkom ispunjavaju svoje bračne dužnosti...

— U nas je mnogo onih koji to ne čine ni petkom. Mene su Englezi smatrali Šveđankom. Rekla sam vam, ja sam lutalica, kozmopolit... Engleza ćete najbolje upoznati u pabu, tamo dolazi na pivo, sendvič. I ako mu se svidite, uljudno će vam prići, pozdraviti vas, izreći neki kompliment, pa možda i zatražiti broj vašeg telefona. Nitko se ne ljuti kad odgovorite da ništa ne želite dati, ni telefon niti išta drugo. Žena se tamo poštuje, pa i među ljudima s malo novca i još manje obrazovanja.

● Kako vidite seksualne scene u našim filmovima? Neki ih kritičari nazivaju »slikama parenja«.

— Gotovo da je tako. Gledala sam »Unu«, svidjela mi se.

● Stvorili ste u svojoj poeziji originalnu podjelu muškaraca na mekomudiće i tvrdomudiće...

— Jesam. Zgodno, je li? I nije bez razloga. Znate kako se kod Srba kaže: taj ima muda! Da nešto uradi, ispriča, jednom riječju da bude muškarac, pravi. Mekomudići su oni mali plašljivci koji se plaše svoje sjene, koji govore piskavim glasom, koji uvijek od nečeg strepe, koji šalju pisamca ili telefonom anonimno preklinju za ljubav. A tvrdomudići su oni koji imaju što poručiti, pa i pokazati. Meni se često obraćaju ti prvi, mekomudići, ljute se, prijete, kako se usuđujem tako pisati o muškarcima, hoće me zaplašiti. Vjerujem u to da svaki glas izražava i čovjekov karakter, i psihu, i osjećaj, i uvjerena sam da ti piskutavi glasići imaju i alatku koja već odavno nije podmazana. A ti mekomudići i tvrdomudići dio su našeg mentaliteta i naše sredine, kojoj treba malo više baš tih tvrdih. Onda bi ova kriza bila manja!

● Suvremenom je čovjeku potrebna i erotika...

— Puritanci ne vole erotiku, ali oni su sterilni i u drugim shvaćanjima. I kad bi popili sve prirodne sokove, oni bi odmah pomislili na neki protuotrov, a u njihovu tijelu i ti najbolji, najprirodniji, najsvježiji sokovi postali bi otrovni. Njima je i duša zagađena, otrovana. U nekima još vi shvaćanje da je seks samo zabava za siromahe. Jednom sam slučajno, po kiši, upala u jedan auto, a u njemu je bio neki manijak. Prijetio mi je, vikao, kao onaj taksist koji nije htio voziti Ericu Jong i nazivao je kurvom. Tako i ovaj meni: ubit ću te jer pišeš tako pogrdno o muškarcima! Jedva sam živu glavu sačuvala, strah me i danas hvata kad pomislim na taj doživljaj...

● Naši intelektualci i seks?

— Naši intelektualci mnogo pričaju o seksu. Oni imaju slabe plaće,nemaju novca, postali su proleteri. Pa i u seksu. Ponašaju se kao proleteri. Dođu, odu. Niti daju, niti uzimaju.

● Što vas ljuti u našoj svakidašnjici?

— Svi ljudi, na svim meridijanima, kad isplivaju iznad površine, a površina je mediokritetska sredina, bivaju udareni, i to teškim maljem, da odmah padnu na dno rijeke. A tko uspije preživjeti, isplivati, mora početi sve od početka, i najčešće u novoj sredini. Malograđani nemaju skrupula, ja ih nazivam »jmovcima«, javnim moralistima. Ti su se »jmovci« onda okomili na mene. Jao, kako su uživali u mom pokopu, rušenju, sahranjivanju, jer sam se usudila da i o seksu i ljubavi mislim svojom glavom! Ja za te »jmovce« kažem: imaju dolar u očima, jedno im je oko neprekidno na kursu, pišu neprestano neke prijave. O tome govorim u svojoj monodrami »Šleperi bez broja«, koju sama prikazujem. Ima u njoj i muzike, songova, pričam, pjevam... o »jmovcima«, i što sam sve preživjela u vrijeme njihove kampanje protiv mene.

● Ima pravih luđaka koji šetaju okolo. Tu u Novom Beogradu jedan je manijak napastovao žene u dizalima. Zar se ne bojite takvih?

— To su frustrirane osobe, svaki veliki grad prepun je takvih. Slobodno šetaju ulicama, a trebalo bi da su u nekom azilu, da ih liječe. To svjedoči o neorganiziranosti neše zdrastvene službe. A ima i manijaka koji mi ponekad prijete telefonom.

● Kasno je, sutra imate predavanje. No niste mi još zapravo rekli što je za vas ta erotika koja toliko muči ljude uskih gledanja, suženih nazora?

— To je barem jasno. Erotika je život, naš i oko nas, koji nema zastora. Žena se još boji otkriti svoj identitet. Dobila sam jedno pismo od neke žene iz Poreča: »Svaka čast za hrabrost, dobro si uradila. Tako i valja. Ali zašto si napisala »drhtulja«, a ne rodnica? Da ih odmah podsjetimo na to da mi rađamo?« Zabrinulo me to pismo. Razmišljala sam dugo o njemu. Zar žene služe samo za rađanje? Zar mi nismo i za neki veći doživljaj? Žene bježe u materinstvo jer su zaštićene samo kad su majke!

Gordana Stošić, mlada profesorica, ima još mnogo toga reći. I ne plaše je niski udarci naših skorojevića. Zaokupljena je svojim radom, planovima. Rado dolazi u Zagreb, ima u njemu prijatelja, publiku koja je razumije, čita. Obećava da će uskoro doći sa svojom monodramom. Na odlasku još jednom, kao da želim provjeriti sve ovo što sam čuo, zapisao, pitam je:

● Dobro, Gordana, tko ste vi, kako biste objasnili sebe?

Smije se.

— Ima me u više slojeva. Ne zamjeram ljudima što me ne razumiju. Ja sam možda preteča onih koji tek dolaze. Niti sam lokalni disident, niti lokalni bukač, pijani stihotvorac, niti sveznadar, mudrac, politikant... Jedino sam možda preteča onih žena, pa i muškaraca, dakle ljudi koji uskoro dolaze i koji će biti bolji od mene, od svih nas, na svim poljima. A kad smo već toliko govorili o seksu, da kažem: seks bez duha je provalija, nešto prazno.●

Bora Đorđević

Od poratnoga soc-puritanizma do današnje soc-raskalašenosti

Opasnost od golotinje

Razmišljanja o tome što prijeti pimpeku, a što picici!?

Kod nudizma, kod golotinje općenito, bilo na javnome mjestu, bilo u intimnosti vlastite kuće, čini se da je jedan izvor (ili izgovor) nelagodnosti za muškarca u ovome: slobodno viseći pimpek kao da je nespretno smješteni privjesak, koji se ljuljuška pri svakoj kretnji i koji baš ne nalazi najbolje mjesto u raznim tjelesnim pozama. Na primjer, svaki čučanj, pri obavljanju nekog posla u prirodi, automatski pretvara pimpek u neku vrstu mesnatog visuljka, koji pokazuje okomicu podvrgavajući se sili teže. Ne samo to: pri čučnju svaki pimpekonosac odmah misli na moguću opasnost kojoj izvrgava svoj alat, svoje spolne akreditive, svoj komunikacijski medij, svoju bitnu poruku... Teško je gol baviti se oko vatre, pripremajući, recimo, žar za roštilj ili motajući se oko nekog ražnja. Svi sitni poslovi što ih zahtijeva ta operacija, cijelo pimplavo motanje oko ognjišta, razgorijevanje plamena, nabacivanje drvlja, čarkanje žaračem, zgrtanje žara, namještanje roštilja, pripremanje ribe, cijeli proces pečenja... sve to neprekidno izvrgava golaća opasnosti da nespretno opeče pimpek, da ga prepeče kao kobasicu, da ga pretvori u zagoreni komadićak mesa, usmrdjelu plastičnu cijev.

Dobro, ne treba odmah udarati patetiku, tako tipičnu za falokratsku svijest, jer je mogućnost sličnih nezgoda relativno malena i ne valja pretpostavljati da bi obično pripremanje jedne gradelade odmah moralo amputirati nečiju muškost. Može doći do kakve blage opekotine, ali kao da je to nekakva utjeha: samo bi trebalo da komadić žara padne na otkriveni glavić iliti glavicu, da na njoj prosvrdla ranicu, da ostavi krasticu. Za koliko bi to vremena onemogućilo prirodne funkcije pimpeka? Zato je razumnije baviti se oko vatre dijelom odjeven, barem u kupaćim gaćama, ali tom odlukom već dajemo za pravo polaznom razmišljanju kako je slobodno viseći pimpek izvor i razlog sta-

novite nelagodnosti golog muškarca. Također se cijeli niz drugih poslova čini naprosto neizvodljivim u nagom stanju: kako ići kroz čestar, kako praviti suhozidinu, s mogućnošću da se pimpek našpranji, očeše, očerupa ili prignječi? Nije mi naprosto jasno koliko je toliko hvaljena golotinja starih Grka bila samo sportsko-demonstrativno-pederske naravi, a koliko je bila stvarni stil života?!

STALNA OPASNOST ZA PIJETLIĆA

Golotinja i u stanu — u kojemu bi trebalo da bude savršeno prirodna — izaziva niz refleksa, kao da opasnosti vrebaju na svakom uglu. Upravo su uglovi pokućstva prvi izvor mogućih opasnosti, jer landranje pimpekom baš se nudi svakom isturenom objektu. Naročito sjedenje sa slobodno visećim pimpekom neprekidno navodi na razmišljanje, bilo u stanu, bilo u prirodi, a u ovom drugom slučaju pogotovo... Jer, kako golać sjeda, s prirodno raširenim nogama, pimpek se naslanja na podlogu sjedišta. Ogoljene glavice, kao neki sirovo oderani pendrek, pimpek počiva među stegnima, ali činjenica da njegova glavica dodiruje nepoznatu podlogu (za koju mu tkivo nije napravljeno, ni namijenjeno) uzrokuje tajne srhe. Golać je u stalnoj (ne) prilici, pa svoga pijetlića podiže u zagrljaju dlana, čuva ga od neprilika i brani od neprijatelja. Na sve strane kao da bi nešto ili netko htio otfikariti slobodno viseći pimpek! Literarne asocijacije iz napola zaboravljene psihoanalitičke literature kovitlaju se u tim refleksima, bivajući već i našom drugom prirodom.

Priče o kompleksu kastracije; o majkama i dojiljama koje su, navodno, uzimale u usta pimpečić dojenčeta, škakljucajući u njemu duboke nagone; vjerojatne prijetnje u djetinjstvu kako će mačka pojesti pimpečić ako ga dečkić bude previše navlačio; neumjesne primjedbe starijih rođaka prilikom nekog zajedničkog kupanja, možda na plaži, kad je samo dječaćić gol među odjevenim svijetom, dakle primjedbe, kako je dečkiću pimpečić već lijepo narastao; zatim još nelagodnije godine puberteta kad cijela okolina zna da dječak mahnito drkara, a da se o tome ne govori; na kraju, cijeli jedan koloplet društveno—psihologijski, u kojem je odjeća prava erotizirana poruka — sve to, možda, buja kao neka podsvjesna magma u situacijama i refleksnim osjećanjima opasnosti za slobodno viseći pimpek. Potrebno je biti prirodno nag tjednima i mjesecima, možda je nužno zaboraviti na pimpek kao na visuljak, e da bi ta frustracija sasvim nestala. Ali zašto zaboraviti? Pimpeka treba biti svjestan sve dok je on svjestan sebe — ovo zvuči kao falocentrični aforizam, što uistinu i jest.

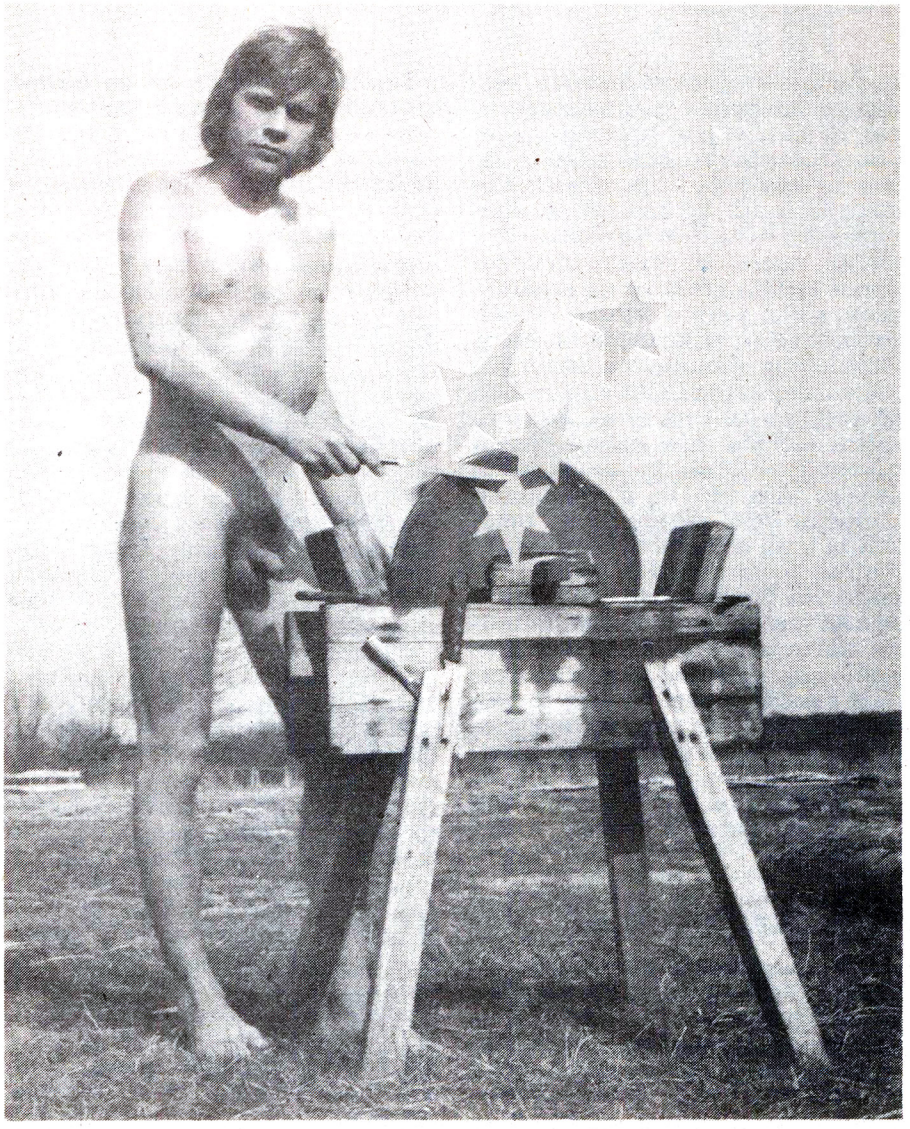

ULAZAK U PUKOTINU

Ima jedna kontrarefleksna asocijacija kod muškaraca pri pogledu na žensku golotinju, naime, nije li moguće da njihova dlakava pukotina među nogama bude i biva također izložena kojekakvim nasrtajima prema unutra (jer, pimpek može biti otfikaren, a u picicu uvijek nešto ulazi). Normalno, vječna pomisao na picicu, od rođenja pa do smrti (od rođenja nagona i želje, pa do smrti mogućnosti ostvarenja i preko toga), daje muškarcima misliti kako se žene uopće snalaze s tom svojom razrezotinom. Ako ostavimo po strani dječačke tlapnje o izgledu, položaju i funkcioniranju picice (što je sve u ovoj našoj kulturi i sredini misterij za najveći dio muškog svijeta), čak i odrastao čovjek, koji je picicu relativno proučio na sve moguće načine (vidom, opipom, okusom i pimpekom), ponekad se u potaji pita nije li taj ženski prorez ipak izložen opasnostima, recimo, da neka životinja ne uđe u njega, da se njegova vlasnica ne nasadi na nešto pri nespretnom sjedanju itd. To svjedoči o prirodnoj razlici muško—ženskih mentaliteta, uzrokovanih specifičnim fiziološkim suprotnostima, pa takva upitanost, radoznalost, možda čak morbidnost (neopasna tipa), nije za podsmijeh!

SPOLNI MRAK

Kod nas su cijele poratne generacije izrasle u spolnome mraku, najprije prvih godina držane u aseksualiziranoj sprezi crkve i frustriranih roditelja, a zatim u soc—puritanskoj školi prepuštene neukom pipanju po mračnim za-

kucima. Grozničavo listanje raznih enciklopedija (predratnoga tipa), ne bi li se pod odgovarajućim natuknicama pronašlo kako to zaista izgleda gola žena, dovodilo je dječake samo do realistično anatomskih crteža ženske spolnice, s njenim raširenim velikim usnama, poput žabljih krakova na anatomskom stolu, s onim crtama i strelicama koje su pokazivale na otvor mokraćnog kanala, na klitoris i male usne, a kod nekih rastvorenijih prikaza još i na anus. Kako to zaista izgleda, nije naivni dječak ni u kojem slučaju mogao shvatiti, utoliko više što ni o vlastitome pimpeku nije razumijevao ništa kad bi u toj istoj enciklopediji promatrao shemu muških spolnih organa. Na tim prikazima u pravilu se crta mali pimpek i stisnuta muda, ali uvijek u anatomskom presjeku koji dječaku naprosto ogađuje vlastiti organ. Utoliko je gledanje prikazane picice u enciklopedijama samo pridonosilo izazivanju podsvjesne mučnine u duši nevina dječaka, koji na kraju nije znano ni gdje je picica točno smještena!

TAJNA SKRIVENE PICICE

Tom paradoksu pridonosile su jedine slike i fotografije nagoga ženskog tijela, koje su u to nesretno (poratno) doba uopće bile dostupne. To su bile reprodukcije umjetničkih slika, dakle aktova, pretiskanih u koloru ili crno-bijeloj tehnici, odnosno fotografije kipova nagih žena, od aseptične i antierotske grčko-rimske skulpture, do moderne umjetnosti. Budući da su u enciklopedijama i priručnicima za povijest likovnih umjetnosti oduvijek bile pažljivo odabirane tako nealuzivne slike i fotografije, kako se ne bi ni slučajno saznalo da su slikari i skulptori svih vremena, od prapovijesti do danas, realistično i s interesom, požudno i otvoreno prikazivali ljudsku spolnost i sve moguće načine fukanja (tajna likovne erotike držana je pod ključem specijaliziranih trezora i skupljača erotskog materijala, da bi tek u novije vrijeme s oslobađanjem seksualnosti na svim planovima izašla u javnost, kao punopravna sekvenca likovnoga artističkog izražavanja otkako je svijeta i vijeka), dakle, budući da su odabirane takve slike i fotografije koje su djelomično brisale ženske sekundarne seksualne odlike (npr. spolne dlake ili bruce), to radoznalo dječačko oko ni po tome nije moglo ništa više doznati.

Nemajući nikoga da ga barem teoretski uputi u tajne ženske tjelesnosti, ne nailazeći na priliku da ga neka požudnija odrasla žena i praktički uputi u stanje stvari, u nemogućnosti da dopre do polupornografskoga materijala (koji je u godinama nakon rata bio superskupa roba, jer je dolazio najtajnijim kanalima, od mornara s brodova koji su plovili svijetom, a do te robe imali su pristupa oni krugovi odraslih s kojima jedan dječak nikako nije mogao uspostaviti komunikaciju), prikazi ženskoga tijela u raznoraznim likovnim priručnicima i povijestima umjetnosti bili su jedini izvori (teoretskoga) karnalnoga saznanja. Zaboga, kako izgledaju te žene u povijesti umjetnosti! Prvo, sve stoje ili leže stisnutih nogu i priljubljenih bedara, pružajući slikarima i kiparima zaista prekrasnu mogućnost izvlačenja oblina, ali drugo, posve odstranjenih dlaka s pubisa... Gdje je picica, pitao se dječak?

Tu je uslijedio povijesni nesporazum kod jedne (naše poratne) muške generacije: sudeći po analogiji, odnosno po brucama, za koje se izvjesno zna da su istovetne u oba spola, dječaci su logično zaključili da se picica zapravo nalazi ondje gdje su bruce ili gdje bi trebalo da budu. Dakle, budući da se bruce nalaze na inače vidljivu dijelu ženskog donjeg trbuha, na glasovitom Venerinom brežuljku, a budući da ih je likovna cenzura obrijala, nije bilo druge nego pretpostaviti da je tu mjesto i toliko zamišljanoj picici. Frustriranost jedne sredine tako je izazivala pogrešne predodžbe o vitalnim činjenicama života. Zato je lako pretpostaviti koliko su problema imali nevini mladići kad bi im se pružila prilika da prvi put jednoj djevojci zavuku ruku pod gaćice: tu su bile dlake, ali picice nigdje(jer tadašnje djevojke nisu tako lako širile noge)...! Što je ovo i tko je tu lud ili nenormalan? Ili dotična djevojka nema picice (što je ludo pretpostaviti), ili su oni sve do toga trena imali pogrešne pretpostavke!?

FUNKCIJA UMJETNIČKE GOLOTINJE

Dobro, to još i nije izazvalo nikakve trajne poremećaje (jer u tim se stvarima brzo uči), ali dobro pokazuje koliko je muško nepoznavanje ženske tjelesnosti — uvjetovano više frustriranim idiotizmom sredine, nego individualnim nesposobnostima — u mnogim dušama izvorom kojekakvih malih nelagodnosti još dugi niz godina. Da se napomene još samo ovo: čak i takve kakve su bile, prve vizualne senzacije gologa ženskoga tijela, u deerotiziranim varijantama likovnih enciklopedija, bile su jedino nadražujuće sredstvo probuđena nagona. Kako nigdje na pogledu niti pod rukom, nije bilo nikakvoga drugog golog ženskinja (ni na filmu, ni u tisku, ni na plaži) dječacima je preostajalo jedino da se nadražuju promatrajući umjetničke slike i kipove, od raznih grčkih Venera, preko srednjovjekovnih Madona, do kojekakvih golih Maja, Rubensovih mesnatih sisojki ili domaće skulpture nabrekloga tipa á la Meštrović i Augustinčić ... Može se reći da nije samo jedan dječak PRODRKAO CIJELU POVIJEST UMJETNOSTI OD POČETKA DO KRAJA i da je to bilo odlično naukovanje kojemu školska nastava nije mogla konkurirati.

I onda, zar je čudo što u nekoj muškoj svijesti još može zaostati poneki nadražujući strah na temu ženske otvorenosti? Taj razrez među nogama (u razdjeljak te ljubim), ta slatka rana što povremeno krvari i koju je potrebno u međuperiodima trajno lizati, ta mesnata dagnja koja izazovno viri iz svoga dlakavog oklopa, ta slatka smokva koju treba raširiti i posrkati, kako ona izdržava svoju povremenu izloženost u nekim položajima ženskog tijela? Već sama činjenica što žena doslovno sjedi na picici (kako to genijalno pjeva anonimni gangaš: »Mala moja, ja je tako željan, a ti na njoj sjediš!) izaziva kod muškaraca neobjašnjiv nagon da se nešto podmetne pod nju, jer nema smisla da ta meka životinjica (A svaka žena ima za nju svoje tajno ime!) dođe na nehigijensku ili grubu podlogu. Točno je da je picica vrlo dobro smještena među bedra, u gnijezdu karlice koja joj pruža utočište, ali ipak ima poza i situacija koje draškaju maštu mogućnošću da se neki vrag utakne u nju, kad se tome žena najmanje nada. Kao što se priča da se slon boji miša zbog mogućnosti da mu ta beštijica uđe u surlu dok spava (!?), tako se muškarcima čini da je i žena na spavanju izložena mogućnosti ulizivanja nekog malog miša. Sve je ovo neiscrpno područje erotske literature i ne treba to ovdje dalje razvijati, ali u svakom slučaju otvorenost picice raznim mogućnostima također se ne može iscrpsti, pa će o tome, vjerojatno, drugi put biti više govora!●

Igor Mandić

Strah od SIDE

Opasnost prilikom ljubljenja? Glupost, kažu stručnjaci. Za zarazu je potrebno više

Kad bismo sudili po onome što u posljednje vrijeme čitamo i slušamo o toj virusnoj infekciji, moglo bi se zaključiti da je čovječanstvu došao kraj. O sidi kao »najgoroj epidemiji ovoga stoljeća« ne samo da izvještavaju američki magazini poput »Timea« i »Newsweeka« nego i virusolozi u stručnim medicinskim časopisima prikazuju sliku tmurnog stanja. Po buci koja se digla oko side dalo bi se zaključiti da bi u dogledno vrijeme sveukupno čovječanstvo moglo biti zaraženo.

»Trust mozgova« pokojnog istraživača budućnosti Hermanna Kahna napravio je računicu: kad bi se broj žrtava side i dalje svake godine udvostručavao i kad se protiv te bolesti ne bi pronašao lijek, početkom idućeg stoljeća čovječanstvo bi izumrlo.

Vjerske zajednice, koje se u propovijedanju svoje vjere ionako bave sudnjim danom, već najavljuju topot jahača apokalipse. Izručeni smo, kažu, toj kazni božjoj zbog grešnog života i neka je se čuvamo.

Ali nema razloga za paniku i rezignaciju nad vlastitom sudbinom. Stvarnost je ipak malo drugačija. To što se broj oboljelih svake godine udvostručuje posljedica je neznanja i neopreza ljudi koji živi određenim načinom života. U prvom redu su to oni koji često i nekontrolirano mijenjaju partnere, a i narkomani koji međusobno izmjenjuju igle za uštrcavanje droge. Sedam tisuća petsto pacijenata, koliko ih se očekuje u ovoj godini u Sjevernoj Americi i Zapadnoj Evropi, to su oni koji su se zarazili prije tri do pet godina, kad su spoznaje o sidi bile gotovo nikakve.

Dva činioca utjecat će na daljnji porast broja zaraženih unutar spomenutih skupina: vrijeme koje mora proći od trenutka zaraze do izbijanja bolesti, tj. vrijeme inkubacije, i porast broja zaraženih kontaktima neidentificiranih paci-

jenata. Rečeno sasvim jednostavno, osobe nezaražene virusom side mogu se zaraziti jedino u kontaktu s tjelesnim tekućinama osoba koje su zaražene. To je, po današnjim znanstvenim spoznajama jedini mogući put zaraze.

Opasnost da krv, sperma, vaginalni sekret, urin, fekalije, suze ili slina nosioca virusa dospiju u organizam drugog čovjeka, osobito je velika kod homoseksualaca, biseksualaca, prostitutki i narkomana.

Nekotrolirano mijenjanje partnera čini se da je najveći rizik. Žrtve side boluju ili su bolovale od spolnih bolesti. Čak devedeset posto ih je bilo zaraženo sifilisom.

Ako se prema sidi budemo vladali i štitili se od nje kao od ostalih spolnih bolesti, ta bolest više neće značiti veliku opasnost.

Hoće li sida uvjetovati »novi moral«? Vjernost partneru samo zbog straha od side korisna je, doduše, i preporučuje se, ali takva vjernost nije moralna. Rizik od zaraze koji se dosad nije mogao izbjeći bila je transfuzija krvi. No sad je i to pod nadzorom, svi davaoci krvi podvrgavaju se testu za otkrivanje virusa. Sve više zemalja voljno je da odvoji sredstva za istraživanje te moderne kuge. Istraživanje je za oboljele jedina nada.

Nastojanja liječnika i znanstvenika, koji su tek prije jedva pet godina otkrili infekciju što je došla niotkud, dala su više rezultata nego što su se nadali. Pronašli su virus i ustanovili test za njegovo otkrivanje u krvi i drugim tjelesnim tekućinama.

»Zauzvrat, razvija se vratolomnom brzinom«, kaže profesor Voberding, voditelj Odjela za sidu u bolnici General Hospital u San Franciscu. »Stopa otkrivanja oboljelih je značajna, veća nego što smo mogli očekivati.«

Iako dva najvažnija cilja do danas još nisu postignuta, a to su djelotvoran lijek za oboljele i zaštitno cjepivo za ugrožene, nema razloga za opću histeriju.

Pretjerano reagiraju oni roditelji koji svoje dijete ne šalju u školu zato što je u njoj poznat jedan nosilac virusa. U njemačkim zatvorima već se otvoreno štrajka, jer stotine kažnjenika su ili homoseksualci, ili narkomani i prema tome potencijalni nosioci virusa. Dosad su samo dvojica kažnjenika oboljela od side. O njoj se raspravlja u internatima, u vojsci, u saunama i kupalištima.

U Hollywoodu naveliko prepravljaju scenarije i izbacuju iz njih scene ljubljenja.

»Glupost«, kaže profesor Manfred Steinbach iz Saveznog ministarstva za zdravstvo SR Njemačke. »Još nije dokazano da je itko oboljo od side ako se s nekim ljubio.«

»Besmisao«, tvrdi i profesor Meinrad Koch, šef instituta »Robert Koch« u Berlinu. »Nema ni jednog jedinog dokaza da se u običnim kontaktima s oboljelima od side i sam možeš razboljeti. Brz daljnjeg bih pio iz iste čaše s oboljelim, ali ne bih upotrijebio njegovu četkicu za zube ili brijaći aparat.«

Sida nije apokalipsa današnjice. To je virusna bolest s ograničenom mogućnošću zaraze, od koje se možemo zaštititi dobro i jednostavno. ●

Što liječnici kažu o SIDI:

Profesor Koch, Berlin: *»Besmislena je histerija. Bez daljnjeg bih pio iz čaše oboljeloga.«*

Profesor Rubinstein: *»Činimo sve da se više ne rađaju djeca inficirana virusom side.*

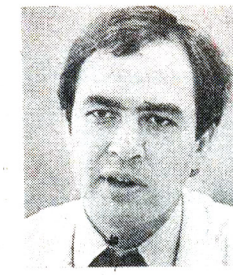

Profesor Volberding: *»Mi liječnici, nismo bespomoćni. Istraživanje napreduje brže nego što smo se mogli nadati.«*

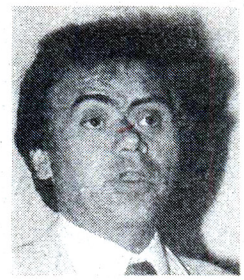

Dr Cherman, Pariz: *»Preko noći ne možemo riješiti problem. Ali za pet do deset godina virus će biti potpuno pobijeđen.«*

Profesor Pohle, Berlin: *»Od inficiranih samo ih pet do deset posto i obolijeva od side.«*

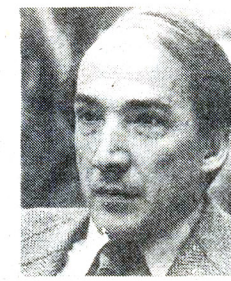

Profesor Steinbach, Bonn: *»Nema razloga za paniku. Dosad se nitko nije zarazio poljupcem.«*

I Linda Evans je oprostila Rocku Hudsonu

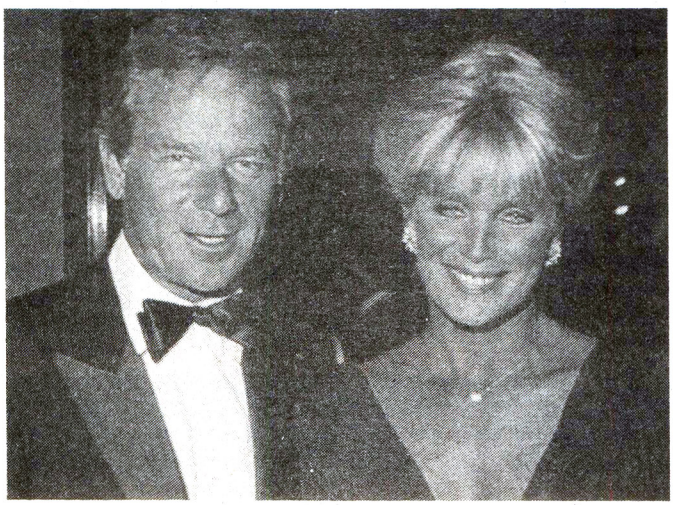

Nitko nije vjerovao da će Linda Evans doći i stoga su brojni uzvanici bili iskreno obradovani spoznajom da je uspjela pobijediti samu sebe. Došla je u pratnji svoga zaručnika Richarda Cohena

I Ginu Lollobrigidu potresla je sudbina Rocka Hudsona. »Dokle god ima nade, nadam se...«

On nije bio prisutan — a ipak bio je prisutniji od svih prisutnih. Na velikoj gala večeri koju je organizirala Liz Taylor, Burt Lancaster je — pred 2700 poznatih holivudskih zvijezda, znanstvenika, liječnika i političara — sa suzama u očima pročitao pismo glumca sa samrtničke postelje:

SIDA

Ljubavna scena iz »Dinastije«: Linda Evans i Rock Hudson, koji je već tad znao da je bolestan

SIDA

»Dracula« George Hamilton pratio je plavokosu Angie Dickinson

Počasna gošća Betty Ford primila je iz ruku Liz Taylor priznanje za borbu protiv alkoholizma

Burt Reynolds, »osumnjičen« da boluje od side, pojavio se na gala-primanju zdraviji i privlačniji no ikad. Otvoreno se udvarao Gini Lollobrigidi i pjevačici Dianni Warwick, kao da pita: »Doimam li se doista kao da imam sidu?« Dolje Reynolds sa sestrom Lize Minnelli i Lony Anderson

— Nisam sretan što imam sidu, ali bude li spoznaja o mojoj bolesti potaknula veću pažnju prema oboljelima, to će mi dati nadu. Znat ću da moja nesreća ima nekog smisla.

Primanje u otmjenom hotelu »Bonaventure« u Los Angelesu bilo je nabijeno emocijama. Liz Taylor je preokrenula cijelu Ameriku da pomogne 14.000 oboljelih od side. Zahvaljujući njezinu zauzimanju, postignut je velik uspjeh.

Bila je zadovoljna odzivom svojih holivudskih kolega. Ulaznica je stajala 500 dolara. Sam Rock Hudson poklonio je 250.000 dolara. I predsjednik Reagan dao je svoj prilog.

— Večeras — viknula je u mikrofon — počinje moja borba protiv te bolesti!

Njezin prvi uspjeh — tri milijuna dolara koje je sakupila za istraživanje i liječenje! Našla je dovoljno istomišljenika: Sammy Davis, Liza Minneli, Gregory Peck, Rod Stewart i drugi.

Dolazak Linde Evans izazvao je pravo iznenađenje. Nitko nije s tim računao, jer je nekoliko dana prije izjavila:

— Neću doći, ne!

I nitko joj to u Hollywoodu ne bi zamjerio nakon svega što joj se dogodilo. Kakav li je samo strah morala proživjeti nakon snimanja scena ljubljenja s Rockom Hudsonom u »Dinastiji«! Tek poslije nekoliko testova mogla je odahnuti.

— Oprostila sam mu — rekla je Linda. Cijela Amerika pratila je preko televizije taj događaj.

Gromoglasan pljesak prolomio se kad je Betty Ford izjavila:

— Pobijedila sam alkoholizam, pobijdila sam rak, zašto ne bismo zajednički pobijedili sidu? ●

Od njegove knjige strahuje HOLLYWOOD

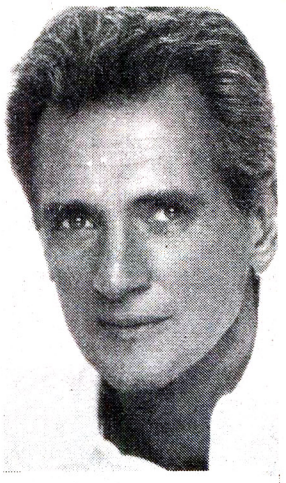

Na samrtničkoj postelji diktirao je svoje memoare i odao imena! — poput požara raširilo se Hollywoodom samo nekoliko sati poslije njegove smrti.

Munjevitom se brzinom pročulo da je umiruća homoseksualna zvijezda, usprkos svim demantijama u posljednjim tjednima svog života, izdiktirala knjigu u kojoj otkriva škakljive pojedinosti iz svog dvostrukog života i spominje mnoge poznate kolege. U mnogih je na žalost ustupila mjesto strahu.

Iako je rukopis pomno čuvan, ipak je ponešto procurilo u javnost. Uskoro će knjigu objaviti izdavačka kuća »William Morris«, s naslovom »Moja povijest«.

— Kad je Rock Hudson prije nekoliko tjedana odlučio da napiše knjigu o svom životu iza kulisa tvornice snova — rekao je jedan od njegovih najbližih prijatelja — istodobno je naumio da prekine igru skrivača i skine veo sa svog homoseksualnog života.

No prije nego što je koautorica Sarah Davidson otipkala prvih 50 stranica, Hudsonov intimus Tom Clark, koji mu nije bio samo ljubavnik nego će i naslijediti najveći dio bogatstva, rekao je:

— Knjiga je tako »vruća« da bi bilo najbolje kad bi tajnica pisala na papiru »otpornom« na vatru.

Najupečatljivije i najduže poglavlje, ispunjeno najbolnijim Hudsonovim uspomenama, jest opis njegova prijateljstva s Leejem Majorsom, poznatim iz TV-serije »Kolt za sve slučajeve«.

— Hudson je već bio poznata zvijezda kad je 50-ih godina, prilikom posjeta južnim državama, upoznao Leeja. Doveo je posve nepoznatog mladića u Hollywood i uveo ga u utjecajne krugove filmske metropole. Mjesecima je živio u Hudsonovoj kući kao njegov ljubavnik. Onog trena kad je uz pomoć svog zaštitnika dobio glavnu ulogu u kaubojskoj tv-seriji »Big Valley«, otišao je od Hudsona i više nije htio imati s njim nikakve veze — pričao je Tom Clark.

Otkrivanje tajne: Steve McQueen bio je biseksualac. U svojoj knjizi Rock Hudson nemilosrdno otkriva istinu

SIDA

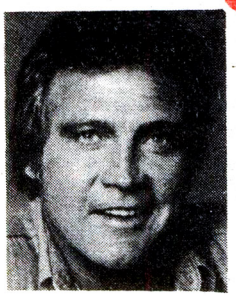

Duboko razočaranje Leejem Majorsom: Hudson mu je prokrčio put u Hollywood, a on je poslije zanijekao svoju vezu s njim

Prava, iskrena prijateljica — Liz Taylor je do posljednjeg trenutka bila uz njega

Kad se pročulo da Hudson ima sidu, Lee je hladnokrvno izjavio da ga nikad nije osobno poznavao. Hudson je u svojoj knjizi opširno opisao to veliko razočarenje.

»Moja povijest«, sjećanje »čistunca iz Hollywooda«, otkriva da je Rock Hudson imao afere s najpoznatijim junacima filma, a i najmoćnijim producentima. Osobito se potanko spominje njegov odnos s Tyroneom Powerom, koji je umro 1958, u najboljoj muževnoj dobi od 45 godina.

»Njihova je veza bila kratka ali burna«, piše u knjizi.

Memoari se završavaju opisom događaja sa snimanja filma »Div«. Pukla je prava bomba kad je otkrio svoju intimnu vezu s Jamesom Deanom.

— Rock je svoje uspomene na Deana diktirao u magnetofon — odao je njegov prijatelj. — Išli su mu na živce ispadi mlade zvijezde, tako da se to prijateljstvo brzo prekinulo.

Poznavaoci Hollywooda više su nego iznenađeni što se i ime Stevea McQueena pojavljuje u memoarima.

Dosad još nije objavljeno, ali priča se da je nekoliko dana prije Hudsonove smrti jedna poznata holivudska zvijezda preklinjala Toma Clarka da pojedinosti o njegovoj vezi s Hudsonom izbaci iz knjige.

— Bilo je to tako davno. Ako se sad objavi, bit će to kraj moje karijere, a i moja će se obitelj okrenuti protiv mene. U međuvremenu sam postao i djed...

Hudson je odredio da se knjiga smije izdati tek poslije njegove smrti. Sad se to dogodilo. ●

Kriminalac zaražen sidom, silovao mladu ženu

Prodavač droge, uvjetno pušten iz zatvora zbog bolesti, počinio gnusni zločin

Robot-crtež Klausa H. pomoću kojeg je otkriven počinitelj

Dvadeset osmogodišnja Manuela B. živi u starom dijelu Regensburga u SR Njemačkoj. Lijepe, obnovljene regenburške stare zgrade, pješačka zona u središtu, šetalište uz Dunav, ali i kriminal u porastu, tragična žrtva kojeg je i mlada, vitka, smeđokosa Manuela. Posljednjih tjedana za nju život je postao pakao. — Više ne izlazim. O tome što mi se dogodilo ne mogu ni sa kim razgovarati, a to i ne želim. Ionako mi nitko ne može pomoći — jada se Manuela reporteru. Muči je neizvjesnost o tome je li nakon silovanja zaražena sidom i mora li od toga umrijeti. Dr Markus iz Instituta »Robert Koch« u Berlinu izjavljuje da se na njene dileme ne može mjerodavno odgovoriti dok sve pretrage ne budu završene. Valja, dakle, sačekati nekoliko mjeseci.

Manuela je osuđena na šesnest tjedana teške neizvjesnosti, i to mora podnijeti, druge nema. Ali istini za volju, treba reći da je njeno prilično unosno zanimanje i vrlo rizično. Ona je, naime, callgirl. Oglasima u minhenskim novinama pozivala je nakon telefonskih odgovora mušterije u svoj apartman u jednom regenburškom neboderu, gdje im je bila »na usluzi«. Sada, dakako, nema »klijenata« i Manuela živi od uštede.

Sve je počelo 9.kolovoza ove godine kad je oko tri sata poslije podne netko pozvonio na njena vrata. Manuela je bila na »radnome mjestu« pa je primila »klijenta«.

— Sjeli smo na kauč — priča Manuela — i dogovarali cijenu od sto maraka, a za moguće želje dodatnih pedeset. Čovjekovo je lice bilo puno gnojnih prištева, pa sam se nevoljko odlučivala. Iznenada je rekao: »Uostalom, uopće nemam novaca!« Manuela je ustala, a on je izvukao pištolj i uperio joj ga na potiljak naredivši: »Hajde, novac ovamo!«

Dala mu je u panici dvije stotke i jedan ček, ali on se time nije zadovoljio. S pištoljem ju je dogurao do kauča i naredio joj da se skine. Silovao ju je, ne ispuštajući pištolj iz ruke. Zatim ju je zavezao opasačem i njenim ogrtačem, isčupao telefonsku utičnicu iz zida i nestao.

Manuela je sve prijavila policiji. Na osnovi opisa što ga je dala, u novinama je objavljena robot-slika zlikovca. Uskoro se javila jedna službenica kriminalističkog ureda, koja je prepoznala silovatelja. Utvrdilo se da je to dvadeset devetogodišnji Klaus H. prodavač droge i narkoman, osuđen na tri godine zatvora. Uvjetno je pušten s izdržavanja kazne zbog bolesti, jer su u zatvorskoj bolnici svojedobno utvrdili da boluje od oštećenja jetre, ovisnosti od droge i neke spolne bolesti. Poslije su mu našli i virus side. Nakon ovog silovanja policija je izdala za njim potjernicu. A što je s Manuelom?

Dr Heinrich Körber, šef regensburškog Zavoda za zaštitu zdravlja, ističe da kod ovakvih slučajeva postoji velika opasnost zaraze AIDS-om, jer već i male ozljede spolnih organa prilikom seksualnog nasilja mogu prenijeti virus u krvotok žene. Zato postoji realna opasnost da je Manuela zaražena sidom, a tad postaje i prijenosnica zaraze.

I tako ova nesretna mlada žena provodi dane u strahu od smrtne bolesti. Noću joj se često u snu vraćaju prizori proživljenog nasilja, koje za nju može biti i smrtna presuda.●

SIDA

Poput njene kolegice (na slici), i Manuela je primala »klijente« dok se jednoga dana nije pojavio Klaus H.

Pripremili: M. ŠOJAT
P. LUGARIĆ

GRAY MORROW

Kratki susret

Erotika za

Stara izreka kaže da i knjige imaju svoju sudbinu. Katkad su sudbine knjiga zagonetnije i uzbudljivije od sudbina ljudi. No u pogledu erotskih pjesama Frane Krste Frankopana dalo bi se reći da se životopis pisca i povijest rukopisa natječu u izazovnosti.

Autor je nesumnjivo slavna osoba, manje životom a više tragičnom smrću. Pripadao je moćnoj hrvatskoj plemićkoj obitelji, koja je dala četiri bana, jednog nadbiskupa i jedinog Hrvata — zapovjednika cijele Vojne krajine (bio je to Krstin otac Vuk Krsto Tržački). Papa Martin V dodijelio je njihovim precima grb rimskih patricija Frangipana (»lomiti kruh«), pa bi bilo točnije pisati Frankopan. Ne zna se točno ni gdje ni kada je rođen Krsto, nagađa se ipak da je došao na svijet u Bosiljevu 1643. godine. Ni o njegovu djetinjstvu nema pouzdanih tragova, ali već 1659. našao se u Italiji. U svojoj petnaestoj godini oženio se plemkinjom Julijom de Naro, nećakinjom kardinala Barberinija (loza koja je krojila povijest Italije). Premda je češće boravio u Italiji, živio je zapravo životom ratnika. Turci su nadirali u Hrvatsku, i Krsto je predvodio svoje čete u žestokim okršajima. Njegova sestra Katarina udala se za Petra Zrinskog, s kojim je Krsto uspio poraziti Turke pod Jurjevskim stijenama pokraj Otočca 1663. godine. Pobjeda nad Ali-pašom Čengićem donijela mu je naslov kapetana ogulin-

PTICA PREZ PERJA

Poglejte žene drage kako je ljubav jaka,
da zna u lovca preminit iz dijaka,
ter sobom nosi prečudnu malu pticu,
ni špedajm duga, čerlenu ma glavicu,
ako vami draga,
ne stoji vnogo blaga,
ali dobro pazte, da kad ljuta postane,
v koje duplo tiho se ne prekradne.
Peruti nima, od zime vazdar derhće,
v toplo mesto zapuzit vsa hlipeće,
kamo ako dojde,
ter joj jad ne projde,
dotmar su utiska i neprestavši uje,
dok belu pinu po životu prolije.
Med vami žene naj veselja biva,
v vašem krilu preč povoljno počiva,
misal zna spuniti,
vsakoj ugoditi,
samo je rizično, kad s kljunom golo takne,
il koža pukne il se verlo namakne.
V vsakom mestu a najmre u tesnosti,
hvale je vridna i puna ljubeznosti,
koti sokol friška,
kad se gladi stiska,
onda se napuhne i rep kot pav nadigne,
verla ta bude koja ga doli prigne.
Neg jedno samo potribno je obznaniti,
da joj ne daste nad mesom prenagliti,
ar će škrofom metat,
nujna trudna ležat,
tad ju neg gusto u rukah pronašajte,
nigda i nigda glavicu izmivajte.

Zganke za vrime skratiti

Nisam te kupil, da bih te služil
neg da golo moje tičem v kosmato tvoje.

(Rukavica postavljena)

Vsi me ljube tad moje tverdosti,
ženam dajem vnoge nasladnosti,
gdi ih najveć navadno serbiti,
špicom mojom znaju si vgoditi.

(Češal)

Belo i gladahno u luknjicu stavim,
dotlam ga potiče, nerada izvadim,
ak na predebelo kada namirujem,
da laglje ulaze, špicu poslinujem.

(Konac čez iglu preplivat)

Ni divojke, gospe niti udovice,
ka m' ne prime rada u svoje ručice,
vnogo krat pod krilom skrovnoce nataknu,
od teškoće nigda i perdac omaknu.

(Cipeliš)

čas kratiti

skog. No bečkom dvoru odavno je smetao u svijetu rastući ugled dviju velikaških obitelji. Kada se Krsto nije htio odreći feudalnih prava na Senj, bilo mu je uskraćeno imenovanje za kapetana senjskog, dodijeljeno je nekom Nijemcu, a za kaznu oduzeto mu je i kapetanstvo ogulinsko. Poniženi mladi markiz dobio je povod da se priključi hrvatskim i mađarskim urotnicima, okupljenim oko bana Petra Zrinskog. Ishod je poznat. Nakon niza nespretnih poteza urota je otkrivena, general Herberstein raspršio je Frankopanovu jedinicu u Pokuplju, a ozbiljnog oružanog sukoba nikad nije ni bilo. Dvojica nesumnjivo hrabrih i intelegentnih ljudi Petar i Krsto povjerovali su pozivu Beča da se dođu opravdati, premda su bili javno proglašeni izdajnicima. Godina dana tamnovanja i naposljetku — 30. travnja 1671. odrubljene su im glave u Bečkom Novom Mestu. Time se ugasila stara plemićka loza Frankopana.

U dvadeset osam godina svog burnog života Krsto nije bio samo ratnik i urotnik. U svojoj trinestoj godini objavio je elegiju pisanu okretnom latinštinom, vjerojatno pod dojmom školske lektire, napose Ovidija. Tek puna dva stoljeća nakon smrti otkriven je njegov zreliji i opsegom ne baš neznatan književni opus. Čamio je skriven u bečkom Državnom arhivu, kamo ga je brižljivo sklonila istražna komisija, zajedno sa sudskom dokumentacijom. Danas se književni povjesničari slažu u tome da nije točno pomalo romantična verzija po kojoj je Frankopan sve svoje pjesme napisao u zatvoru pred smrt. Uvjerljivija je bila tvrdnja da ih je tad samo sređivao i redigirao premda su neke od njih zacijelo i nastale u sužanjstvu.

Uz opsežniju zbirku ljubavne poezije »Garetic za čas kratiti«, pisanu u duhu suvremenog talijanskog pjesništva, otkrivene su još »dijačke junačke« i nabožne pjesme, zatim satirička proza »Trumbita sudnjega dneva« i početak prijevoda Moliéreova »Georgesa Dandina«! Ovo posljednje zapravo je senzacionalno, jer dokazuje zapravo zapanjujuću Frankopanovu obaviještenost: Moliéreova komedija praizvedena je samo dvije go-

S vsakim znam govôrit, premda pamet nimam,
kosmat po životu, s kraja gladak bivam,
suh u luknju hodim, mokar izhodim,
dok mi špica služi, verlo ugodivam.

(Pero)

Vnoga ženska glava z manom pofrkiva,
gori doli gladać život odebljiva,
kad štima za dosta svojoj potribnosti,
takne me u luknju rad moje vridnosti.

(Vreteno)

Vsaki človik ta me ima,
teško ženi ka me nima;
po vsem svitu ja prohodim,
vnogim hasnim, vnogim škodim.

(Jezik)

Noć i dan pronosim čerlenu kapicu,
gusto nadigujem bahatu glavicu,
čversto mi stojeći, osim tam nakretivam,
ljublenoj divojki »dobar dan« nazivam.

(Kokot)

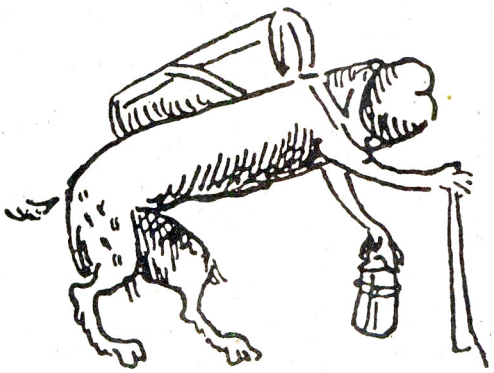

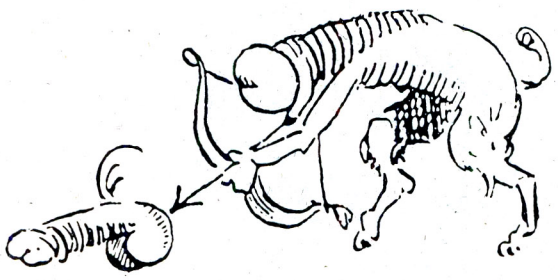

Milo k sebi stiska dragu zaručnicu,
u nje pravu škulju zariva civčicu,
pak ju od dragosti tako napuhuje,
da se i guzica glasno ojavjuje,

(Duda)

Draga steganca raširi,
okrugljaka lipo primi,
kamo šlisa, tu postavi;
dok ti valja, ne ostavi.

(Prsten)

Ona za njim lipo se pogaja,
v jednom času seb' i njemu vgaja,
nit se more delo na prav obveršiti,
ak ni obih volja onu stvar činiti.

(Jezik i vusta, kad govori)

Kaj po noći rado puzi,
mužu hasni, ženi služi,
kad ga z nogom pritiskiva,
po zakonu zabrenkiva.

(Kolovrat)

dine ranije. Osim toga, svjedoči i o nesumnjivo visokoj kulturi i školovanosti autora.

Ipak, o osobi Krste Frankopana najrječitije govore njegove erotske pjesme i zagonetke. Tamna sjena zloglasnog progonitelja Ignacija Loyole protegla se snagom protureformacije i uz pomoć Družbe Isusove u sve kutke Evrope. A u našim krajevima spaljene su posljednje vještice sredinom XVIII stoljeća! Misliti ili — još gore — djelovati (što znači i pisati) suprotno dogmi zdušno se progonilo kao zločin. Na sreću, slobodan duh ništa nije uspjelo zatrti u povijesti, pa tako ni slobodu spolnosti. Fran Krsto Frankopan nesumnjivo je pripadao krugu ljudi koji nisu lako pristajali na zabrane i sputanosti. U satirama se narugao gramžljivosti klera, u erotskim pjesmama dao je oduška raspojasanoj seksualnosti. Autor svoje pustopašne pjesme u predgovoru »Gartlicu« naziva »hudobnom (zlom) travom«, opominjući da ona žeže kao kopriva. I dalje: ».. jada al čemera ki bi zdravju škodil ni bojati, samo kad opeče, da kožica malo zarleniva.« On se ne ispričava budućem čitatelju, samo ga kao pristojan čovjek obavještava što ga očekuje, a očevidno ne vjeruje da bi posljedice mogle biti pogubne.

Frankopanove erotske pjesme vjerojatno su nastale za uveseljavanje mladićeva društva, »za vrime skratiti« (između dva pohoda na Turke!), ali su zacijelo nosile i jak spolni izazov, Ipak, i u tamnici, pripremajući za tiskanje svoje pjesme, Krsto je u »Gartlic za čas kratiti« uvrstio i dvije najputenije pjesme — »Ptica bez perja« i »Zvire ko svit zderžuje«. Nije ih se dakle odrekao ni pred gubilištem.

Zanimljivo je kako pojedini stihovi iz Frankopanove erotske zbirke navlas nalikuju na narodne erotske pjesme. Na primjer: »...žita neće nit pšenice/samo mesa prez koščice«, što je anatomski točan a duhovit opis penisa, doslovno se ponavlja u pjesmi br. 16 zbirke »Kudilja i vreteno« (Zagreb 1980) i drugdje. Našlo bi se podosta takvih primjera koju upućuju na zajedničko vrelo i postojanost erotskih pjesničkih slika.

Pravu paradu duhovitosti i dosjetljivosti stvorio je naš pjesnik »Zgankama za vrime skratiti«, stihovanim zagonetkama (ima ih više od stotinu!) u kojima je odgonetka uvijek »Pristojan« predmet, pojava ili neki drugi pojam, a sama zagonetka »nepristojno« sugerira samo jedno rješenje: penis. Stoga će s pravom opaziti pjesnik Zvonimir Mrkonjić, autor pogovora prvom objavljivanju »Zganki«: »Paradoks da je pjesnik kojemu su odsjekli glavu, s najviše strasti zapravo opjevao svoju drugu glavu, donju, budi nesvjesne analogije iz kojih se ne izlazi nakraj s književno-povijesnom bestrasnošću.«

Opišimo na kraju i sudbinu rukopisa. Rekosmo, dvjesta godina

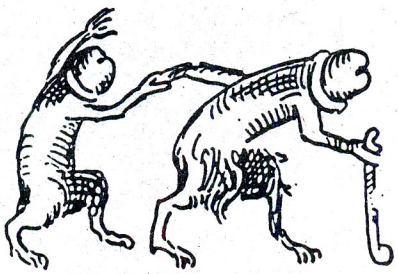

Jemljem v ruku glatko i pritverdo,
vimdar znate, kaj postane gerdo,
dok se spini belo, ne jenjivam,
sim tam ribam, stiskam i porivam.

(Sapunat)

Dvi sestrice skup druguju,
al jednako ne raduju,
jedna vsedil dobro vživa,
druga straja ter zdihava.

(Vusta i zadnjica)

Noge širi, med nje primi;
kad jur imaš, friško stisni!
Delo tvoje neće sfalit,
će t' meštrija dobro hasnit.

(Škaricama rizat)

V černu luknju gusto stavim,
kaj tak lahko pak ne zvadim,
š čim se dalje nutri moči,
vekše biva va dne, v noći.

(Meso v loncu)

Draga, raširi, med golo primi,
kaj je bilo moje, bit će sada tvoje.

(Perstenca igra)

Žena, kad se serdi, ter škuljica serbi,
ni joj moći strajat, va nju klinčac stavljat.

(Nos, kad serbi

Drage žene, kako vam dopade,
kad kosmata kosmato popade,
ž njim se dugo sim tam poigriva,
koncu od dragosti umoriva.

(Mačka z mišom)

Kadgod hoću posal pravo obveršiti,
moram ga izvadit,lipo nagladiti,
onak med steganci luknjicu proderem,
drob i criva zmišam, tako ga zarenem.

(Mesar, kad mesari)

Kad mi škulja zapunjena,
listor jednom skerbi dajem,
kad je pako izpražnjena,
tako dvima strah pridajem.

(Puška prazna)

Nit sam riba, nit sam ptica,
dvi mam špice kot iglica,
v toplini očernelivam,
u zadnici dobro skrivam.

(Rak)

skrivao ga je Državni arhiv u Beču.

Godine 1870. otkrio ga je Ivan Kostrenčić, prepisao i samo »pristojne« pjesme objavio godinu dana poslije. Rukopis je nanovo prepisao Slavko Ježić i objavio u Gradji Jazu, ali je navodno cijela naklada bila uništena na zahtjev Kaptola. Isti priređivač objavio je izbor Frankopanova pjesništva 1921. bez erotskih pjesama. U izdanju Srpske kraljevske akademije 1936, u Ježićevoj redakciji, bez objašnjenja su izostavljene pjesme »Ptica prez perja«, »Zvire ko svit zderžuje«, sedam kitica pjesme »Divojke spisanje od glave do nog« i šest stihova pjesme »Poskočnica«. U to izdanje bile su uvrštene i cjelokupne »Zganke«, ali su iz sloga izbačene šezdeset tri od ukupno sto tri zagonetke. U 17. knjizi edicije »Pet stoljeća hrvatske književnosti« 1976. Josip Vončina objavio je samo četiri od svih cenzuriranih zganki i ništa od onoga što je izostavio Ježić. Bez objašnjenja, kao i uvijek. Tek 1979. godine zagrebački časopis »Gordogan« prvi put u cijelosti objavljuje Frankopanovo erotsko pjesništvo (masnim slovima označavajući dosad cenzurirane dijelove) s pogovorom Zvonimira Mrkonjića. Napokon je pao veo tajne sa trista godina starih izazovnih stihova kneza tržačkog, senjskog, modruškog i krčkog Frana Krste Frankopana. I kakve li strahote! Tri stoljeća su nam skrivali, zatajivali i cenzurirali, branili da ne saznamo: »Sladak on je a ne škodi!« Ili još gore: »Draga, raširi, med golo primi/ kaj je bilo moje, bit će sada tvoje.« Nisu li to Pometove riječi snubljenja Petrunjele? A ipak je »Dundo Maroje« već odavno školska lektira. Zla sudbina mladoga kneza očevidno nije završila u Bečkom Novom Mestu!●

Igor Mrduljaš

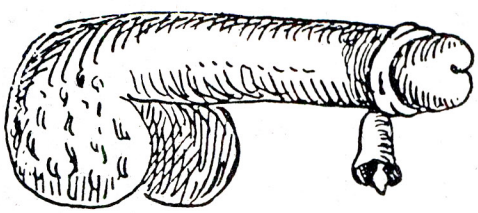

Drage žene, kakva stvar po zemlji hodi,
kak se gladi, stiska, u kožu prohodi;
sad je malo, sad veliko, sad mrtvivo.
sad okruglo, sad podugo, sad spet živo?

(Jež)

Žena, derži: v škulju verži,
ravno rivaj, da ne skvariš,
pak počivaj, kad opraviš.

(Kruh u peć metati)

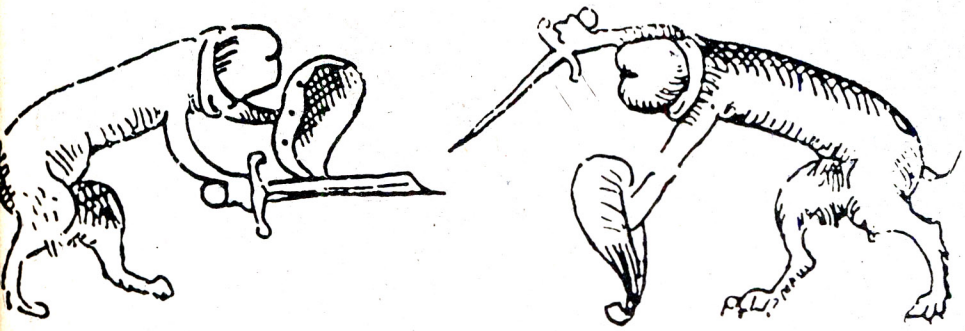

IMAM, ŽENE JEDAN DARAK

/»Haggio, donne, uno presente«/

Preveo Zvonimir Mrkonjić

Imam, žene, jedan darak,
u ruci vam budi žmarak,
na uzglavlju nek vam godi,
sladak on je a ne škodi.

On je sitan, sitan nije,
češljugara glavu vije,
pod krilima trbuh vodi,
sladak on je a ne škodi.

On je korijen, korijen nije,
jarebica glavom li je,
i neslan će ti ugodit,
sladak on je a ne škodi.

Nije meso, nije riba,
jedu ti ga, veći ti je,
krepka hrana sveđ u modi,
sladak on je a ne škodi.

On je slikar, slikar nije,
i bez boja slikat smije,
po naravi slika on ti,
sladak on je a ne škodi.

On je gospar, gospar nije,
sobom vidi sluge dvije,
u vrčini lik mu brodi,
sladak on je a ne škodi.

Ima uši, al ne čuje,
stas po volji duži mu je,
kraljevskim se stvorom rodi,
sladak on je a ne škodi.

Drage li životinjice,
ko fratar je sve bez brice,
kardinalsku kapu godi,
sladak on je a ne škodi.

Vrijedan vam je, neudate,
što mu kožu nadut znate,
ko lijek opći zdravlje plodi,
sladak on je a ne škodi.

Recite, žene, hoćete l ga,
rukom samo gan'te njega,
moral širi, duhom vodi,
sladak on je a ne škodi.

Šećer i mirodije

Od 1983. godine u New Yorku se više nije govorilo o Garryju Grossu. Golovo je zaboravljen skandal koji su izazvale fotografije Brooke Shields, iako je u svoje vrijeme taj događaj podigao prašinu. Nitko se nije uzbudio kada su se pojavile u knjizi koju je izdao »Playboy« pod naslovom »Šećer i mirodije«. Čak i kada su se dvije od tih fotografija pojavile u prirodnoj veličini u nekom izlogu Pete avenije, samo je poneki prolaznik zastao otvorenih usta. Skandal je nastao kad se majka Terry pokajala što je dopustila desetogodišnjoj kćeri da pozira gola i našminkana i kad je tužila fotografa.

Sudac Edward J. Greenfield dao je za pravo fotografu i prigovorio majci što je »sistematski ohrabrivala i komercijalizirala preranu kćerinu senzualnost«. Neustrašiva majka Terry žalila se i dobila drugu rundu, no 1983. Apelacioni sud

države New York potvrdio je presudu prvog suca da fotografije nisu opscene, i da je valjano Terryno pismeno odobrenje da ih može prodati svima osim porno-časopisima.

Četrdeset sedmogodišnji Gary Gross već trideset godina živi u Greenwich Villageu a dvadeset godina je modni i reklamni fotograf. Visok i mrk, vrlo kratko ošišane šijede kose i brade, govori tihim glasom, ali sa zanosom, u nastojanju da dokaže svoju nevinost: »Nemam djece, nisam oženjen, ali prije nekoliko godina živio sam sa ženom koja je imala četvorogodišnju kćer. Tada sam, brinući se o njoj kao otac, otkrio kako izazovne mogu biti djevojčice. To otkriće i nije originalno, priznajem — Freud je to učinio prije mene — ali instinktivno koketiranje te djevojčice, koja se već s četiri godine natjecala s majkom za moju pažnju, očaralo me.«

To ga je potaklo na projekt koji je izazvao potpunu promjenu u njegovu životu: snimit će tri djevojčice, najprije u njihovom prirodnom okviru i pozama odgovarajućm njihovoj dobi, a zatim, uz pomoć nakita i šminke, u neodređeno erotskim pozama koje se neće mnogo razlikovati od fotografija odraslih modela u modnim časopisima poput »Voguea« ili »Harper' s Bazara«.

Dvije djevojčice je našao odmah — one koje je namjeravao snimiti odjevene — a s trećom je bilo teškoća. Nijedna kandidatkinja, usprkos odobrenju majke, nije se željela svući pred objektivom. Jedina koja se nije bunila bila je Brooke, »...divna, potpuno slobodna, rođena zvijezda«, sjeća se Gross, ističući da su i majka i kćer bile očarane fotografijama. »Dostojne su Louvrea«, rekla mu je više puta sama Terry.

Kako onda objasniti ono što se dogodilo nakon četiri godine?

»To nikad neću saznati«, kaže Gross, no smatra da se Brooke u četrnastoj godini života vjerojatno postidjela tih slika ili da se Terry, nakon filma »Pretty Baby«, u kojem je Brooke igrala dvanaestogodišnju prostitutku, uplašila da je publika ne poistoveti s tim likom, pa je željela popraviti dojam.

Ali zar mu se ne čini da je Terryna zabrinutost nelogična s obzirom na to da jest kasnije kćeri dopustila da snimi niz filmova zabranjenih za prikazivanje maloljetnicima?

»Ne znam« odgovara Gross, » no mislim da je Terry dobra majka. Optužuju je da je muškarača, da previše pije, da iskorištava kćer... ali odgojila je lijepu, zdravu djevojku, izvrsnu učenicu, glumicu svjetske slave.«

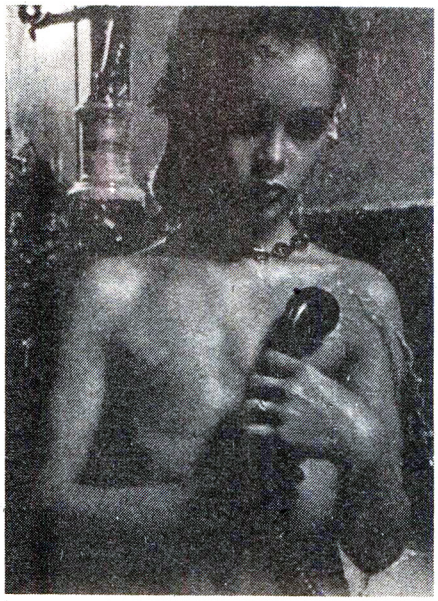

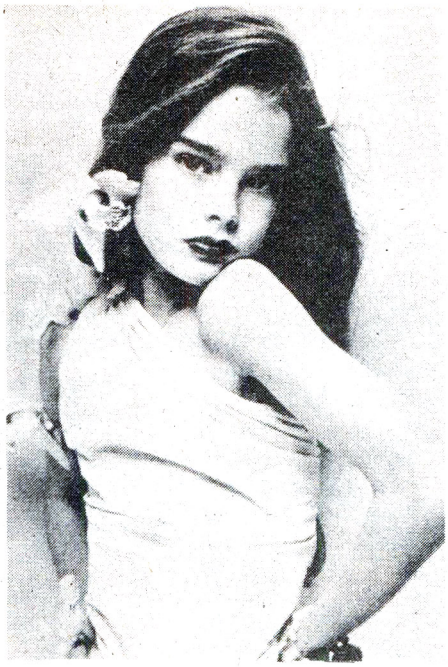

Ono što Gross ne shvaća, to je da ga je Terry vukla po sudovima umjesto da pokuša s njim razgovarati: »Novcem koji je potrošila na odvjetnike mogla je nekoliko puta kupiti negativne. A Brooke... kada bih barem uspio razgovarati s njom... pokazati joj fotografije sada kad je odrasla... siguran sam kako bi se i sama uvjerila kako se nema čega stidjeti.«●

Prevela Mirjana Obuljen

Crtež i scenarij:
Miroslav Sinovčić

Dvoboj

2

3

HVALA BOGOVIMA ŠTO SU ME OBDARILI ONIM ČEMU NIJEDAN MUŠKARAC NE MOŽE ODOLJETI!
KRAJ 4

Uz naš strip

»DVOBOJ«

Miroslav Sinovčić (r. 1945) najbolje je poznat čitaocima »Traga« i »Siriusa« kao autor mnogih omotnih ilustracija. Te i druge svoje radove, koje su čitaoci dobro prihvatili, crta klasičnom slikarskom tehnikom akrilik-bojama na grundiranim platnima većeg formata. Njegov je interes okrenut hiperrealističnim kolaž-ilustracijama snažnog kolorita i na tragu je Frazette, Borisa, braće Hildebrand, Corbena i ostalih prvaka američke ilustracije sedamdesetih i osamdesetih godina.

Uz rad na obojenim i crno-bijelim ilustracijama te dizajnu, svojoj osnovnoj profesiji, Sinovčić se posljednjih godina više počeo baviti i kreiranjem stripova. U »Yu stripu« objavio je dvije epizode avanturističkog stripa »Roko«, o doživljajima jugoslavenskog pilota, a u »Spunk novostima« strip »Vještica«, koji je žiri redakcije »Poleta« uvrstio među deset najboljih jugoslavenskih stripova u 1984. godini.

U prvom ovogodišnjem svesku »RS Magazina« Sinovčić je publicirao prvu epizodu serijala »Kapetan Niko«, koja ulazi u sam vrh najnovije jugoslavenske strip-produkcije. U dramaturški vješto postavljenoj priči, s dosta likova i dvjema usporednim radnjama, o obračunu s talijanskom mafijom koja se koristi našim pomorskim putovima za krijumčarenje droga, Sinovčić je pokazao izvorni talent i izuzetno razumijevanje medija, što je razlog da nestrpljivo očekujemo nove pustolovine »Kapetana Nike«.

Na žalost, to ćemo po svoj prilici morati duže vrijeme čekati, jer se nadavno Miro Sinovčić preselio u New York, gdje će se baviti crtanjem ilustracija. Prije odlaska specijalno je za potrebe našeg magazina nacrtao »Dvoboj«, izvanrednu strip-minijaturu, tehnikom koja podsjeća na rad starih majstora gravera, s mnogo linija i detalja, u čemu u našoj zemlji nije imao prethodnika, a još nema ni sljedbenika.

Sinovčić je inače obećao da će nam se iz New Yorka redovito javljati s najnovijim ilustracijama. ●

Ljubavna pisma

Chopinove varijacije na temu rupičice-D-durice. Pisma poznatog kompozitora Delfini Potockoj u erotskoj maniri

Frédéric Chopin

ULOMCI SPORNIH PISAMA

...Smršavio sam, to je istina, nosina kao britva, očurine potpuno upale u glavurdu, ali meni po salonima komplimentiraju, i dive mi se, da krasno i zanimljivo izgledam. Lijepe se na mene žene poput muha na med, znaš da ne pretjerujem — i kad bi mi Ti bila tako vjerna, kao što sam ja Tebi vjeran, premda napasti okrutne kušnje ne jednom osjećam...

— * * * —

Findelice Ljubljena Jedina,

Mnogo sam o nadahnuću i stvaralaštvu mislio i polako sam, polako, najvažniju stvar otkrio. Samo tada me nadahnuće i ideje posjećuju kada dulje vremena nemam žene. Kad se na ženi s pasijom do suha izubadam, nadahnuće od mene bježi, a ideje u glavu ne dolaze.

Pomisli, kako je čudesno i divno da ista snaga oplođuje ženu, dakle stvara čovjeka, i ta ista snaga stvara umjetnička djela. A to je tekućina životvorna, i dragocjena, što je muškarac za tren naslade rasiplje!

A i u znanosti ta ista sila djeluje i usmjerava, jer se učeni, odani znanstvenim djelima i otkrićima, daleko od žena drže. Recept je, tobože, jednostavan: neka istjera svaki stvaratelj ženu iz svog života, i sile što se gomilaju u tijelu neće poći u privjesak i jaja i, ulivene u žensku rupičicu-D-duricu biti neće, nego će se iz jaja u moždane vratiti kao nadahnuće, i možda će uzvišenije umjetničko djelo stvoriti... Čežnja za Tobom — mnogo mi je glazbenih ideja porodila... Ne znam kako je tu s Mozartom, ali mislim da je njemu žena bila kruh nasušni, ohladio se prema njoj u ljubavi i strasti, kao prema supruzi, pa je, dakle, i stvarati mogao mnogo.

Za ljubavnice u Mozartovu životu nisam čuo. Pomisli, Findelčice najslađa, koliko sam ja te dragocjene tekućine i snage izgubio ubadajući Tebe uzaludno, djeteta Ti nisam napravio, a Bog zna koliko je najljepših nadahnuća i glazbenih ideja propalo. Operam et oleum perdidi! Možda su propale neke balade, poloneze, uostalom znam li i ja što, a možda se i čitav neki koncert u Tvojoj D-durici zanavijek upropastio... Dobro sveci ženu vratima pakla nazivaju. Ne, ne, tu posljednju rečenicu povlačim i opovrgavam, neću je izbrisati, jer mi nećeš dati mira dok Ti ne kažem što je izbrisano, a za pisanje drugog pisma nemam vremena.

DELFINA POTOCKA, koja je bila ljubavnica mnogih slavnih osoba u Parizu. Je li Chopin bio jedan od mnogih ili je bio iznimka?

sa seksumišljajem

Postalo je moderno otkrivanje da su slavni ljudi bili homoseksualci. Izlazi da je svatko bio topli brat, pa je pravo čudo da se ljudski rod uopće održao. Baš zbog toga senzacionalno je odjeknulo pronalaženje pisama Frédéricha Chopina poznatoj ljepotici, pjevačici, slikarici, skladateljici, mondenki Delfini Potockoj. To su pisma nabijena erotikom, seksom, pisma kakva piše zaljubljeni mladić ljubavnici u intimi svojih osjećaja i uzbuđenju slobode tijela koju su međusobno otkrili.

Još uvijek nije riješena dilema jesu li to doista Chopinova pisma ili samo uspješan falsifikat. Stručnjaci se spore, svaki kongres šopenologa pravi je rat grafologa, lingvista, pristalica i protivnika priznavanja originalnosti pisama. Sukobi će nestati ako originali pisama ikad ugledaju svjetlo dana. Za sad se služimo samo kopijama, ali bila pisma krivotvorena ili ne bila,vrsno i vjerno su napisana u Chopinovu stilu.

Chopin je rođen 1810. godine u Poljskoj i već kao sedmogodišnjak pokazao je velik talenat i postao slavan. Nakon završenih studija u Varšavi odlazi u Pariz, kreće se u krugu književnika, kompozitora, kulturnih i naprednih ljudi svoga vremena. Deset godina živio je s književnicom George Sand. a nije izbjegavao ni avanture sa strane. Tako je upoznao i Delfinu Potocku, koja se nakon neuspjela braka s Mieczysawom Potockim našla u Parizu. Upoznali su se na jednom primanju dok je Chopin improvizirao glazbene portrete. I Delfinica je zatražila svoj, na što je on, uzevši joj bez riječi šal i prekrivši njime klavijaturu, zasvirao pokazujući kako mu je ona neprestano u duhu. Poslije joj je posvetio Koncert u f-molu, Valcer u D-duru, u spomenar joj upisao Preludij u A-duru. Chopin je umro 17. listopada 1849. godine, a Delfina mu je pjevala samo dva dana prije smrti.

Već smo napomenuli o valu homoseksualizacije poznatih. Tako je i Bernard Gavoty, francuski kritičar, razradio (anti)tezu kako je Chopin zapravo imao sklonosti prema muškarcima i kako je jedna fizička mana njegov seksualni život zatvorila u svijet maštе. Istina ili ne, ali njegova pisma (njegova ili ne) vrlo su maštovita i nadasve erotična.●

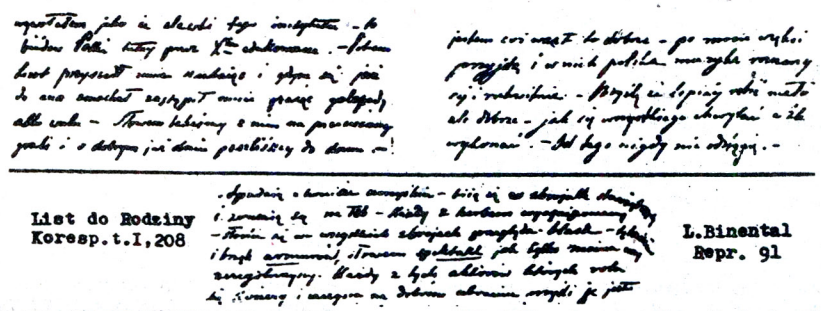

List do Rodziny
Koresp.t.I,208

L.Binental
Repr. 91

ULOMCI SPORNIH PISAMA, ispod crte autentično Chopinovo pismo koje je služilo kao temelj za usporedbu

Ti si za mene rajska vrata, rad Tebe ću se slave, stvaranja, svega odreći. Volim ništa ne stvarati da bih mogao s Tobom leći, primi uvjeravanja svog najvjernijeg Fryca, koji vene za oblinama Tvojih divnih cica!

Znam da voliš moj privjesak i jaja, a nakon ove disertacije i poštovati ih moraš, jer ne samo što nam nasladu čine, nego su i izvorom moga stvaranja...

Drhtavica me u ovom času obuzela, mravci mi kroz kičmu do mozga prolaze, a privjesak na Tvoju uspomenu otvrdnuo poput kolca u plotu! Kada napokon dodiližansiš, tako ću se prikopčati na Tebe da me tjedan dana nećeš od D-durice otrgnuti, a nadahnuće, ideja i djela neka zauvijek odu u kut...

Ovog je časa došao Hoffman i raspršio mi nadahnuće za pisanje, sada će i đaci doći, završavam dakle, da bi još danas pismo na poštu otišlo.

Cijelo Tvoje tjelešce najponiznije ljubim, a D-durici privjesak sa strašću prišarafljujem.

Tvoj najvjerniji
Fryc

Najsposobniji Tvoj djak, koji je s talentom ljubavno umiješe savladao.

P. S. Na ništa sam jučer protratio vrijeme i pismo nije otišlo, pa Ti još dopisujem. Upravo sam jedan preludij dovršio u kojem sam jedanaest naših ljubavnih dosjetkica ovjekovječio. Svirajući tumačit ću ti i shvatit ćeš svu finesu — znam da će to biti naš favorit, kao i dosjetka.

P.S. Razljutili (sic) su me jučer kao psa! Zli jezici spletkare da Ti ne možeš imati dijete, jer si imala previše ljubavnika, a na utabanom putu trava ne raste, takve i njima slične gluposti šire. Umalo se ne rasplakah slušajući. Oprosti što Ti ih ponavljam, živote Moj Najmiliji, kad se vratiš, ne izvlači se na ozbiljno stanje, napravit ću Ti dijete i nek umuknu lažljivci...

— * * * —

... Romansa sa Sandovom dala mi je više nauke, vidjet ćeš, sad ćeš Ti mojom učenicom postati, naučit ću te posve novim, strašno pikantnim ljubavnim trikovima...!

— * * * —

... Zašto ja nisam živio kad su živjeli Bach, Mozart? Njihovu bi kritiku nadasve cijenio, bacio bih u peć sve svoje gluposti kad bi ih oni ocijenili nedostojnima. Spojio bih Schumanna s Berliozom, neka lete na svojim fantazijama pod oblake, dok ne padnu i ne razbiju dupeta; možda će se otrijezniti i povratiti razum...

— * * * —

Kad mislim o Lisztu kao stvaratelju, javlja mi se pred očima kako odlikovan hoda štulama trubeći u trubu jerihonsku. Fortissimo i prestissimo. Ili kako raspravlja o umjetnosti — što je stvaranje, kako valja stvarati — a sam je u stvaralaštvu magarac. O svemu zna najbolje — o književnosti, religiji, astronomiji, dosađivat će Ti satima. Kupim se kad on počinje u salonu kričave dispute. Na tuđem Pegazu hoće na Parnas ujahati. To je — entre nous — sjajni knjigovezac koji u šarenilo svojih ovitaka tuđa djela uvezuje...

— * * * —

Poznaješ me i znadeš da ne trpim farizejstva. Stoga me srdi Hugo, koji se, uznoseći se na druge, ne sprijateljuje s bilo kime, a praveći se svetim, prikazuje da njegova stražnjica neće ni oltar ukaljati.

A, uistinu, svakog tjedna ima novu ljubavnicu. Drugima drži propovijedi o moralu, kojima, možda, želi umiriti vlastitu savjest.

— * * * —

Valtornist mi se oštro požalio na lošu solo-frazu u finalu mog F-mol Koncerta. Nikakve probe — govori — neće pomoći, jer svirajući za redom, zasvirat će nekoliko puta čisto, a na koncertu će jednom puhnuti i zasigurno — falš...

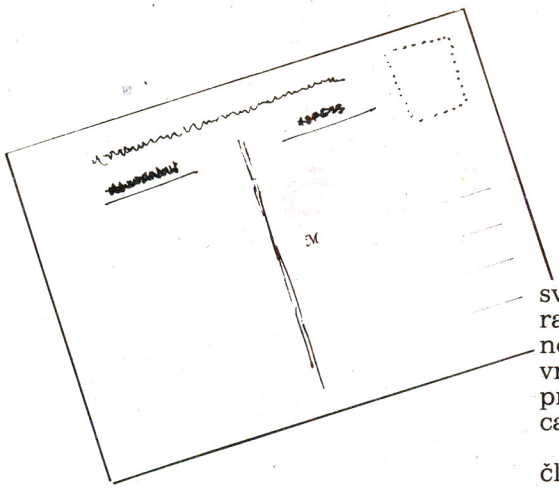

Erotski miris

Čak i kad su gole, žene su »odjevene« po modi. Možda samo po nekoj pojedinosti (frizuri), izrazu što ga daje šminka ili po držanju tijela naga žena jednog vremena razlikuje se od nage žene drugog vremena, osobito (ako se svukla pred objektivom foto—aparata ili vještom rukom komercijalnog crtača. Upravo taj patinasti vremenski razmak daje posebnu privlačnost i čar) starim razglednicama erotskog mirisa.

Sociolozi bi zacijelo nadugo raščlanjivali taj fenomen privlačnosti prošlih vremena (koji i sam ne izlazi iz mode) čak i na golicavim razglednicama, no objašnjenje je vrlo jednostavno: u današnjem vremenu, u kojem je sve kompliciranо i u kojem se ruše vjerovanja i ideali, naivnost (jednostavnosti i sladunjavi sentimentalizam) čine se poput mudrosti, gotovo kao izraz genijalnosti. Nije onda ni čudno sentimentalno libidinozno zračenje iz tih mirnih, podložnih, prirodno razbludnih nesputanih, starinskih čednih žena s požutjelih razglednica. Uz (dokumentarnu) vrijednost koja se (i nehotice sačuvala, nježnost i erotska snaga starih razglednica uvijek će biti aktualne), kao i maštanja i sanjarenja o čarima i egzotičnoj uzbudljivosti prošlih vremena.

Pažljiv promatrač starih razglednica uočit će da je to falokratski šarm. Najčešće je žena s raz-

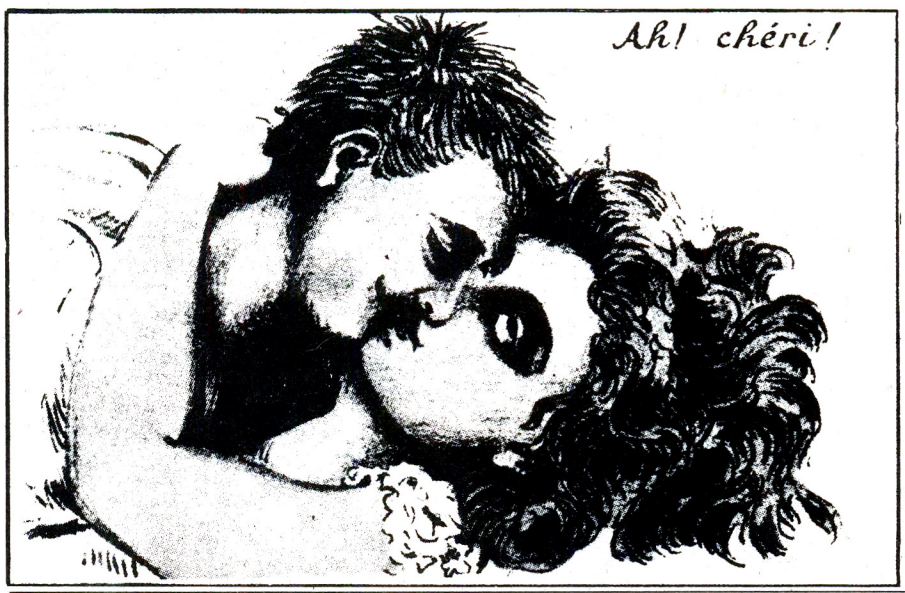

starih razglednica

glednice objekt, samo tijelo, meta strasti, putenih, čak pornografskih maštanja i često neukusnih erotiziranih šala.Tako fotografija žene s mačkom nosi potpis: »Dlakavija od njih nije ona za koju to mislite.« Pornizam razglednice zna biti i izravniji ,npr. u vlaku suputnik nudi bujnoj djevojci sočnu kobasicu riječima: »Nema ničega takvog kao što je dobra kobasica.« I seksualne nastranosti nerijetko su na razglednicama: žena koju liže njezin pas, cijela serija »žene međusobno« različita samozadovoljavanja. Dakako, najpikantnije su one na kojima je prikazan odnos muškarca i žene, neki put skriven i samo naznačen, recimo, položajem nogu, a neki put otvoren, smion, izravan.

Doba koje se smatralo stidljivim zapanjuje nas svojom otvorenošću, priznanjem tajni budoara. Neočekivanom jasnoćom, čak škakljivom i današnjoj psihoanalizi, te razglednice izražavaju ,katkad grubo, duboke dvoznačnosti našega svakodnevnog seksualnog života. Dakako, otvorena izražajnost samo je jedna razina poruke razglednice. Druga je skrivena u namjeri pošiljaoca i znana samo njemu i primaocu. Koliko su samo želja, strasti, predbacivanja prenijele te razgledice, koliko parova spojile ili razdvojile.

Za nekoliko godina žene u bikinijima iz pedesetih godina činit će nam se isto tako čarobne i erotski mistične kao i slike žena s početka stoljeća. Pravit ćemo njihove albume, kupovat ih i analizirati erotske poruke. Pa neka sada netko kaže da slike običnih žena, nepoznatih zavodnica ne bude maštu i sanje više nego najslavnije holivudske zvijezde.

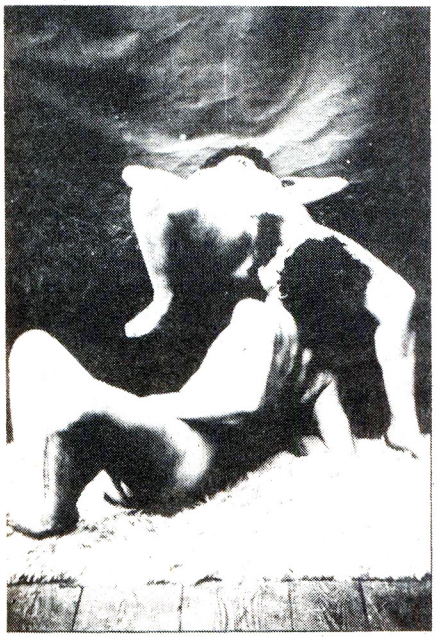

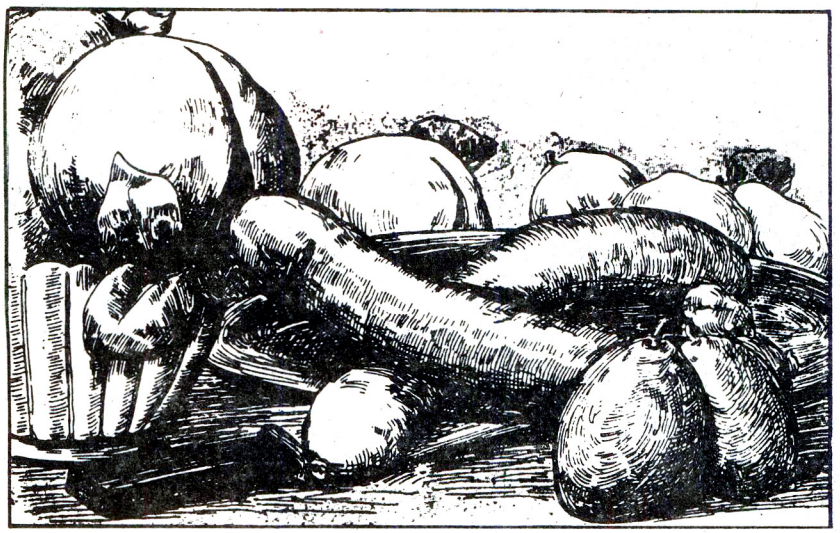

5 PRIČA

Giovanni Straparola

Priča o Gospi Modesti

Gospa Modesta, ili čedna gospa... kakve li sprdnje da sudbina baš nju obdari tim imenom, ali s druge strane, ispravila je sve kad joj je namijenila muža po imenu Tristano Zanchetto, što ga dođe nešto kao »zanni« iliti lakrdijaš. Živjeli su davno u starom gradu Pistoia u Toskani.

I ona i on bijahu opsjednuti svako svojom strašću. Njegova bijaše trgovina. Tristano Zanchetto bijaše trgovac koji je uvozio svakojaku robu, punio svoja skladišta, a zatim prodavao komad po komad dok ne bi rasprodao zalihe, da sve otpočne opet nanovo.

Njegova pak lijepa žena uvijek je bila pomalo radodajka, još prije nego što se udala. Bijaše lijepa djevojka, obla tijela, dojki poput bresaka i anđeoskog lica u koje bi se muškarci na ulici zabuljili kao začarani. Doista, susretala je mnogo mladića na ulici i kako je bila naviknuta na davanje, svakog bi povela kući i obdarila svojim čarima.

Udaja za Zanchetta nije nimalo izmijenila tu njezinu navadu ni ohladila njezinu krv. Štoviše, sve joj je pogodovalo... osobito kuća koje je gospodar bio neprestance na putu, s velikim balkonom nad glavnom ulicom.

Ovdje je običavala sjediti prije podne i zabavljati se odabirući i dozivajući momke koji bi slučajno tuda prolazili. Zavodničkim osmjesima i izazovnim kretnjama mnoge je kršne mladiće navela na to da pokucaju na njezina vrata.

Zanchetto o tome nije imao ni blijedog pojma, dakako. Ali jednog ju je dana ipak pokudio:

— Ne znam što radiš cijeli bogovetni dan. Kako netko uopće može živjeti bez trgovine, prodaje ili kupnje?

Ona je samo na to frknula nosom, ali to ju je pitanje navelo i na jednu izvrsnu zamisao.

Poslije toga, upravo u trenutku kad je jedan od njezinih mladih i snažnih ljubavnika sjeo na rub postelje i posegnuo za svojom obućom, gospa Modesta je zatražila da plati njezinu uslugu. Rekla mu je da će to ostati znamen po kojem će ga se sjećati, pa neka joj daruje nešto vrlo osobno, a ipak ne pretjerano skupocjeno, nešto po čemu će cijeli grad znati da je bio s njom.

Uvjereni tom logikom i sretni što su jeftino prošli, njezini su joj ljubavnici ostavljali svoje postole. A ona ih je uredno slagala na police praznog skladišta što joj ga je u tu svrhu ustupio njezin susretljivi i uslužni muž.

Postolari u gradu imali su pune ruke posla. Plemići su se opraštali od svojih žena i odlazili od kuće u novim papučama od najfinijeg baršuna. Građani bi odlazili navečer u šetnju u novim postolama od prvorazrednog sukna. Mladi obrtnici izlazili su iz svojih radionica obuveni u čizme od meke kože. I, na golemo zaprepaštenje svojih žena, dragana ili majki svi su se kući vraćali bosonogi.

Gospodaru Tristanu jednog dana stiže brod s tovarom robe iz Sirije, a nigdje mjesta gdje da je uskladišti. Odjednom se sjeti skladišta koje je na njezinu zamolbu ustupio svojoj ženi. Ponovo se u sebi začudio tom njezinom hiru, slegnuo ramenima, uzeo ključ i otvorio vrata skladišta. Ostao je ugodno iznenađen. Pred njegovim očima ukazalo se nešto raskošnije od onoga što se može vidjeti i u najbolje opskrbljenim trgovinama u Mlecima. Šetkao je gore — dolje, zadivljeno gledajući različite postole uredno naslagane na police. Nije tu bilo samo postola izrađenih u Toskani nego i mnogo inozemnih modela.

Zanchetto pođe potražiti svoju skrbnu ženu, pa je dovede natrag u skladište. Potresao je glavom u nevjerici, te ju je upitao odakle joj tolika obuća.

Gospa Modesta se najprije ljupko osmjehnula, a zatim se pribrala te ozbiljnim i dojmljivim glasom prozborila:

— Gospare Tristane, misliš li ti da si jedini trgovac u ovom gradu? Misliš li da žene ne umiju kupiti skupo, a prodati jeftino?

— Pogrešno si se izrazila — ispravi Zanchetto svoju lijepu ženu. — Baš je obratno, kupuje se jeftino, a prodaje skupo.

— Oh, da, dakako, to sam i mislila — odgovori mu gospa Modesta. — Bilo kako bilo, dok ti trguješ na veliko cijelim brodskim tovarima, ja se zadovoljavam trgovinom na malo i svoju zalihu postola držim na sigurnome pod ključem. Molim te, ti svim svojim marom prioni za svoju veletrgovinu, a ja ću svim žarom za svoju.

Zanchetto bijaše uvelike zadovoljan razboritošću i umješnošću svoje žene. Nikad nije ni posumnjao u to da su to sve darovi. Pohvalio ju je i zakleo joj se da se više neće miješati u njezine poslove te da joj neće smetati da ih obavlja po svojoj volji.

Kad je otišao, gospi Modesti je laknulo. Duboko je uzdahnula. Sakupljanje postola počelo je kao zabava mušićave žene, kojoj to zatim postade potreba. Jer njezin je san bio da usreći muškarce na ovome svijetu i da ih učini bosonogima. Godinama je njezina zbirka bivala sve bogatija, dovoljno velika da obuje sve muškarce u Toskani, a poslije i u cijelom Rimu.

A sad u moju priču ulazi i nemilosrdno Vrijeme, gospodar svih stvari i bića. Bilo je vrlo okrutno s gospom Modestom. Omlohavilo je njezino nekad jedro i oblo tijelo, izbrazdalo duboke bore po njezinu nekad anđeoskom licu. Nestade njezine ljepote, a s njom i njezinih mladih i čilih ljubavnika. I njezina se zbirka postola nije više povećavala. Gorko je tugovala i sa sjetom mislila na slatke užitke i razvratnu pohotu, te se nikako nije mogla pomiriti s tim da ih se odrekne. Njezina požuda bijaše žešća i nezasitnija negoli ikad. Svaki pogled na mlada naočita momka neodoljivo ju je uzbuđivao. Stoga je svoje planove prilagodila novim uvjetima.

Nalickana i upadljivo odjevena vratila se na svoj balkon i, dobacujući vatrene poglede i zavodničke osmijehe te naginjući se preko ograde, vabila u svoju mrežu pohotne mlade seoske momke, nosače, sluge, dimnjačare, kočijaše ili bilo kojeg drugog muškarca koji bi tuda naišao. I kad bi uspjela ponekog od njih namamiti u svoju kuću i u svoju postelju, na rastanku bi mu poklonila par postola iz svoje zbirke. To se pročulo po krčmetinama i konobama u Toskani, pa su se mnogi konjušari ili mesarski pomoćnici, koji bi ujutro izišli iz kuće u dronjavim obojcima, uvečer vraćali kući obuveni u lijepe i dobre postole.

Na kraju više nije bilo ni slugu ni radnika koji su htjeli prekoračiti prag njezine ložnice, pa su k njoj dolazili još samo pijanci i tati koji su uzimali sve što su našli u njezinoj postelji.

Tako se dogodilo da je jednog dana gosparu Tristanu palo na um da posjeti skladište postola i vidi kako idu poslovi njegove žene. Ne rekavši joj ni riječi, uzeo je ključ i otključao vrata... te ugledao gotovo prazne police. Načas je ostao osupnut. Zatim mu sine nova misao, pa pođe potražiti svoju ženu.

— Vidim — reče joj — da je tvoja zaliha gotovo rasprodana. Čestitam ti, draga moja. Zacijelo si mnogo zaradila i skupila lijepu hrpicu zlatnika.

Gospa ga pogleda s neutješnom tugom u očima i ne izuste isprva ni riječi. Napokon mu muklim glasom reče:

— Sve postole koje si vidio na policama u ovom skladištu, odšetale su kako su i došetale, prema onoj narodnoj: kako došlo, tako prošlo.●

Iz knjige »TRINAEST NEZABORAVNIH NOĆI« 1550.
Prepričao M. Krmpotić

Xaviera Hollander

Terapija

Sjećam se jedne zgode iz onog doba kad sam upravljala njujorškim bordelom. Zgode u kojoj sam morala liječiti.

Jednoga dana posjetio me Rollo, mladić žuljevitih ruku, kojega je odgojila stroga majka, katolkinja. Na žalost, nije ga uputio u spolni život otac, nego majka, koja tako reći — premda je rodila dijete — nije znala ništa. Ukratko zabranila mu je da dira pimpić osim kad piški, jer će inače oslijepiti. Bude li spavao s nekom ženom, ona će zanijemiti, pa je bolje da

i to izostavi. Posljedice su bile ovakve: prvo, jadni mladić se uplašio žena; drugo, počeo se zanimati za muškarce; treće, prije svega se zainteresirao za sebe — od petnaeste godine onanirao je četiri — pet puta na dan! Od jutra do večeri. A svaki orgazam povećao mu je osjećaj krivice. Doduše, nije oslijepio, ne nosi ni naočale!

Sve sam to doznala od jednog prijatelja, psihoterapeuta, koji mi je slobodoumno i lukavo povremeno prepuštao pacijente kad ne bi mogli uskladiti svoj spolni život. Ponekad sam postizala kudikamo bolje rezultate nego on.

Taj moj mladi pacijent izgledao je, u onim rijetkim trenucima kad ne bi bio nervozan, sasvim pristojno. Bio je visok vitak, uskih bokova, tamne kose i zelenih očiju. Kao što sam poslije utvrdila imao je lijep velik ud.

Jadnik je očajnički želio spavati sa mnom, a i njegov penis, činilo se! Ali uvijek bi se prekinula veza između glave i uda. Naposlijetku sam mu zabranila da četrnaest dana dira penis, osim kad piški. Ne posluša li me, ne smije više nikada doći k meni, rekla sam mu. Otišao je pokunjeno, ali za dva tjedna me pozvao telefonom.

— Halo, Xaviera, ovdje Rollo. Sjećaš li me se još?
— Dakako. Kako si?
— Vidjet češ. Mogu li doći k tebi sutra oko dva sata popodne ?
— To potpuno ovisi o tebi. Ako si poslušao moju uputu...
— Kunem ti se, nisam ga ni pipnuo! — reče on, a glas mu je zvučao uvjerljivo.

Sutradan je, točno u dva, pozvonio na vrata. Potpuno se izmijenio. Odjeven u uske plave hlače i plavi pulover, uletio je u sobu i tek što smo se pozdravili, svukao se.
— Hej, polako — kazala sam mu — Zar se nećemo najprije malo uzbuditi ?

Odmahnuo je glavom.
— Uzbuditi? A kako se naziva ovo? — Pokazao je na golemi ud. — Već dva tjadna bih najradije iskočio iz kože. Kad bi samo znala kako je teško držati ruke podalje od njega, i to po svoj prilici uzalud.
Zbunjeno sam ga pogledala.
— Kako to misliš? —upitala sam ga.

Slegnuo je ramenima.
— Psihijatar smatra da mi to neće pomoći. Neću uspjeti. Ispričao sam mu da sam cio sat pokušavao kod tebe, a on mi je rekao da ti ga nikad neću moći metnuti.

Svukla sam se i klekla pred njega. Znajući da mu ne smijem penis dodirnuti rukom, poškakljala sam ga jezikom i potom ga uvukla u usta. Osjećala sam kako podrhtava i znala da je moj naum pametan. Psihoterapeut vjerojatno podosta zna o glavama, ali ja znam više o penisima.

Rollo je bio suviše uzbuđen za bilo kakvu predigru. Polegla sam ga na kauč i sjela na njega. Osjećala sam da je blizu orgazma. Tada sam se ispružila na njemu i raširila noge, kako bi još dublje ušao u mene. Poljubila sam ga u usta. U zanosu su mu zatreptale vjeđe.
— Čestitaj mi! —uzviknuo je tada.
— Čestitam ti! —šapnula sam mu u uho.

— Poslije dvadesetpet godina postao sam muškarac. Poslije četvrt stoljeća. Znaš li što ću sada učiniti?
— Što?
— Kazat ću onom prokletom psihoterapeutu neka svuče svoje frojdovske gaće i zadovoljava sam sebe!●

Preveo: Tomislav Odlešić

Miloš Kordić

Violina

Ludilo roditelja Vladimira M. bilo je nekakvo drukčije ludilo. Ono se nije dalo raščlaniti, pojasniti ni odgonetnuti. Nije imalo svoj pravi korijen, ali bilo je duboko uronjeno u iskrivljeno zrcalo malograđanštine. Ludilo se njihovo sasvim jasno izražavalo i u gotovo svim postupcima prema sinu Vladimiru, jedincu koji, istini za volju, nije poprimao karakteristike ludila svojih roditelja, nego se svim svojim dječaštvom utkivao u život svojih vršnjaka.

Majka Vladimira M. bijaše histerična, i toga je bila potpuno svjesna te je to smatrala čak nekom prednošću. Njezino vrlo dobro poznavanje jezika dovelo ju je do mnogih knjiga u kojima se histeriji pristupa na posve nov način. Taku je knjigu napisao, a ona ju je zdušno pročitala i prihvatila, i Georges Cheyn: »The English Malady« (engleska bolest). Prema svojoj histeriji ona se odnosila kao prema nečemu što je bilo njen čisti život, tako određen, tako određeno življen.

Otac Vladimira M. bio je melankolik, gotovo još do jučer darovit liječnik, naoko određivač boleština, ali od jučer propali specijalist, koji se nije snašao u tom vrtoglavom napretku medicine. Iz toga je njegova melankolija primala sokove za život, uronjena u njega do najsitnijih čestica.

Vladimiru M. su roditelji odredili violinu. Je li to osobno ludilo roditelja M. povelo Vladimira prema violini, teško je reći. Ali da postoji nešto, to je izvjesno. Neispunjene roditeljske životne želje sasvim su pouzdano vodile dječaka prema instrumentu sa četiri žice, čineći sve da mu violina bude životna družica.

Ni jednog trenutka se ne osvrćući na to voli li to dječak ili ne voli. Dok je bio malen, u prvim razredima osnovne škole, to ga je oduševljavalo, ali s godinama mu se violina sve više udaljavala od srca, žice od prstiju, a tanani zvuci od sluha. Tako su trajale njegove višegodišnje patnje, sve do ove, petnaeste, do drugih i drukčijih sanja i spoznaja.

U životu dječaka živjela je i gospođa Violeta, njegova nenadmašna učiteljica violine i malograđanske kulture. Živjela je u osami, s mužem koji je vječito bio na terenu kao leš u grobu, pa se javljao i pojavljivao kao duh. A ona je sama, bez djece, bez pseta i mačeta, nastojala ispuniti prostor svoje velike kuće, kuće s prostranim sobama, s klavirom »Petroff«, s violinama à la Stradivari, Jacob Steiner, Blaž Dempšar ili Franjo Šnajder, sa slikama Becića, Slave Raškaj te nekih manje poznatih i priznatih umjetnika.

Od njegove sedme godine gospođa Violeta vodi Vladimira M. svijetom violine. Prošao je s njom nastajanje toga čarobnog glazbala, počevši od naziva, preteča i graditelja. Prošao je s njom tolike dionice kao da cestom idu, ili šetalištem između najviolinskijih ptica. Svirao je solo i uz njezinu pratnju bezbrojno puta i bezbrojne teške stvari, koje i virtuozi s prilično napora izvlače iz žica i iz svojih ruku. Prošao je s njom osam njenih divnih godina, od trideset i druge do četrdesete.

U početku dječak nije osjećao, ali to je poslije bilo sve očitije, kako se gospođa Violeta upravo oduševljavala time što su Talijani prvi izgradili konačan oblik violine i dotjerali ga. Neprestano je isticala da Antonio Stradivari nije jedini vrhunski graditelj violina i da u našoj zemlji nema ni jednog primjerka njegove violine. Osim, dakako, one koju ona posjeduje.

Svoju praznu kuću ispunjavala je svojim kliničko-jodnim mirisom, koji se Vladimiru duboko uvlačio u pluća. Svoju praznu kuću ispunjavala je različitim primjercima svoga donjeg rublja, koje joj je muž donosio s puta, a ona se oduševljavala njima: i rubljem i mužem. Što je Vladimir M. više rastao i razvijao se u malca, to je po prostranim sobama bilo sve više i više raznovrsnog rublja. Vladimir je sa žudnjom buljio u svaki komadić, dok ga je ona kupila i slagala njemu ispred nosa, gunđajući kako nikad ne stigne tu kuću pospremiti. Svaki put na stolcu, uz klavir »Petroff«, zatjecao je novi primjerak donjeg rublja: smeđi grudnjak, ružičaste gaćice, plavi steznik, crveni pojas za čarape, crne čarape... Ponekad bi sve to viđao samo u jednoj boji. U jednoj sobi razlijegali su se zvuci glazbe ponekog talijanskog majstora. Vladimir je odmah u njima prepoznavao njihov nedosegnuti barok.

— Ne znam, ali ja sva drhtim dok slušam baroknu glazbu. To je jače od mene. To moj muž ne razumije. On se tome ponekad smije — govorila je gospođa Violeta.

Vladimir je šutio, pun Paganinijeve virtuoznosti, spremajući se da nešto izvede od tog nenadmašnog majstora violine.

— Svijet takvoga više nikad neće imati. E, Niccoló, Niccoló! Amore mio — uzdisala je gospođa Violeta, dok je Vladimir buljio u njene sise, u njenu kao luk nategnutu stražnjicu, koja je već odavno izgubila svaku sličnost s Paganinijevom komornošću. Vladimir M. je vidio u tim sisama i toj stražnjici Nancy Gresham, rasne starlete u filmu »Melissa«. Vidio je Violetu kako se tuca s njim na velikom bečkom krevetu, kao što u filmu »Melissa« Nancy jaše na paripu svog partnera.

— A kako sam samo bila naivna! Tad sam bila potpuno virgo intacta — govorila je sebi i Vladimiru gospođa Violeta.

Vladimir M. nikako nije shvaćao što je gospođa Violeta tim riječima htjela reći, premda je potpuno razumio njihovo značenje. On je u sebi izgradio otporni zid prema svemu što je njezino, a duboko u podsvijesti želio ga je razrušiti. Osjećao je da to i ona želi. Ona mu je to davala da nasluti, a on se bojao. On se povlačio u prostore svoje unutrašnje komorne glazbe i tu se prepuštao taktovima svojih omiljenih majstora klasicizma, za razliku od Violetinih baroknih majstora.

Gospođa Violeta je spremala požar Vladimiru M. Počela je kazivanje o svom manekenskom pozivu. Opisivala je Vladimiru kakvim je pistama hodala, što je sve na svoje tad vitko i golo tijelo odijevala, kako je slušala uzdahe obožavalaca tik ispod svojih nogu... Počela je kazivanje o sebi kao foto-modelu te jadnom i do hlača mokrom Vladimiru pokazivala svoje razne fotografije po kojima se lako moglo zaključiti da svoga muža baš i nije dočekala u stanju virgo intacta.

Tako je Vladimir M., ni kriv ni dužan, bio razapet između histerije svoje majke Irme, melankolije svoga oca Ivana, vjerojatno nimfomanije gospođe Violete i nikad dosegnutog virtuoznog ludila jednog, za gospođu Violetu najmarkantnijeg Paganinija. Izrastao je u momka koji je sve to stoički podnosio i duboko u sebi nosio. Gospođu Violetu zatvarao je u dramatske izražaje svoga lica, kao izraze privrženosti bolnom činu muzičke umjetnosti s jedne, i seksualnog postpubertetskog ludila s druge strane. Pravila svoga ponašanja Vladimir je potčinjavao svojim unutrašnjim htijenjima, želje svome razumu. To ga je dovodilo do izgubljenosti, u koji se ogledala sva čistoća njegove dječačke nevinosti i koja se otimala nimfomanskim kandžama gospođe Violete.

Jer, gospođa je Violeta stvorila od Vladimira M. pravog malog virtuoza na violini, koji je pobjeđivao na brojnim natjecanjima muzičkih škola i mladih ta-

lenata i koji je koncertirao u domu svoje majke Irme i svoga oca Ivana za njihove malograđanske prijatelje. Dječak je ispaštao njihovu bolest. Ali gospođa Violeta željela je i momčića Vladimira. Dok je svirala na »Petroffu«, širila je noge, pokazivala crne čarape na nabreklim bedrima, otkrivala prsa, tražila da joj momak iz sobe za vježbanje prenese donje rublje u drugu sobu. Presvlačila se iza poluotvorenih vrata. Da Vladimir vidi i čuje. Na zidu je gledao sjene njezinih kretnja i oblika. Gutao je očima te sjene, koje su bile luđe i milijun puta zanosnije od violine. Violina bijaše ništa u odnosu na ono što se naslućivalo. U sluh mu je dopiralo škljocanje raznih kopča i ostalog što je vezalo i stezalo. Tako se borio sa svojom žudnjom, kao kažnjenik. Vreo i nategnut mladi organizam morao je brzo hladiti i ponovo se ustremiti na tu prokletu violinu. A najradije bi s tim žudnjama i slutnjama, tako uspaljenim i vrelim, otišao u njenu kupaonicu i sa slašću ga izdrkao, kao što je toliko puta i činio, čvrsto vjerujući da ona o tome mena pojma.

— Prikazivanje je gotovo. Gluma je gotova. Ja sam slomljena. Lomi me tišina, žubr moga dubokog vrela. Hoću da te vidim kako sikćeš, na ulazu mojih zmijolikih vrata. Unutra je vatra. Ognjica koja ne jenjava. — govorila bi gospođa Violeta.

Ruka joj posegnu prema »Petroffu« i tu udari u jednu dirku i proizvede dubok ton. U sobi zamračenih stakala Vladimir ugleda njene ustalasane sise.

— Dodirni ih — reče mu, pogleda ga u oči i prijeđe vršcima svojih prstiju preko bradavica

Vladimir, vidno ošamućen, zatečen, posegnu za jednom. A već je bio krenuo kući. Već je violinu prislonio na izlazna vrata, gdje je stajala kao da će zasvirati početak ili kraj nekakvog ludog izbavljenja.

— Nisam te željela ranije dirati. Čekala sam da porasteš, da se ispružiš prema višim tonovima.

Snažni su grčevi uhvatili gospođu Violetu. Vladimir je sve to osjetio u nekoj za nj nikad iskušanoj dubini. I kad je iz njega šiknuo u nju plamen života, ona je samo uzdahnula:

— Neka si unutra! To volim.

U tom trenutku u Vladimira M. doprla je svijest o nečem izuzetnom, nečem što je bilo izvan glazbene izuzetnosti, koji je dotad jedino poznavao. Sad se tu stvarao novi svijet, svijet izazova, svijet suprotnosti.

Iznenada mu se otvorio svijet tajni, o kojima je vizije dugo u sebi nosio, kovao i lomio.

Trenutak poslije toga, kad je svatko od njih bio na svome mjestu i dok se nešto staro ali vrijedno vrtjelo oko svoje umjetničke osi, grunuše vrata i pritisnuše violinu uz visoku zidanu peć. Bijaše to pravi violinski finale, taj sitni prasak, tanano rasipanje drvenih iglica. Violetin muž se i ne osvrnu, nego se zaputi ravno prema »Petroffu«. Spusti na njega kutiju, otvori je i izvadi ljubičasto donje rublje. Uz dug poljubac preda ga Violeti, koja hitrim koracima uđe u drugu sobu da ga iskuša.

Vladimir M. pokupi drvene komadiće svoje violine i baci ih u sanduk za drva. Otvori vrata i jednom nogom zakorači van. U tom trenutku vrati se gospođa Violeta i stade pred muža, koji je uhvati za sise i privuče je sazviježđu svoga jarca.

Vladimir iznese u sebi prostore zvuka i dubinu u kojoj je maloprije bio.●

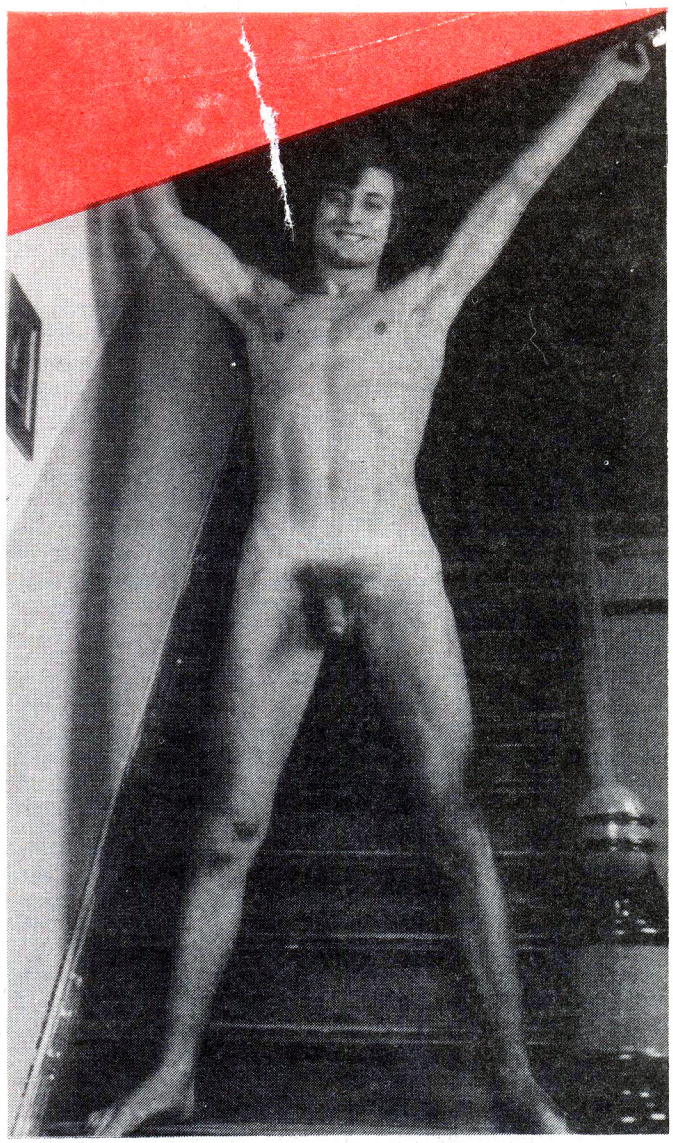

Vladek Burić

Nemam njega, nego nju

Imam veliki klimpač, ali neznam što bih s njim. Ništa mi pametno ne pada na pamet. Nikakve koristi od toga što je velik. Dvadeset dva u hladu. Veliki klimpači nisu u modi. Nisu kurentni. Nikada nisu ni bili. Od malih nogu slušam kako žene govore:

— Neka je malen, ali veseo!

Tobože se šale, ali znam da govore iskreno, od srca. Iz uvjerenja. To se osjeća.

— Neka je malen, ali veseo!

Ne znam što je u tome takvo. Mali klimpači mogu izazvati veselost, no to još ne znači da su oni i sami veseli. Kad sam bio u vojsci, za vrijeme neke utrke na trista metara, jednom je vojniku iz gaća ispao klimpač pimpač. Izazvao je opću veselost. Cijeli krug okolo-naokolo igrališta klimpač je klimatao lijevo-desno, na veliko veselje gledališta. Poslije trke vlasnik klimpača gadno se raspalio i raspištoljio:

— Što se smijete, budale i konji, to se može svakome dogoditi!

Lijepo smo mu obrazložili:

— Ne smijemo se tebi, idiote, nego tvom pimpaču, odnosno njegovim dimenzijama, obujmu i opsegu.

Unaprijed je pripremio odgovor:

— Imam malog, ali veselog!

Nedavno sam se našao u probranom društvu: jedna barska plesačica bez gaćica, dvije Micice sa po dvije cicice, neke novinarke i feministkinje, lažne jungferice, zatim nimfomanka, pederčić, jedna stara kurva i moja kurata malenkost. Dvadeset dva u hladu.

Dakako i svakako, razgovor se brzo poveo o klimpačima. O tome kakvih sve ima. Malih, tankih, tenkih, žalosnih, krivih, nedužnih, ni krivih ni dužnih, mlakih, mlačnih, mlitavih, mlohavih i kajaznam. Sve najgore. Sve nešto u minijaturi. Kao da smo u zemlji patuljaka. Bilo je samo pitanje trenutka kada će neka ispaliti ili izvaliti da je najbolji mali, ali veseli. I zaista:

— Najbolji je mali, ali veseli — izjavila je nimfomanka, a sve druge otprve su se složile, pederčić također.

Dojajčilo mi je, puknuo mi je film, pao mrak na oči. Dreknuo sam:

— Zašto ne bi bio bolji veliki i veseli?!

Prasnule su u smijeh, nastao je gromozoran grohot:

— Ha-ha-ha, he-he-he!

Cerile su se i kesile kao luđakinje.

— Ho-ho-ho! — smijala se stara kurva.

— Hi-hi-hi! — hihotao se pederčić.

Feministkinja se savijala od smijeha i prstom uprla u mene:

— Humorist!

Došlo mi je da joj velim jebo te humorist, ali radije bih pregrizo jezik nego da takvo što pređe preko mojih usta. Osim toga, bojao sam se da me feministkinja ne uhvati za riječ. Ni moj klimpač nije ratni zločinac.

Najviše me boljelo to što se tako jako smije stara kurva. Ako ikog štujem i poštujem, onda su to stare kurve. One znaju što govore. Iz njih govori život. Pred njih bi trebalo da se stavi govornica, pa da vidiš što je govor! Kurva neće blebetati i brbljati samo da nešto blebne ili brbne, kurvica zine samo kad ima što reći, a kad kurvica zine, onda to stoji.

Dakle, kurvi nisam htio protusloviti, pa sam se okomio na pederčića:

— Što pak ti hihoćeš, kaj ti znaš šta je klimpač!

Iskreno se začudio i pocrvenio:

— Oprosti, stari moj, no ako ja ne znam što je klimpač, onda...

— Nisam ja tvoj niti sam stari, a najmanje tvoj stari.

— Zaista, ako on ne zna što je pimpek, onda ne zna nitko — ustala je stara kurva u obranu pederčića.

Zapravo, imala je pravo. On je u tom fahu fahman. A ni druge nisu nevježe. Ako nimfomanka ne zna što je pimpek, onda ne zna nitko. A ni lažne jungferice nisu od jučer. Ako lažna jungferica ne zna što je pimpek, onda ne zna nitko. Isto tako, sve polako, ako feministkinja ne zna što je pimpek, onda ne zna nitko. Onda zbogom pameti. Ispalo je da već sve znaju što je pimpač klimpač. Sve sami kapaciteti i autoriteti.

— Drugovi i drugarice! — počao sam autoritativno. — Visoko cijenim vaše poznavanje materije, vaša znanja i saznanja, ali ne budimo malodušni. I maloumni. Ne zadovoljavajmo se s malim. Ili kratkim. Bolji je dugoljasti. Ako se izduži, više nije tanak. Ako pak nije tanak, više nije ni kratak, nego debeo i veseo. Velik i čvrst kao čelik. Zašto bi klimpač baš morao biti malen?! Zar su samo mali klimpači kvalitetni? Zar su veseli klimpači samo oni koji su kratki i tanki? Zar nema malih i tužnih klimpača? Malih tankih i tužnih. To je već bolje pristaje jedno uz drugo. Tužan, mlitav, mlohav, mršav, niškoristi i kraj svega toga malen i kratak. Užas. Šaka jada. Istina, veliki i debeli također može biti mlitav, mlohav i žalostan, nigdje ne piše da su najveći ujedno najveseliji, ali ako već govorimo o tome što je bolje, onda je valjda bolji veliki i veseli nego mali i veseli. Nije mala stvar imati veliki. Klimpač je velika stvar ako je velik.

Barska plesačica bez gačica i lezbača upitaju me na to posprdno i dvoglasno:

— Hoćeš reći da ti imaš takav?

— Hoću reći da ja imam takav.

Nastala je neugodna tišina. Stara kurva me iskosa pogledala, što mi nije bilo drago, feministkinja me ispitivački motrila kao da sam na promatranju, kolegica novinarka, naučena da sluša najveće laži, gledala me s nevjericom, lezbača nezainteresirano,a lažne jungferice i pederčić su naglo živnuli. Osjetio sam da žele detalje. Rekao sam: — Cijelog mi dana ide gore i dolje, kao lift. Kao dizalo.

— Na kojem je sada katu? — upita Micica.

— U podrumu — odgovorio sam i značajno se počešao malo iznad koljena. Uhvatio sam njihove poglede prema mom bedru. Mjerili su udaljenost. Od do. Od koljena naviše. — Dvadeset dva u hladu — obznanio sam gradu i svijetu.

— A na suncu? — brže i bolje priupita pederčić.

Odgovorila mu je stara kurva:

— Bolje da ne znaš. Opasno je previše znati.

Feministkinja me odmjerila od glave do pete:

— S tom ćelavom buljom, buljookim pogledom, staklenim okom, umjetnim zubima i tim smiješnim brkom nisi bogzna što.

— Pardon nemam brk, nego brčinu, adekvatnu i analognu svemu ostalom — napomenuo sam.

Ali feministkinja kao feministkinja, samo je tjerala svoje:

— Ali da ti odrežemo glavu, možda bi bilo nešto od tebe. I od tvog magarećeg.

Da ne bismo ostali na golim dimenzijama, profanim proporcijama i vulgarnim usporedbama, odlučio sam pikantno produhoviti stvar:

— Strašno volim cicati cicice. Nema mi ničeg slađeg. To su slađe što su mlađe. Sav sam izvan sebe kad god mogu cicati cicice. Netko voli sladoled, netko kremšnite, netko šampite, netko nogomet, netko rukomet, netko voli cuclati bombone, netko voli pušiti, a ja volim cicati cicice. Povazdan bih samo cicao cicice.

Na to će cicata Micica:

— Pa što čekamo! Idemo u sobu.

Sjedili smo u Interkontiću. Kava sedamsto dinara. Ne bih htio znati koliko stoji apartman.

— Mogli bismo raspaliti grupnjak — reče nimfomanka. — Ima nas taman. I baš smo pravi. Valjda će se naći neki slobodan apartman.

Usprotivio sam se:

— Hvala na pažnji. Ako sam kurat, ne znači da se kurvam. Užasno sam vjeran svojoj ženici.

Sve su spustile nos, a stara kurva uzvrati otrovno:

— Mali, pazi kako se izražavaš!

Onda su se uglas raskokodakale. Opet klasika:

— Kad treba prijeći s riječi na djelo, nigdje te nema. Što se praviš važan s tom tvojom sirotinjom. Više nam ne spominji tu tvoju žlundru. Ljudi, možda ga uopće nema, možda mu je maca popapala.

— Točno! — rekoh. — Ja uopće nemam njega.

Pederčić je problijedio, a lezbača naćulila uši.

— Zaista vam kažem, ja nemam njega, nego nju, Kurčinu.●

Mišo Radić Sutješčanin

Pobjesnjeli vulkan

Mikrofon u njezinim rukama nalikovao je na ukrućeni ud koji je u ekstazi mazila, prinosila punim, čulnim usnama i gotovo dodirivala jezikom. Gledao sam zadivljeno tu grlicu, tu elegantnu gazelu, iskričavi probuđeni vulkan. Svaka njezina kretnja udova i duge vrane kose podsjećala je na životinju u borbi za život. Vretenaste noge što su provirivale iz besramno dugih razreza haljine, prsa ustalasana unutrašnjom olujom, crvenkaste, zlatne i otrovne strelice što su me probadale ispod poluspuštenih kapaka učiniše da zaboravim i tko sam i gdje sam.

Tko li je, do đavola, ona? — taman sam se upitao, kad harmonikaš najavi u mikrofon:

— Dragi gosti, večeras će vas zabavljati vatrena Mejra uz pratnju orkestra Živote Jankovića!

A onda poče. Kad zapjeva, kad se preko dupkom punih stolova razli rijeka njezina kristalno čistoga glasa, nastade muk. Potraja nekoliko trenutaka, pa ga kao udaljeni huk vjetra zamijeniše žamor odobravanja i zveckanje čaša.

»Ćajurije šukardije
mapirurge palamande,
mapirurge palamande
ćajeeeeee...«

Pjevala je zatvorenih očiju, u orgazmičnom raspoloženju, zabacujući slapove kose na plemenitoj glavi rasne ždrebice, uvijajući se poput razdražene kobre. Zabezeknuh se.

Ta ona je doživljavala orgazam, ona je svršavala naočigled uspaljene mase što ju je gutala pogledima. Mazila je mikrofon, čas ga prinoseći usnama iza kojih je bliještao niz srebrnobijelih zuba, čas ga odmičući nervoznim dugim prstima. Činilo mi se da taj prenosnik zvuka u njezinim rukama dobiva druge dimenzije, da raste, deblja, crveni.

Ponovo me ošinu njezin pogled kao bič meduze i odjednom se okolina i prostor u kojem sam se nalazio pretvoriše u ništa.

* * *

Crvena umjetna ruža u zapućku njezine haljine imala je oblik usmina nabreklih od pohote. Skidao sam je polako, uživajući u ljepoti što se razotkrivala pred mojim zažarenim pogledom.

Oble pune noge izranjale su iz tog komada tkanine kao podmornica iz tajanstvenih morskih dubina. Milovao sam ih kretnjama arheologa koji čisti upravo otkrivenu, krhku dragocijenost, sve do ružičastog trokutića čipkastih gačica. Bile su vlažne i blještave od životnih sokova što su se u potocima slijevali niz bedra. Ljubio sam joj glatki trbuh, zavlačio jezik u procijep pupka a ruke su grozničavo pokušavale svući haljinu preko glave. Nesebično mi je pomagala podatno stenjući i napokon sve to blago, sva neizreciva ljepota njezina tijela bljesnu pred mojim očima. Venera Miloska i Afrodita, kraljica od Sabe i Jelena Trojanska bile su prave bebe u usporedbi s bogatstvom uzdrhtalih udova kojima sam napajao pogled. Trake minijaturnih gaćica sezale su do visi-

ne bokova koji su se nastavl[illegible] strukom, toliko uskim da sam ga bez muke mogao obujmiti prstima.Pratio sam liniju ravnog trbuha preko rebara do ispod dvije sise, dvije mirisne kruške ukrašene smeđim krugovima i kao kamen tvrdim, ukrućenim bradavicama.

Kroz poluspuštene trepavice gledale su me ugljenocrne oči pogledom koji je istodobno probadao, milovao i molio. Vještim prstima mi raskopča raspor na hlačama, iz kojega kao na opruzi iskoči ukručena batina, dobivši istog časa omotač od njezine male, meke ruke. Polako, kao da obavljam neki praiskonski religiozni obred, stadoh joj skidati gaćice. Svesrdno se trudila da mi olakša posao šireći noge i izdižući oblu zadnjicu. Napokon mi ruka utonu u najveći džbun najcrnijih i najgušćih dlaka koje sam vidio i osjetio pod prstima. Kažiprstom joj pomilovah vlažne, ljepljive i mirisave usmine a onda ga zavukoh u nju. Prst mi se kuhao u loncu vrele ambre, plivao u slatkom bunaru života.

Vrtjela se kao u agoniji, grizući usne i zglobove na prstima, okretala glavu čas na jednu čas na drugu stranu, rasipajući divnu dugu grivu po bjelini jastuka. Tijelo su joj potresali sladostrasni grčevi.

Izbezumljena od nestrpljenja, baci se poput zvijeri na mene, opkorači me nogama namještajući batinu na ulaz u mirisno carstvo putenosti. Glavić nestade među dlakama a gotovo isti čas i sve što je dolazilo za njim. Jahala je kao na rodeu, vrtjela oblim dupetom, gnječila usplamtjele grudi. Trbušni mišići su joj se grčili tjerani kruženjem snažnih bokova. Jecala je isprekidano, stenjala, uzdisala.

Odjednom, na oči joj navuče neka magla, pogled postade staklast a bjeloočnice se prošaraše crvenim žilicama. Približavanje vrhunca pretvori je u razjarenu zvijer, u pomazmni kovitlac koji se oteo svakom obuzdavanju. Iz grla više nisu dopirali stenjanje i uzdasi, već režanje razjarene tigrice. Nabijajući se svom žestinom, prigne glavu k mom ramenu i u pomamnom grču zari mi zube u vrat.

Bio sam nemoćan da išta učinim. Jednostavno sam se morao prepustiti toj bujici koja me nosila prema granici svijesti. A onda osjetih kako mi se negdje iz utrobe, iz najdublje dubine prepona uz kičmu penje slatka jeza i preplavljuje mozak, paralizira misli. Ukrućeni ud duboko u grliću njezine maternice nadimao se od bola i rasprsnuća.

Nastade eksplozija, nebom mojih misli poletješe krilati anđeli, pojuriše razigrani Pegazi, zaigraše zvijezde pred očima. Raznosio sam joj spužvastu utrobu kojom mi je kao vakuumom isisavala iz muda i posljednju kapljicu snage. Uslijedi opuštanje, prestadoše erupcije. Na postelji ostadoše dva klonula tijela, dva zadimljena vulkana...

* * *

»Ćajurije šukardije
mapirurge palamande...«

Trgoh se kao oparen i, crveneći se od nelagode, obazreh se oko sebe. Ali nije bilo straha, nitko nije obraćao pažnju ni na koga. Svi pogledi bili su prikovani za Mejru koja je pjevala tijelom, pjevala očima i usnama.

Obrisah nadlanicom kapi znoja sa čela i teturajući kao pijan, krenuh prema toaleti. Otvorih vodu nad umivaonikom i stadoh se sumanuto pljuskati. Napokon se u usijanoj glavi ponovo pokrenuše klikeri.

Što se zbilo, što ovo bi? Hej, Mejro, Mejro, vatro, Mejro slatka, divna čarobnice! Ti pjevaš, daleka i nedodirljiva, a ja sam upravo s tobom vodio ljubav nemavši vremena ni da upitam: »Pristaješ li?«.●

Helmut Newton

Ne može se pobjeći svom životnom pozivu. I stoga Helmut Newton ode na godišnji odmor u Australiju, što će tamo raditi? Dakako, snimati lijepe žene! Ali najjednostavnijim foto-aparatom, džepnim instamatikom, ili kako ga mi u šali nazivamo idiot- kamerom. Baš kao i svaki turist. A zašto bi se veliki fotograf poput Helmuta Newtona uopće laćao aparata namijenjenoga prvenstveno amaterima? Na to pitanje Newton odgovara da ga je zanimalo mogu li se tom tehnikom dobiti profesionalni rezultati.

Taj mali aparat je privlačan jer nameće određenu disciplinu: učiniti što bolje slike istim priborom kao amateri. Iznenađenje je bilo potpuno. Prvim filmom snimio je ženu i prijateljicu pri prirodnom svjetlu i magnicubom (blic). O rezultatima prosudite sami.

Newton je opsjednut bazenima. Obožava ih, zna ih sve, izabire ih minuciozno kao privilegirani kadar na većini svojih fotografija. U Londonu 1976. izlagao je pod čudesnim naslovom »Bazen od 17 do 29«. Zašto 17? Jer šesnaest ih je realizirao već prije, i to njemu najdražih. Prvi datiraju još iz 1965, a bili su objavljeni u pozatom »Queenu«.

Helmut Newton je dugo maštao o tome da Charlotte Rampling snimi golu. Ona je oklijevala i odbijala ga. A onda je jedne večeri pristala brzo, vrlo brzo. Jedna soba, dvije boce šampanjca, foto-aparati i tri sata rada urodilo je ovim jedinstvenim snimkama.

Svijet Charlotte Rampling vrlo je jednostavan. Ipak, ove ekskluzivne fotografije koje je snimio Newton kao da se uklapaju u morbidni svijet Lilane Cavani u filmu »Noćni portir« u kojemu je Charlotte igrala glavnu ulogu. »Na njima se potpuno prepoznajem«, rekla je Charlotte. »Volim golotinju, ali elegantnu, oslobađajuću, a ne onu stupidnu koja bi trebala da dočarava slavlje suncu, moru, prirodi. Stoga se divim Newtonovim ženama, lepršavo snimljenim u nekom hotelu, tajanstvenim i zatomljenim. Ne volim američke modne fotografe i miliji su mi ozbiljan i precizan Sieff, slobodan i bezbrižan Bailey te Newton, svečan ali ne i površan.«●

majstor instamatika

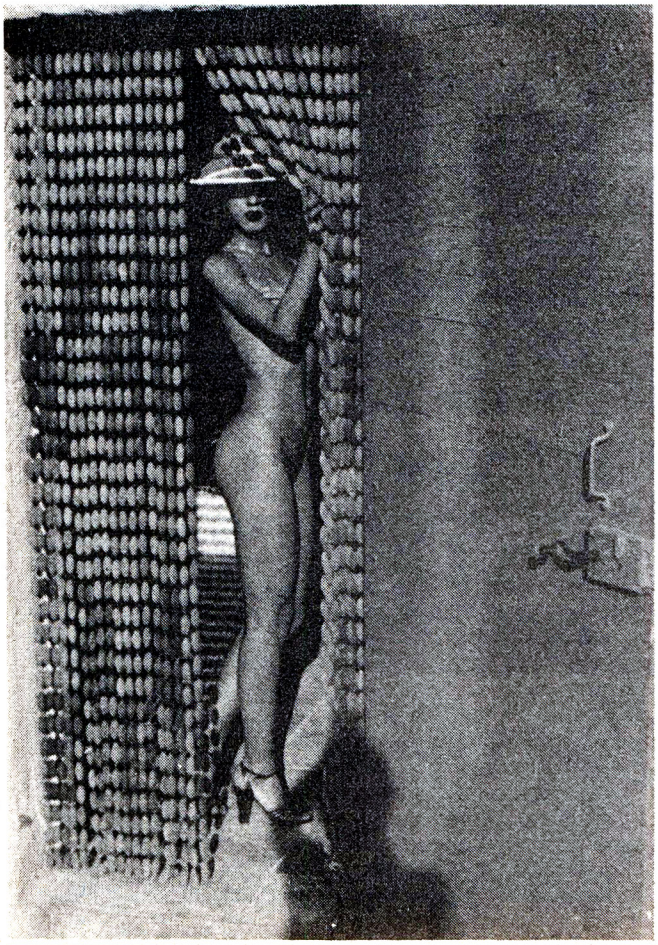

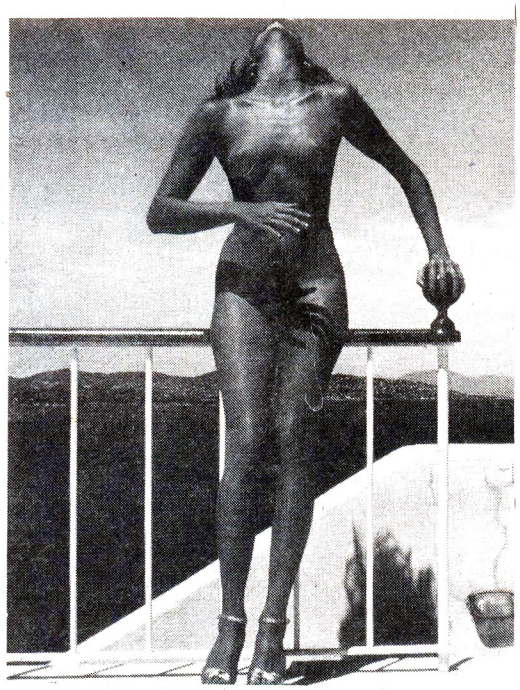

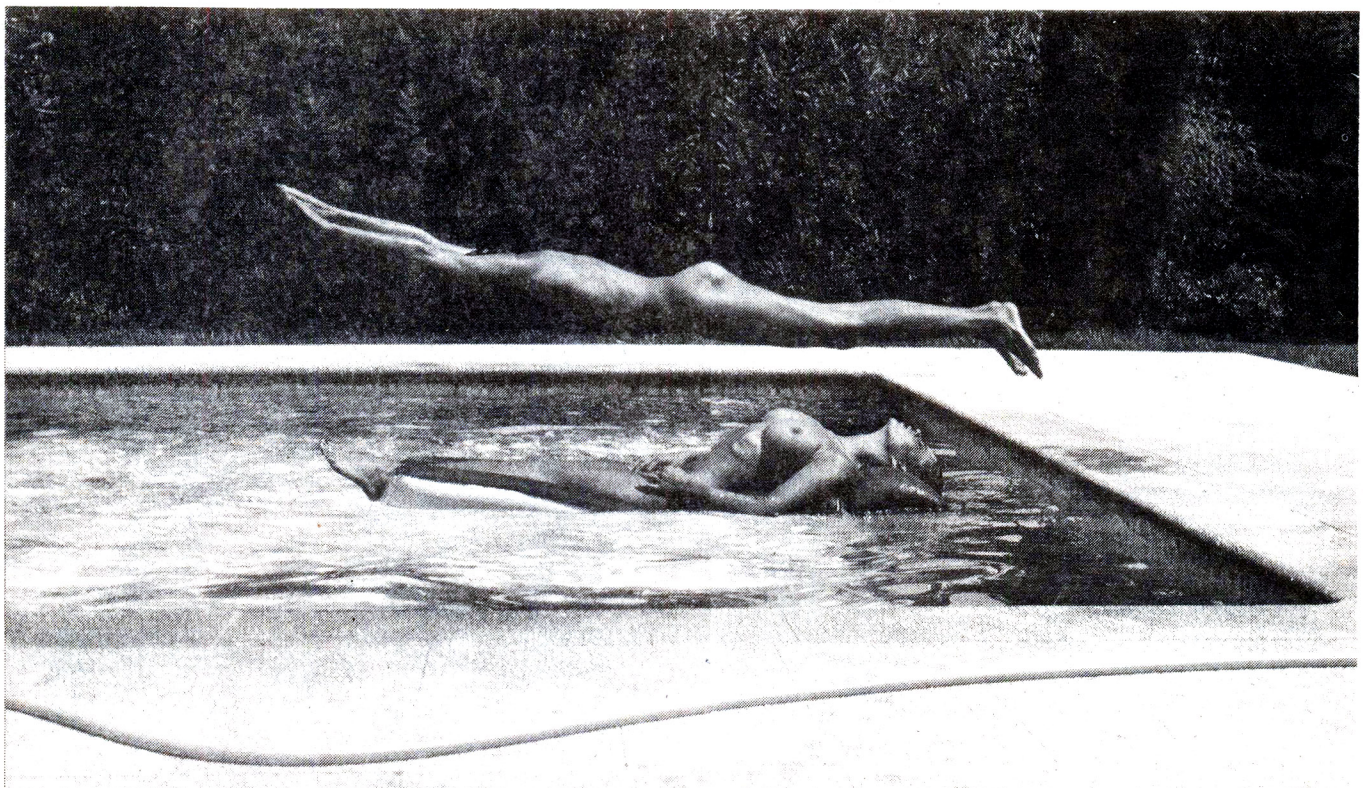

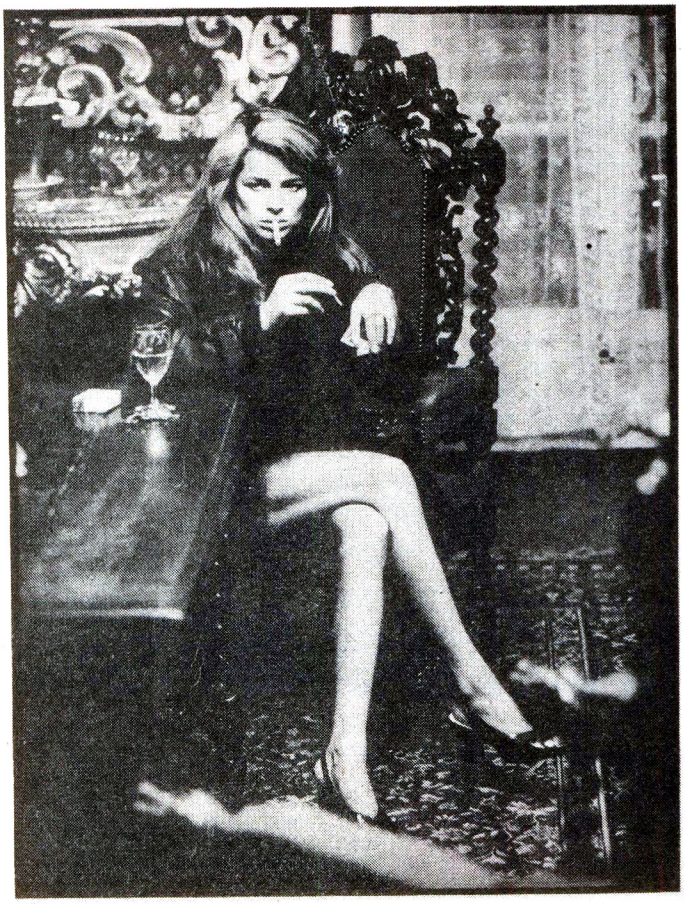

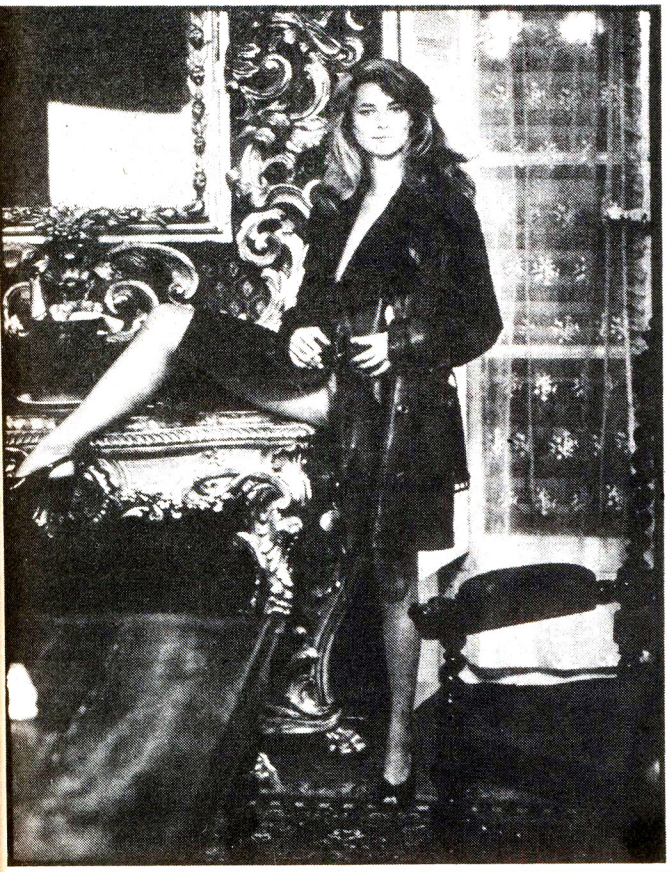

Pajo Kanižaj

Kako smo vodili ljubav

Ona je imala vjenčani prsten,
a ja sam bio i gol i bos!
O tako smo zdušno vodili ljubav,
vodili ljubav malo za nos!

Čekali smo svako jutro
da njezin muž na posao ode
i onda bi jutarnju vodili ljubav,
vodili ljubav žednu preko vode!

Joj, kad se toga sjetimo,
oboje pustimo koju suzicu!
Uh, kako smo je vodili!
Vodili ljubav na uzicu!

I picino joj oko na kraju
kapnulo jednu veliku suzicu!
Ah, nek sve skup ide lijepo u kurac,
a on u njenu lijepu guzicu!

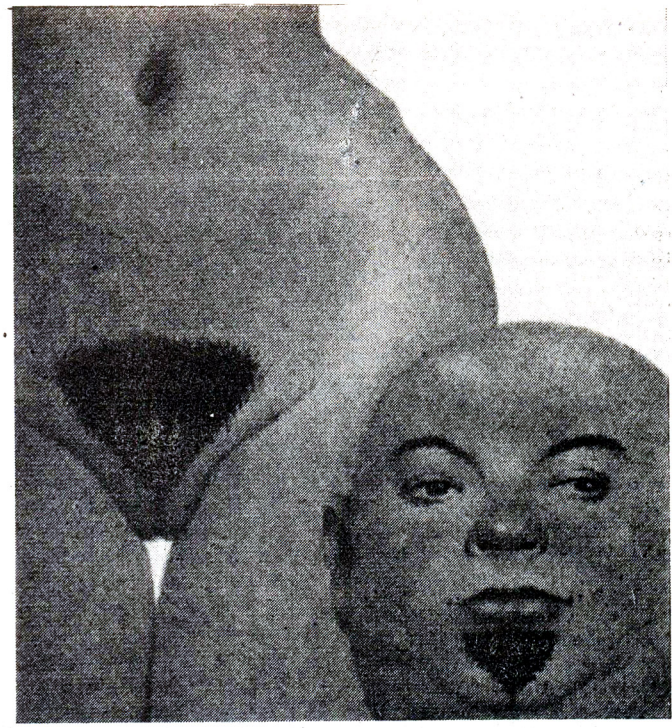

Dragutin Horkić

Trokut

(ponavljanje iz geometrije)

Trokuta, znamo, ima raznih
velikih i malih
punih i praznih.
Ima ih zabrinutih, s namreškanim čelom,
a ima ih veselih s kovrčavim frizurama,
jedni su prekriveni velom
a drugi- slatkim glazurama.
Ima trokuta s katetama i hipotenuzama
(lomili su glave na njima još od Pitagore)
jedni su smješteni malo niže
a drugi malo gore
no, i ovako i onako
glavno su nadahnuće muzama.
Šire se katete i hipotenuze
kao škare
pa su trokuti čas posuti suzama
čas opet natopljene bare.
Neki pak trokuti
nikada ne miruju
bez srama izviruju
te na sav glas
nude svoje vrline
u profilu i an fas.
Ima ih koji mirišu na smilje
ili neko drugo miomirisno bilje
a ima i onih koji od zore do zore
mirišu na more.
Pa ipak, iako razni
u nečemu svi su isti —
trokuti ne vole biti prazni.
Gutaju sve do čega stignu
ali najradije ono što sami dignu.

Folklorni eros

Obilje erotike naše narodne pjesme izlazi na vidjelo tek u novije vrijeme. Zbirka »Crven ban« Vuka St. Karadžića pojavila se u Beogradu 1979. Godinu dana poslije u Zagrebu je objavljena zbirka »Kudilja i vreteno« za koju se pretpostavlja da ju je skupio i u tajnosti čuvao Ivan Kukuljević Sakcinski. Lani je prof. Zvonimir Toldi u Slavonskom Brodu izdao zbirku narodnih pjesama »Razigrani doro«. Ovo je drugi izbor iz te knjige životnih radosti što ih je opjevala raspojasana Slavonija.

Jedva čekam da se malo smrači
Da me moja lola opkorači.

Aoj, bajo, da mi vidiš koku,
Sedam dana bio bi u šoku.

Puko mi je opanak na peti
Stalno mi je pička na pameti.

Lako ti je napraviti sina
Gas do daske i prva brzina.

Sedam sati, a ja kod djevojke,
Uranio, pa milujem dojke.

Varam ženu da ću na meljavu,
A ja odo curi pod ponjavu.

Mala moja, kada bi mi dala,
i ti bi se donatorom zvala.

Mili bože, kako cure skaču,
Osjetile za mjesec veljaču.

Zubi bijeli, guzovi debeli,
To bećara u srce udara.

Pio jesam, opio se nisam,
Isko jesam, a dobio nisam.

Alaj mi je kita napupala,
Da je ruža, odavno bi cvala.

Vedro nebo, nisam skoro jebo,
Sjaju zvizde, a ja tražim pizde.

A šta bi se ja stidila, bože?
Moja pica, a ja gazdarica.

Ja seljanka, pa volim seljaka,
Seljak more duboko da ore.

Volim diku kada pije vina
Diže mu se i bez kerozina.

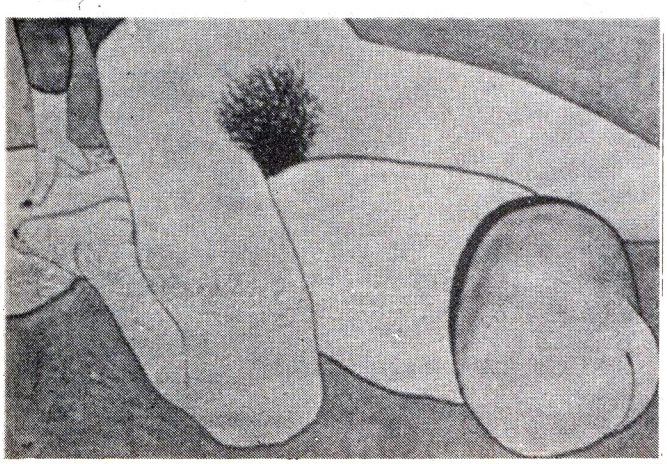

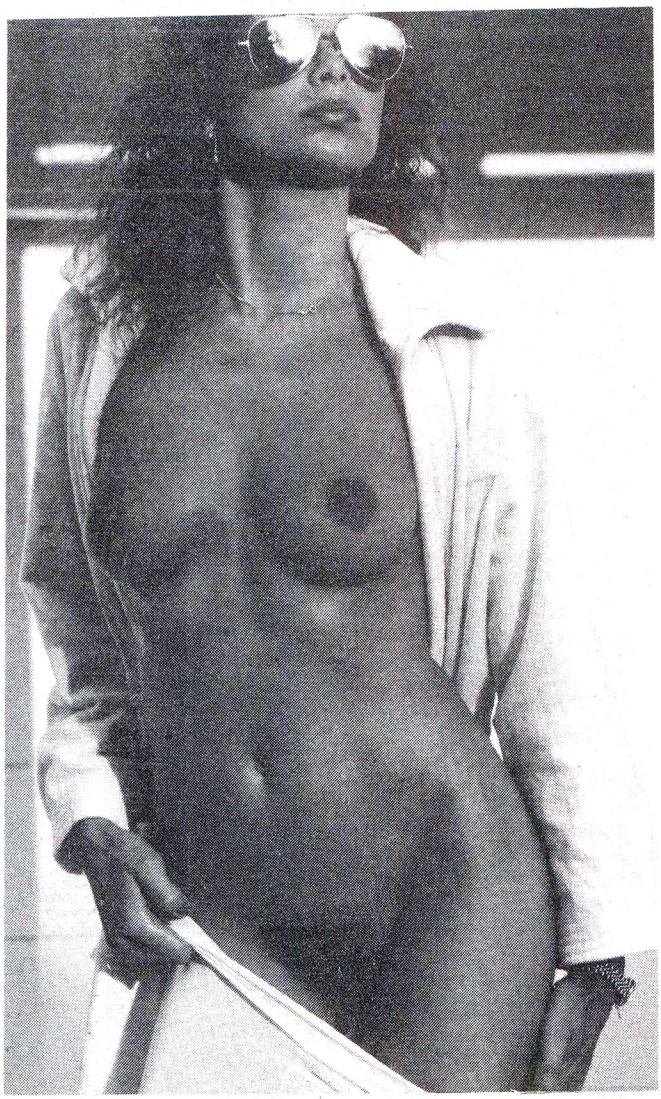

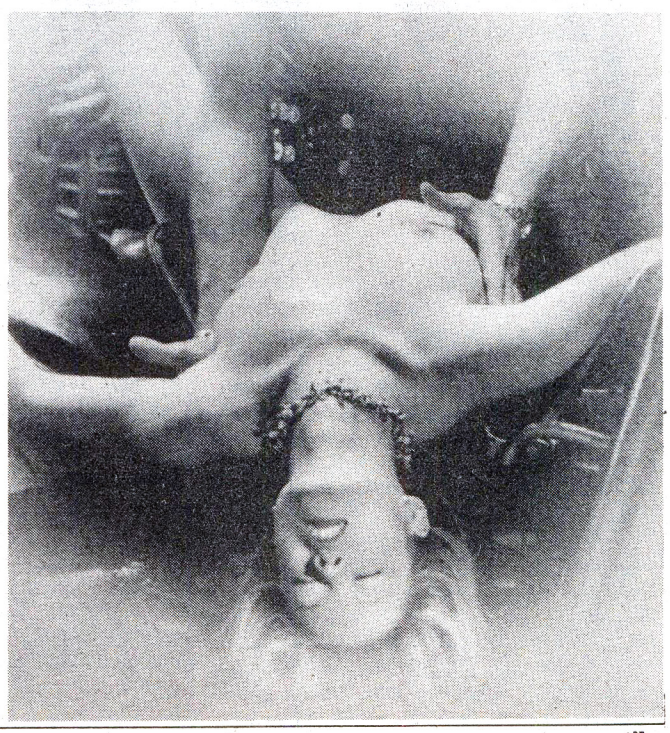

Ljubavni razgovori s Lunačarskim

Tomislav Sabljak

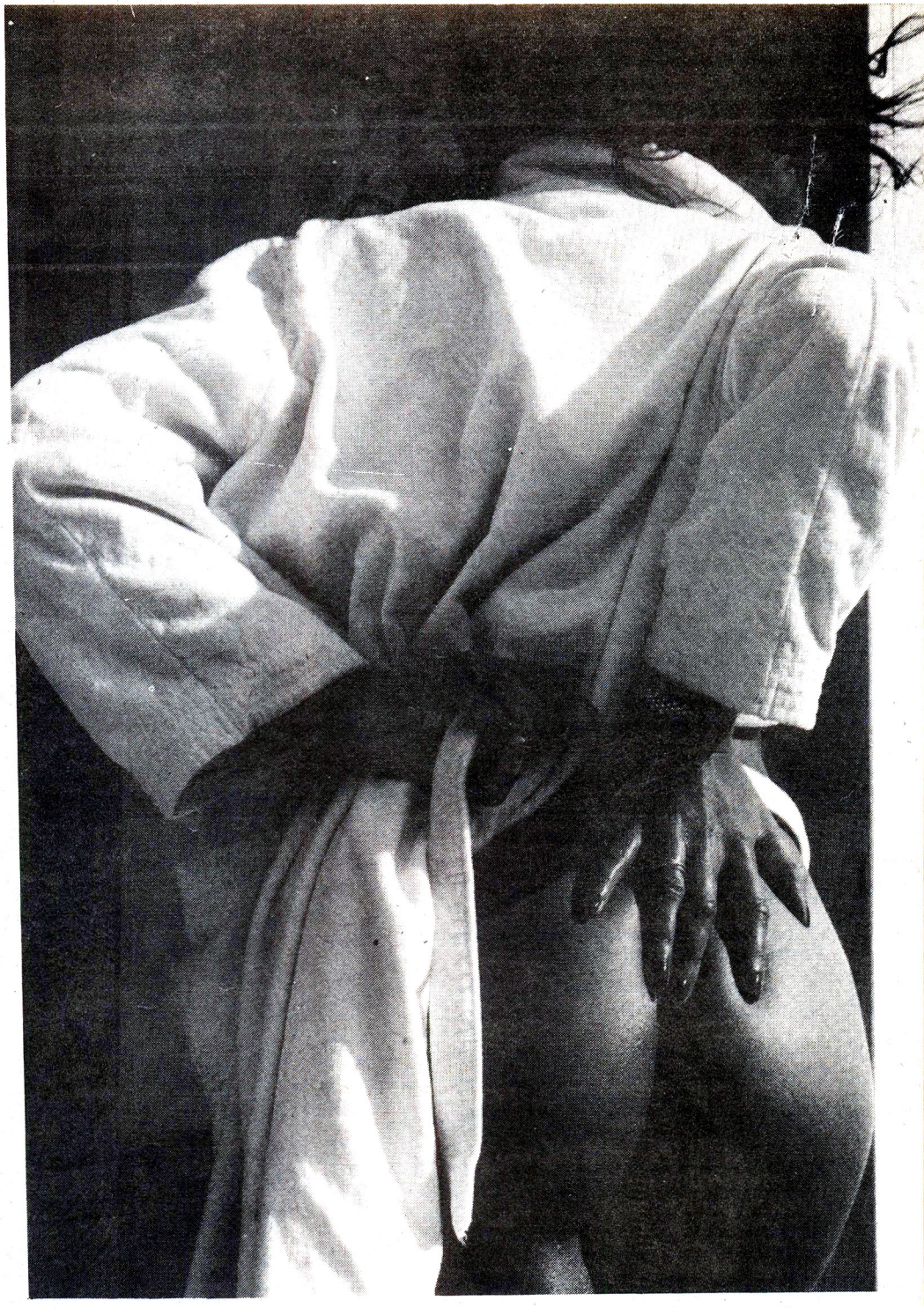

»Nazad k Ostrovskom!« vikao je usred kazališnog bifea mršavi čovjek s naočarima, blijeda isposničkog lica i s ožiljkom ispod desnog oka. Na sebi je imao ofucani kaput od samta i hlače od sivog flanela, a u zapučku je nosio crveni cvijet koji je uzeo iz velike vaze. Sjedio je za stolom s jednim parom i prvo mi je bilo kako se dočepati pičke kojoj je bilo zaista dosadno i koja je strijeljala očima frajere u nadi da će joj se netko nabaciti. Iskoristio sam priliku kad je vadila cigarete i priskočio da joj pripalim. Čovjek u samtanom kaputu me oštro odmjerio, ali nisam se obazirao na njegovo izduženo mrko lice, već sam privukao stolac i sjeo. Bila je neopisiva gužva. Gostovali su Rusi s Ostrovskim i čovjek u samtanom kaputu s prezirom je govorio o avangardi, pljuvao po Beckettu i Ionescu i ponavljao glasovitu izreku Anatolija Lunačarskog iz 1923. godine o povratku teatra k Ostrovskom. Tada sam doznao, nakon tri pića koja su posve shrvala gnjevnog protivnika avangarde, da sam upao u trokut i, što me najviše od svega zapanjilo, umjesto da muž bude ljubomoran i da me pošalje u krasni kurac, otresiti je bio ljubavnik Ante, kojega su zvali različitim nadimcima: najprije je bio Luna, pa Anuška, pa Anatolij, pa Anatolički i napokon Lunačarski. Kad je predstava bila gotova i kad im je Ante bjesomučno pljeskao, njišući se pri tome naprijed nazad, otišli smo u »Korčulu« i jeli ribu. Čini se da je Ante odviše miješao, pa mu je bilo zlo i nekamo je otišao, bio sam malo zabrinut, ali me žena uhvatila za ruku i rekla: »On se uvijek vraća!« Muž je tupavo sve to promatrao, pa je čak na trenutke zažmirio da ne vidi kako mu drpam ženu. I mene je već počeo hvatati plavac, ženi su se zarumenjeli obrazi i zasjale oči, a ruka joj je bila tako topla da su joj dlanovi naprosto gorjeli. Pozvao sam je

malo na zrak. Izašli smo iz zadimljene krčme i tražili najudobnije mjesto za fuk. Ušli smo u prvu otvorenu vežu i stali se ljubiti tako da sam se zagrcnuo koliko duboko mi je zarila jezik u usta, sve do jednjaka. Napravili smo nekoliko koraka i našli se u mračnom dvorištu s mnogo parkiranih automobila. Stali smo između dva automobila i prvo što sam uradio podigao sam joj haljinu, spustio gaćice i pomirišao pičić. Gaćice su joj spuzale do zemlje, napravila je korak jedan pa drugi i ostala bez gaćica, a ja sam ih vrhom cipele šutnuo daleko u dubinu dvorišta. Zvala se Ena, bila je četiri godine u braku s Damirom i imala je kćerkicu Silvu.

To mi je uspijela reći kad smo se vraćali u krčmu. Prije nego što smo izašli iz veže, uhvatila me za kurac i osjetila kako se ponovo diže. »Vratimo se!« rekla je i mi smo se opet našli između dva automobila, ona naprčena, guzata, drhtava kao jegulja. Ovaj put išao je glatko, takoreći ukliznuo je unutra, jer joj se pica ovlažila od ševe i sperme kojom sam je obilato nadario. Dok sam je guzio, potražio sam rukama njezine male sise, koje bijahu kao dva mala oraha, te pomislih, da sam peder, sad bih mogao umisliti kako derem dječaka u kantu. Vrtjela je dupetom i stiskala šupkom u koji sam stavio kažiprst, dodirivajući kroz tanku stijenku svoj vlastiti kurac uhvaćen u paukovu mrežu. Toliko se bojala da ne prekinem ševu da je, kad god bih ga povukao, toliko stisnula šupak da sam pomislio kako mi ga veže nekom nekom čvrstom oprugom koja više nikada neće popustiti. Ispustila je potmuli krik i pala preko karoserije, a ja preko nje, udarajući je žestoko. Bio sam toliko nadražen i osvetnički raspoložen prema pičkama da sam je cijelim tijelom pritiskao uz karoseriju, a da se kojim slučajem izmakla, činilo mi se da bih kurcem olupio vrata. Naime, Ena je naišla nakon tri mačke koje su me izigrale: dobro se se najele i napile i onda rekle: »Pa pa!« Nisam se htio zajebavati s njima na ulici, platio sam račun i otišao u disco-klub, ali zna se da ondje možeš prije uloviti trišu nego poštenu mačku za ševu. Kad smo se vratili za sto, Ante je sjedio potpuno opravljen, a Damira je svladao san, ili je barem glumio pred nama da mu se strašno spava. Ena je bila raspoložena i vesela. Ljubila je čas Damira čas Antu, zvanog Lunačarski, i kad su već dizali stolce na stolove ustali smo i Ena nas je pozvala k sebi, ali za svaki slučaj ipak je pitala muža Damira što on misli o tome, on nije ništa mislio, samo nas je potrpao u kola i vozio na Srebrnjak, gdje su živjeli u kući njegova djeda Albina, poznatog zagrebačkog advokata, koji je od svoje kuće napravio mali muzej vrijednih umjetnina. Sve do jutra Lunačarski nam je pričao o ljubavi, a znao je napamet jedan ulomak iz Marxovih »Ranih radova«: »Ako voliš, a ne potičeš ljubav, to jest, ako tvoja ljubav kao takva ne proizvodi ljubav, ako kao osoba koja voli životnim ispoljavanjem ne postaneš voljena osoba, onda je tvoja ljubav nemoćna, ona je nesreća.« Davio nas je Feuerbachom, Plehanovom, Frommom, Černiševskim i Lukacsom, ispijao je viski, uzvikivao: »Nazad k Ostrovskom!« i hvalio Ruse, kleknuo u jednom času i rekao kao u molitvi: »Hvala ti, bože, što si nam dao Ruse, velik i talentiran narod.« Pitao sam Enu je li Ante rusofil, ali ona je odlučno odbacila tu moju tvrdnju. Doznao sam da je kao dječak noću u snu prešao s krova svoje kuće u Turnju na krov kuće mjesne ljepotice Mare, lebdeći iznad uske uličice. Kad sad zna svratiti u Turanj, kažu da je šteta što više nemaju jednog Antu koji bi pred turistima prelazio s krova na krov i tako bio atrakcija za dokone strance. Kad god bi se pojavio, mještani su govorili: »Eno Lune Markova! 'Ajd', Luna, prošetaj po krovovima!« I zaista su nagovorili Antu da se popne na krov i pokuća prijeći na krov druge kuća, ali pri tome se zamalo ubio, i tada su shvatili da je Ante izgubio nadnaravnu osobinu da lebdi poput anđela nad lijepim Turnjem. Zato su roditelji i odustali da ga dadu u sjemenište i poslali ga u obične škole. Postao je omladinski rukovodilac, sudjelovao na omladinskim radnim akcijama, istakao se u organiziranju Dana mladosti i držao na fakultetu marksističke kružoke, gdje se proučavala marksistička estetika. Zbog pokušaja primjene iskustava sovjetskog proletkulta bio je izvrgnut oštroj kritici i dobio posljednju partijsku opomenu pred isključenje, ali se brzo rehabilitirao. Hvalio se da ima prvo izdanje »Pariških pisama« Lunačarskog i foto-kopiju originalnog »Dekreta o objedinjenju kazališne umjetnosti« koji su zajedno potpisali Lenjin i Lunačarski 1919. godine. Pisao je u bilježnice drame i ljubavne pjesme koje je posvećivao Eni i polemizirao u novinama sa svim i svakim. Svaki svoj razgovor završio bi mišlju: kad bi ptica imala boga, on bi morao imati krila. Od svega najviše zanimalo me je što je držalo na okupu Damira, njegovu ženu Enu i Lunačarskog. Dok je Damir vukao korijene iz bogate obitelji, Ena i Lunačarski bili su čisti proleteri bez gaća na sebi. Oboje su mrzili kristalne lustere, antikni namještaj, secesionističko posuđe, pozlaćene mjedene svijećnjake, istočnjačke čajnike, tapiseriju iz 17. stoljeća s motivom izmirenja Jąkova i Izaije, rokoko zidni sat iz 18. stoljeća, naslonjač u klasicističkom stilu Louisa XVI, stol od mahagonije na kojem se ispijao dvadeset četiri godine star viski, klavir marke **Petroff**. Za vrijeme studija i Ante i Ena stanovali su po studenskim domovima, a Ena je sjela za klavir prvi put u životu kad joj je bilo dvadeset pet godina. Dok je Ena sjedila za klavirom tupavo promatrajući klavijaturu, Damir je stajao iza nje i svirao Chopena, a ona se rasplakala i govorila kako je ta glazba užasno podsjeća na smrt njezine majke. U početku bijaše zanesena stvarima koje su je okruživale, ali onda je osjetila kako ona zapravo ne pripada tim stvarima što imaju svoju dugovječku povijest. Ubijala ju je dosada i strah od doticanja tih predmeta iz daleke prošlosti. Kad se udala i ušla u kuću, bila je toliko nespretna da je porazbijala nekoliko skupocijenih stvari: dvije čaše od kristalnog stakla češkog podrijetla, vazu iz Kopenhagena, figuru sokola od oslikanog porculana, tanjur od opalnog prešanog stakla, vazu s gušterom nekog Waclawa Bebnowskog i jedan desertni tanjurić iz Drezdena. Kada je upoznala Lunačarskog, na jednoj premijeri, kćerčica joj je imala dvije godine, a muž Damir je bio na službenom putu u Njemačkoj. Povela je Lunačarskog u kuću, jer su oboje bili dobrano pijani. Poslije mi je Ena priznala da joj je cijele noći Ante, Antuška odmila, čitao »Osnove pozitivne estetike« Lunačarskog. Bio je gol u krevetu. Odjednom je skočio s kreveta, dohvatio svijećnjak i bacio ga na lik bogorodice na zidu. »Religija je opijum naroda!« ponavljao je Lenjina, potom uzeo nož iz džepa hlača prebačenih preko stolca i rasparao platno bogorodice staro više od sto godina. Vratio se u krevet i šaptao Eni: »Ti si bogorodica, ti si moja svetica!« Oko tri ujutro otišao je iz kuće u svoju sobu, koju je dijelio s jednim predavačem marksizma. Drugi dan došao joj se ispričati s velikim buketom cvijeća, ali Ena mu nije mogla oprostiti, ne zato što je uništo staru sliku bogorodice, njoj se

zaista jebalo za tu sliku, već zato što je morala cijelo prijepodne trljati užareni pićić zamišljajući u krevetu stotine velikih kurčeva kako se isprepliću i ulaze u nju.

Kada sam redovito počeo tucati Enu, veza između Lunačarskog i nje bila je na ivici raskida. Sjećam se da smo jedne noći ostali zajedno u lokalu, da smo se svi dobro nalokali, da je Damir prvi otišao kući, ostavivši ženu sa mnom i Antuškom. Meni se zaista ševilo, ali nikako se nismo mogli otarasiti Lunačarskog, koji nam je ponavljao Frommovo »Umijeće ljubavi«. Bili smo puni maligana. I dok je Lunačarski govorio o ljubavi, nastojeći me pred Enom prikazati kao najobičnijeg neznalicu, meni se jednostavno digao. Uzeo sam Eninu ruku i položio je na propeti kar. Stisla ga je krvnički kroz tanko sukno hlača i počela ulaziti u rasporak, ali sam je odvratio od tog nauma. »Jebala tebe tvoja teorija, mali moj Antuška!« govorila je, otkopčavši mi dugme na košulji i dražeći mi vrškom prsta bradavicu. Poplaćali smo račune i izašli na ulicu. Hodali smo dugo u nadi da će Lunačarski otići, ali bio je uporan kao mazga. U jednom trenutku Ena mu je prišla i rekla: »Odjebi!« On je sjeo na rub pločnika i pitao je drhtavim glasom, držeći glavu među koljenima: »Hoćeš li se udati za mene?» Ena se smijala, histerično je hihotala, a onda se uozbiljila i rekla mi: »Daj odjebi ovog tipa!« Zamolio sam Lunačarskog da nas više ne prati, ali on se pravio bedast, pa kad sam vidio da drukčije ne ide, jednostavno sam Enu uzeo za ruku i odveo je u vežu. Bilo je tu drveno stubište, i mi smo se popeli na nekoliko stuba. Sjeo sam na stubu i povukao je k sebi. Bila mi je okrenuta leđima. Spuštao sam joj gaćice, dobro razmaknuo guzove i posadio je u krilo. Uzdahnula je kad je ušao. Svršio sam unutra bez grižnje savjesti. Mislio sam u sebi, Damir je pokriće za sve! Dao sam joj iz džepa nekoliko papirnatih maramica da obriše picu, malo se sagnuo i gledao kako raskoračena i sagnuta prolazi maramicom preko poluotvorenog pičića. Dolje, u dnu kolnog ulaza, stajao je Lunačarski, naslonjen na zid. Sišli smo dolje i izašli svi troje na ulicu. Nije mi se dalo pratiti Enu do kuće, nije mi se dalo trošiti na taksi niti se penjati uz brijeg, pa sam rekao Anti da je otprati. I zapanjih se. Zahvaljivao mi je. Lice mu se obasjalo nekom čudnom svjetlošću i nadom. Bio sam svjestan da sam ušao u magijski četverokut. Sastajali bismo se u Damirovoj i Eninoj kući i slavili Enin ili Damirov rođendan ili pak odlazili zajedno u kazalište, na koncerte, izložbe i promocije novih knjiga. Lunačarski je baš imao jedno predavanje u Narodnom sveučilištu na temu religije i marksizma, i Ena mi je telefonirala da bi bilo dobro da odemo zajedno. Čekao sam je u »Splendidu«, mislio sam da će doći sama, ali povela je Damira i tako smo nas troje otišli slušati Antušku, koji je naveliko parafrazirao Feuerbacha. Zapamtio sam misao da je bog najmudriji, najpravedniji, najbolji, najmoćniji stoga što je htio biti čovjek. Poslije smo završili u »Brnu«, Antuška se strašno nalio i stao me vrijeđati. Tada sam shvatio da je na mene ljubomoran i ta ljubomora prelazila je u mržnju, koju je sve više izražavao na svakom koraku. Kad je malo došao k sebi, rekao mi je da mu nije svejedno da li je ja ševim ili ne, a da uopće ne mislim o tome da li je ševi njezin vlastiti muž, to ga se uopće nije ticalo, premda nas je, sasvim sigurno, kao što je mene, tako je i Lunačarskog, Ena uvjeravala da ništa nema s Damirom i da ne pamti kada ju je posljednji put dotakao. Ponekad bih razmišljao: »Pa što to mene drži uz ove ljude, zar Ena ima tako čudovišnu pičku da njome može vrtjeti nas trojicu kako joj se prohtije?« Pokušavo sam ih sve poslati u pizdu materinu, ali poslije nekog vremena ili bi Ena zvala mene, ili bih ja pozvao Enu i sve je išlo po starom, uhodanom voznom redu. Ena nije tražila komfor i pogodno mjesto za tucanje, poševila bi se na golom kamenu, i moram priznati da sam je ševio na nemogućim mjestima. Kad god ju je zasvrbjela pička, morala se karati i svugdje sam je karao, samo što je nisam poševio u dječjem krevetiću, a da smo mogli stati u nj, i ondje bismo se jebali. Ena je bila najbolja pica koju sam u to vrijeme imao. Bila je spoj svetice i raskalašene drolje i užasno je bilo gledati kako se njezino raspoloženje mijenja iz sata u sat pod utjecajem crnog vina i dobre tvrde kare. Nadraživala je proporcijama svoga tijela — golemim dupetom, uskim strukom i dugim, zmijolikim nogama koje je omotavala oko frajera kao smrtonosne krake. Iz početka se nećkala pljugati, samo ga je dodirivala vrhom jezika, ali ubrzo se odvažila i poslije ga je gutala kao hobotnica. Jedan događaj umalo da bude uzrokom raskida naše četverokutne veze. Antuška je otišao praviti nekakav intervju za televiziju, mislim u Beograd, a Damir je bio na skijanju. Oslobođeni svih zabrana, gotovo praznih glava, koje bi na moru plutale vodom prema beskrajnoj pučini, ševili smo se čas na krevetu, čas na naslonjaču Louisa XVI, vadio sam ga svako malo da ga ohladim, jer joj je pica bila kao žeravica, i suzdržavao sam se koliko sam mogao da ne svršim. Dok bih se malo odmarao ležeći na leđima i grickajući čokoladu, Ena bi ga uzela u ruku, mahnula njime dva-tri puta, potom zakoračila, protrljala razjapljene usmine i naglo sjela na njega. Vrtjela je kantom kao golemim mlinskim kotačem, a kad bi se približilo ono slavlje izbacivanja sjemena, podigao bih je i bacio sa sebe. I tako, dok sam je dizao, uhvativši je za guzove, u polumraku obasjana mjesečinom na vratima sobe stajala je Enina kćerčica i ravnodušno promatrala. Poslije je govorila kako je striček tukao mamu. Nismo se neko vrijeme viđali. Ena je izlazila s Lunačarskim u kazalište, ali nije dugo izdržala. Nazvala me i pitala kako da se otarasi Lunačarskog. «Pa što ti on smeta?« pitao sam. »Kad ne smeta tvome mužu, ne smeta ni tebi, a ne smeta bogami ni meni.« »Puni mi glavu filozofijom, truje me polako, osjećam kako postajem sve slabija i bespomoćnija.« Zamislio sam se. Ima li možda Antuška razrađenu metodu ispiranja mozga i hoće li na kraju postići svoj cilj i oženiti se Enom? Doznao sam da su se razgovori između Ene i Antuške od onih zanozanosnih, ljubavnih pretvorili u razgovore između krvnika i žrtve. Ključkao ju je Heideggerom, kojeg je slušao u Freiburgu, ali uvijek se vraćao Lunačarskom. Pokušao je i sa mnom, jer sam mu ja više smetao nego Enin muž. Pitao me otvoreno jesam li emocionalno vezan za Enu i što mi ona znači u životu. Umjesto da mu odgovorim, upitao sam ga: »A što tebi ona znači?« Napravio je kratku stanku. »Sve, sve!« izrekao je u grču koji je nalikovao na samrtni hropac. »Meni ne znači ništa!» rekao sam naposljetku. Bio je uporan, kao i obično. Nastavio je da me jebe u zdrav mozak. »Onda je pusti, izađi iz njenog života!« Otišao sam kući u čvrstoj namjeri da se više ne viđam s tih troje jebenih manijaka. Ali nije dugo potrajalo. Bio sam u Beogradu na jednom seminaru i iznenada se u mom hotelu pojavila Ena s kovčegom. Prešli smo u dvokrevetnu sobu i izlazili samo na doručak i ručak, ostalo vrijeme proveli smo u krevetu. Treći dan dobila je menzes, rekla je da sam

joj natjerao menzes prije vremena, ali nismo marili za to, i dalje smo se tucali, pa je sve uokolo izgledalo kao pravo kolinje. Bacili smo plahte i ručnike u košaru za rublje, pokupili stvari i gotovo pobjegli iz hotela. Otad se sve nastavilo po starom. Izlasci utroje, učetvoro, a često i s malom Silvom, koja je prestala govoriti da striček tuče mamu. Kao po nekom dogovoru, najprije je odlazio Damir, a Lunačarski je ostajao sve dok Ena ne bi bila pasje gruba: »Koga kurca hodaš za nama, koji si nam ti faktor u životu?« Na kraju bi ipak završilo ševom. Voljela je s guza, a pica bi joj se jako stisla, pa kad sam ga izvlačio, činilo mi se kao da izvlačim cijelu njezinu utrobu.

Plazila bi četveronoške, a ja bih je guzio nemilosrdno, sve dok ne bismo pali na krevet zavijajući kao kojoti u pustinji . Nikada nisam razmišljao o tome da bi mogla zanijeti, ali jednom mi je došla očiju punih suza i rekla da je u drugom stanju sa mnom. »Kako baš sa mnom?« pitao sam. Opsovala me, tvrdeći da nema ništa ni s mužem ni s Lunačarskim. Poslao sam je ginekologu. Ležala je nekoliko dana kod kuće. Došao sam jedno jutro da je pogledam, bili smo sami u sobi, šapnula mi je da se nećemo moći jebati barem osam dana, ali ja sam ga izvadio ukrućenog i ispunio joj usta obilnim mlazom svoje muškosti. Nekoliko puta se zagrcnula i rekla mi da je sada veći, a ja sam je uvjeravao da nije veći, nego da je posrijedi to što nisam već sedmicu dana ništa tucao. Otišao sam i na stubama susreo Lunačarskog s brošurama ispod pazuha i buketom crvenih ruža. Pozdravili smo se hladno, i bio je očito ljutit na mene, ali nisam mogao a da ga ne zajebavam, pa sam rekao:»Eto, mogao si biti tata!« Antuška me poslao u pizdu materinu, nazvao me fašistom, rekao mi još da on zna mutnu prošlost mog starog, da nam svima jebe mater antikomunističku i da smo Enu, proleterku, pokvarili, ali da će je on izvući iz ove pokvarene malograđanske kuće. Još je govorio da je Damir pravi muž, da je čovjek, da ima kičmu, da bi nešto napravio, da ne bi podnosio to što podnosi, pa kad neće muž kao muž razriješiti problem, da će on ići dokraja. Nisam mu htio reći da ga Ena neće, da se s njim zajebava, da joj imponiraju razgovori ugodni naroda slovinskoga i da bi se radije pofukala s tamo nekim levim frajerom nego s njim. Ipak, razmišljao sam poslije o svemu i po ne znam koji put rekao u sebi da ću ih poslati u krasni kurac. Ali Ena me prva potražila. Imala je grudnjak broj tri, crne haltere, crne gaćice koje su jedva pokrivale pičić i crne čarape.

Sve sam to polako skinuo i tražio od nje da pokaže kako drka pičku. Pristala je, ali je tražila od mene da ga sam sebi drkam. Imali smo drkadžijskog iskustva, to se odmah vidjelo. Pitao sam je otkuda joj to umijeće drkanja, a ona je rekla da joj uz muža Damira i Lunačarskog ništa drugo ne preostaje nego da sama navlači pičić. Pitala me da li redovito drkam i ja sam priznao da ga izdrkam čisto kondicije radi, kako bih mogao biti stalno u formi. Štosali smo se u nekoliko poza, napustivši drkanje. U njenoj užarenoj pici moj kurac nije mogao izdržati dugo, pa sam ga išao hladiti pod slavinu ledenom vodom, vraćao se i počeo iz početka. Nenamjerno sam se zaletio karom na njezin šupak, koji je bio stisnut kao kokošja guzica. Mislio sam da će poskočiti ili se protiviti, ali nije rekla ni »a«, pa kad nije uopće reagirala, počeo sam ga nabijati u suho dupe. Uvalio sam glavić, stenjala je i rekla da je to neopisiv užitak, ali da se to ne može dugo podnijeti. Molila me da ga izvadim i poslušao sam je, vraćajući se k staroj dobroj i vječnoj pici, otvorenoj kao najdivnija ruža. Prešao sam davno onu kritičnu točku svršavanja i mogao sam je tako karati danima, jer odjednom užitak utrne kao što utrnu zubi od studene vode. Već sam se pobojao da neću svršiti, učini vam se tako ponekad u životu, jednostavno ne možete doći do kraja, i kad već osjetite slast vrhunca, netko vas okrutno vrati unatrag i sve počinje iznova. Od nekog silnog straha da ću ostati nezadovoljen zauvijek, zahuktao sam se kao stara mašina, ali ipak, što sam se više približavao vrhuncu, to mi se činilo da stojim na mjestu kao ukopan. Osjetila je moje muke i utjerala mi prst u šupak, vrtila prstom kao da mi pregledava prostatu, a zube zarila u ključnu kost, trzajući se i podižući kao razbjesnjelo more. Uvijek je nedostajalo nekoliko koračaja do kraja, ali se nisam prestajao uspinjati prema nedostižnom vrhu. Vikao sam: »Daj, daj, daj!« pa se opet vraćao na početak. Prekinuli smo ševu. Ena je pripremila hladnu zakusku. Pili smo laško pivo s malo vinjaka. Digao mi se usred večere. Posadio sam je u krilo i Ena je počela plesati svoj najljepši valcer. Kriknuli smo oboje, radosni i ispunjeni životom oko nas. Naposljetku smo umakli smrti.

Inače, ništa se bitno nije mijenjalo. Ante je znao ponekad izostati, jer je mnogo radio: prikazivao je knjige, sudjelovao u okruglim stolovima, polemizirao i dobio stan na račun najavljene ženidbe s Enom, kojoj nije ni nakraj pameti bilo da se rastane . Damir je stoički podnosio breme izdaje. Ipak, Ena je bila zarobljena filozofijom Lunačarskog i Lunačarski, ako nije uspio u tome da osvoji njezino srce, uspio je zarobiti njezin um i jednom sam joj rekao: »Tvoj um nije ondje gdje ti misliš, nego je među tvojim nogama!« Poslala me u kurac. Doznao sam da se spetljala s nekim feministkinjama, s kojima je počela sve češće izlaziti. Kad sam se zajebavao na račun feminizma, rekla mi je da sam muška šovinistička svinja. Umjesto da joj išta kažem, izvadio sam ga i stajao nasred sobe, misleći kako će je zasvrbiti pičić i nisam očekivao da će reagirati na najgori mogući način: prišla mi je i pljunula na me. »Fašist!« rekla je i uputila se prema vratima. »Svaka žena voli fašista!« doviknuo sam joj. »Ako ne znaš, to je napisala Sylvia Plath.« Na vratima se okrenula i rekla: »Đubre!«

Gledao sam je s tugom. Podšišala je kosu, nosila džemper i hlače. Lice joj je bilo ukočeno, oči bezbojne, pogled pun prezira. Našli smo se još nekoliko puta. Rekao sam joj, ako te zajebu te feministkinje, nikad više nećeš moći svršiti, kao što ni sa svojim Damirom nisi mogla svršiti, dao sam da mi ga drka, ali je odbila, onda sam je natjerao da pljuga, ali se otimala. Bilo mi je jasno da više nemam ama baš nikakva razloga da se viđam s Enom, njezinim mužem Damirom i ljubavnikom Lunačarskim. Znao sam da je najradosniji bio baš Lunačarski, jer me se otarasio na elegantan način, u rukavicama. Ena me, doduše, pokušavala nazivati i nagovarati da izađemo učetvero, utroje,udvoje, kako god želim, ali Ena s tifus-frizurom, u muškoj košulji i izlizanim trapericama, prstiju žutih od cigareta, grubih kretnji i s fiks-idejom o muškom šovinizmu više nije bila ona nekadašnja Ena. Mogli smo se naći nas trojica plačidrugova i pitati jedan drugog gdje je naša Ena, hoće li nam se vratiti naša Ena, ali nismo imali hrabrosti za nešto takvo. Prvi sam otpao ja, pa dugo poslije toga Damir. Lunačarski je sadam godina nakon njihove rastave čekao i čekao, pa je i on otpao, i Ena je ostala sama, prepuštena novim zamkama života, ali s nadom da se sunce ponovo rađa. ●

Fred Schrier

Osvajači Zapada

Bijeg s milijardama

U Cremoni svi govore o Michaeli Ferrari. Dakako, osuđuju je. Pobjegla je sa tridesetogodišnjim Mariom Alquatijem, zvanim Čuperak. S industrijalcem kojeg nazivaju »kralj svinja«. Poveli su sa sobom svoju kćer Mariju Beatrice, rođenu prošle godine. Nastanili su se u vili koju je Alquati kupio Michaeli na dar za rođenje kćeri.

Ljubavna priča Marija Alquatija, uspješnog poslovnog čovjeka, koji je počeo ni od čega i sve sam stvorio, započela je 1982. godine na karnevalu. Čuperak se zagledao u šesnaestogodišnju Michaelu. Izgubio je glavu za njezinim prekrasnim tijelom, punim usnama i blistavim očima. Očaravajuće ljepote, Michaela je željela postati manekenka, no Cremona je premalen grad za takvu karijeru. Preostalo joj je samo da svojim postupcima zaprepasti grad.

Rosy, Čuperkova žena, koja je mnogo pomogla da postigne poslovni uspjeh, kaže za svoj brak:»Mario je prije tri godine izgubio glavu. Zanemario je mene i djecu. Nadala sam se da će se urazumjeti, ali kad sam doznala da je Michaela trudna, shvatila sam da je to naš kraj.«

Prije bijega s Michaelom Mario je uništio dokumentaciju da bi prikrio manjak. Uspio je sve rasprodati i pobjeći, odnoseći u torbi dvadeset milijardi lira.

Što misli o Michaeli, pitali su Rosy. »Uvjerena sam da u njezinoj praznoj glavi nema nikakvih planova. Moj bivši muž je nepredvidiv, pun kompleksa, jer šepa. On je čovjek kojim se može upravljati. Ipak, ovo nisam očekivala. Zar se isplatilo da to učini radi posve beznačajne osobe kakva je Michaela? Premda je ne osuđujem, pametnije joj je da mi ne priđe. To bi loše završilo.« ●

EROTOLOGIJA

Čovjek potentniji od majmuna

Sličnosti i razlike spolnog ponašanja čovjeka i majmuna ● Usporedbe veličina spolnih organa ● Povijesno-antropološki uzroci veličine penisa

Tko ima veći penis, čovjek ili majmun? I Zašto? I zašto su ljudski testisi manji od majmunskih? Zašto su muškarci krupniji od žena? Zašto su ljudi jedine društvene životinje koje se vole sparivati u osami (osim nekih izuzetaka)? Zašto se u žena, nasuprot ženkama većine drugih sisavaca, ne mogu lako utvrditi razdoblja plodnosti (unutar ciklusa) i zašto se seksualna prijemljivost ne ograničava na ta razdoblja?

Ako ste na prvo pitanje odgovorili – majmun (gorila), pogriješili ste. Točan je odgovor: čovjek. Ako ste dali inteligentne odgovore na ostala pitanja, sastavite od njih članak za neki znanstveni časopis: znanstvenici, naime, o tomu još razglabaju, zastupajući, dakako, različite stavove.

Ovih šest pitanja svjedoči o teškoćama na koje nailazimo pri objašnjavanju najočitijih vidova naše seksualne anatomije i fiziologije. Dio je problema u našoj psihološkoj zakočenosti kad je riječ o seksu: tek odnedavno znanstvenici su ga počeli ozbiljno proučavati. Druga je teškoća u tomu da se pri ispitivanju seksualnog ponašanja ne mogu praviti kontrolirani eksperimenti kao kad je riječ o visini kolesterola ili o čistoći zuba. Napokon, naši se spolni organi nisu razvijali sami za sebe, oni su proizvod socijalnih navika, koje pak proizlaze iz načina na koji smo sebi nekoć nabavljali hranu. Na temelju poznavanja načina na koji se neka životinja hrani, biolozi mogu često stvoriti hipoteze o načinu njezina parenja i o anatomiji spolnih organa. Dakle, želimo li shvatiti kako se ljudska spolnost razvijala i postala upravo ovakva kakva jest, moramo početi anali-

zom evolucije naše prehrane i društva.

Nakon vegetarijanskih ukusa naših predaka, u posljednjih smo se nekoliko milijuna godina toliko izmijenili da smo postali društveni mesožderi. No naši su zubi, kao i nokti, ostali prilično bezopasni, kao u većih majmuna, i nisu preuzeli ulogu koju imaju u pravih mesoždera, npr. u tigra. Naše lovačke sposobnosti više su ovisile o veličini mozga. Čovjekovi su preci uspijevali uhvatiti veći plijen tek djelujući u grupi i služeći se primitivnim oružjem i prikladnom taktikom.

Dok je učio različite tehnike kako bi postao lovac-sakupljač, pošto je odbijen od sise, ljudski je mladunac primao hranu od oba roditelja. Majmuni, naprotiv, nakon odbijanja od sise odmah sami nalaze hranu. Očevi gorile, čimpanze i giboni brinu o svojim mladima samo dok su novorođenčad, a očevi orangutana ni toliko.

Društveni sistem koji smo izgradili kako bismo zadovoljili svoje nemajmunske navike u podizanju mladih čini nam se posve normalnim, no gotovo je jedinstven među sisavcima. Odrasli orangutani u biti su osamljenici, giboni žive monogamno, u parovima, dok gorile imaju hareme od nekoliko ženki, kojima vlada jedan mužjak. Naši najbliži rođaci, čimpanze, uglavnom su promiskuitetni: više ženki i mužjaka čini jednu grupu. Ljudske su zajednice (i ljudske navike u prehrani) bliže lavljim i vučjim: živimo u grupama od mnogo ženki i mnogo mužjaka. K tomu (a time se udaljavamo od društvenih mesoždera i približavamo morskim pticama) naši mužjaci i ženke oblikuju parove. Parovi su višemanje monogamni u većini modernih industrijaliziranih zemalja, dok su poligamni u većini preživjelih grupa lovaca-sakupljača, npr.

»Muškarčine« s Nove Gvineje i njihovo »skromno« pokrivalo

Kung Sana u pustinji Kalahari. Pod »blago poligamnim« parovima podrazumijeva se da većina lovaca-sakùpljača može izdržavati samo jednu ženu, dok ih nekolicina na višim društvenim položajima može imati više.

Kako ova društvena organizacija uobličava tijela muškarca i žena? Razmotrimo podatak da su odrasli muškarci malo krupniji od žena iste dobi (prosječno 8 posto viši i 20 posto teži). Izvanzemaljski zoolog koji bi bacio pogled na ženu, visoku 173 cm (tj. gotovo koliko i muž, 178 cm) zaključio bi da pripadamo blago poligamnoj vrsti.

Kako bi takav zoolog mogao otkriti načine združivanja prema relativnim dimenzijama tijela? Evo rješenja: koliko je mužjak veći od ženke, toliko je veći i harem. Mužjak i ženka gibona jednakih su dimenzija i monogamni su. Mužjak gorile gotovo je dvostruko teži od ženke i ima harem od tri do šest ženki.

U monogamnoj vrsti svaki mužjak može imati samo jednu ženku i nema potrebe za dimenzijama koje bi mu davale prevlast. No u poligamnoj vrsti samo neki mužjaci mogu imati ženke. Dakle, što je harem veći, to će veće biti nadmetanje među mužjacima i to je važnije za mužjaka da može odbiti protivnike. Očito je da veličina ima svrhu. S našim krupnijim muškarcima i »prigodnom« poligamijom ulazimo u shemu »Mužjak samo malo krupniji od ženke«. Premda su u određenom trenutku ljudske evolucije muškarčeva inteligencija i ličnost počele značiti više od njegovih dimenzija, ne čini se da košarkaši ili igrači ragbija imaju više žena od džokeja ili kormilara u osmercu.

Mužjaci i ženke poligamnih vrsta više se razlikuju u sekundarnim spolnim oznakama, jer one imaju ulogu u privlačenju partnera i nadmetanju s rivalima. Na primjer, mužjak i ženka gibona s određene se udaljenosti čine jednakima, dok se mužjaci gorile lako prepoznaju po kresti, grebenu

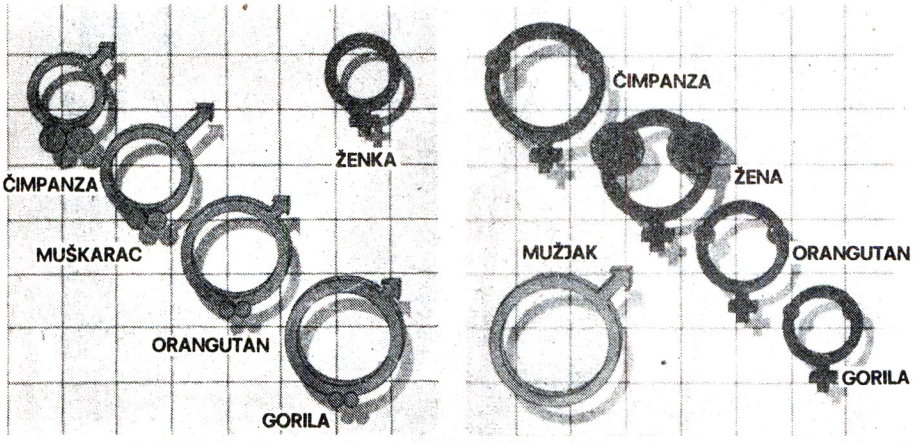

Veličine testisa, penisa i dojki u majmuna i čovjeka

na glavi i srebrnkastoj dlaci na ledima.

Ljudi su otprilike na pola puta između te dvije krajnosti. čak i tu anatomija otkriva našu blagu poligamiju. Vanjske razlike između muškarca i žena nisu toliko izražene kao između gorila i orangutana, no izvanzemaljski bi zoolog vjerojatno uspio razlikovati muškarce od žena po dlakavosti i gotovo neuobičajenoj veličini penisa (o čemu ćemo još govoriti) u muškaraca te grudi u žena čak prije trudnoće (po tomu smo jedinstveni među primatima).

Pogledajmo spolne organe: testisi prosječna čovjeka teže oko 45 grama, dok u nekoliko kvintala teškoga gorile imaju manje od 40 grama. No ljudski se mužjaci nemaju zbog čega uzoholiti: njihovi se testisi mogu sakriti pred čimpanzinim – više od deset dekagrama na tjelesnu težinu od 45 kg. Zašto su čimpanze tako obdarene?

Za odgovor ćemo se obratiti jednome od uspjeha moderne fizičke antropologije, **teoriji dimenzije testisa.** Važući testise 33 vrste primata, engleski su znanstvenici uspjeli uočiti dvoje: mužjaci vrsta koje se mnogo pare trebaju veće testise, a u promiskuitetnim vrstama, u kojima se obično više mužjaka brzo smjenjuje u parenju s jednom ženkom, potrebni su osobito veliki testisi (razlog: mužjak koji izbacuje više sjemena ima više izgleda da oplodi ženku). A gorila sa svojim jajašcima? Njegovi su skromni testisi primjereni njegovim skromnim potrebama. Čak se i mužjaci s haremom od više ženki rijetko pare, tek nekoliko puta godišnje. Razlog je tomu što ženka gorile nastavlja spolnu aktivnost tek tri ili četiri godine nakon poroda, a i to samo nekoliko dana u mjesecu (dok ponovo ne zatrudni).

Spolni život odraslog orangutana može biti nešto napredniji, dok mužjak čimpanze živi u pravom majmunskom seksualnom raju: može se pariti gotovo svakog dana. Zbog toga mu trebaju golemi testisi. Ljudski mužjaci mogu proći s testisima srednje veličine, jer se prosječan čovjek pari češće nego gorila ili orangutan, ali rjeđe nego čimpanza.

No od ovog trijumfa znanstvenog proučavanja seksa moramo prijeći na jedan očit neuspjeh: nesposobnost nauke dvadesetog stoljeća da formulira zadovoljavajuću **teoriju o dužini penisa.** Penis u erekciji dug je u gorile 3,2 cm, 3,8 u orangutana, 7,5 u čimpanze; od 13 do 15 cm u čovjeka.

Zašto je čovjeku potreban veći penis nego ikojem drugom primatu? Je li posrijedi evolucijska rastrošnost? Ne bi li bilo bolje da je uložena protoplazma upotrijebljena, recimo, za proširenje moždane kore ili poboljšanje prstiju?

Biolozi obično odgovaraju navođenjem specifičnosti ljudskog koitusa, pri kojem je, navodno, potreban dugačak penis: naš uobičajeni »misionarski položaj«, akrobatska raznolikost pozicija i dulje trajanje snošaja.

Nijedno od tih objašnjenja neće izdržati pažljivo ispitivanje. Položajem licem u lice najčešće se služe i orangutani i čimpanze, a katkad i gorile. Orangutani se služe i položajem lice-leđa (poput pasa), s bočnim pozicijama. A pare se i viseći na drveću.

Kad je riječ o dužini ljudskog odnosa, proučavanja su pokazala da u Amerikanaca koitus traje prosječno četiri minute. To je mnogo više nego u gorila (jedna minuta), ili čimpanza (osam sekundi), ali je tek mali dio vremena koje je potrebno orangutanu (petnaest minuta).

Jedna druga vrlo rasprostranjena teorija o dužini penisa smatra da se on razvio kao organ isticanja, jednako kao rep u pauna ili griva u lava. No to objašnjenje nameće pitanje: kakvo je isticanje posrijedi i komu je namijenjeno? Ponosni muški antropolozi odgovaraju: to je signal privlačnosti, upućen ženama. Teško je ocijeniti je li posrijedi točan odgovor ili samo muško priželjkivanje. Mnoge žene izjavljuju da ih kudikamo više uzbuđuju muške noge, ramena ili stražnjica nego penis.

Drugo moguće objašnjenje: riječ je o zaplašivanju i statusnoj oznaci u odnosu prema drugim muškarcima. U prilog tomu svjedoči i postojanje faličke umjetnosti, kao i vrlo rasprostranjena muška opsjednutost veličinom uda. Njegova evolucija ograničena je dubinom vagine; kad bi bio znatno veći, ozlijedio bi ženu. No možemo zamisliti koliki bi bio da nema tih praktičnih ograničenja i da mu rast ovisi samo o muškarcima. Sličio bi pokrivalu za penis kojima se služe u nekim predjelima Nove Gvineje. Takva pokrivala, koja su dio odjeće, duga su do 60 cm, s promjerom od 10 cm, ravna su ili zakrivljena. i vrlo raznoliko ukrašavana. Svaki muškarac posjeduje čitavu zbirku takvih pokrivala, različitih oblika i veličina. Muški antropolozi sa Zapada drže da se nose iz skromnosti, no žene se baš ne slažu s time. »Nikad još nisam vidjela« – kaže jedna – »tako neskromno izražavanje skromnosti.«

Ako su ovi vidovi ljudske seksualne anatomije prava zagonetka, isto se može reći i za naše seksualne aktivnosti, koje bi se, u usporedbi s ostalim sisavcima, mogle smatrati grotesknima. Većina je sisavaca najvećim dijelom godine seksualno neaktivna i pari se samo kad je ženka prijemljiva, tj. kad je u ovulaciji, odnosno kad može biti oplođena.

Čini se da ženke sisavaca »znaju« kad su u ovulaciji, jer tada traže snošaj, okrećući genitalije prma mužjacima. Predio oko vagine, a u nekih vrsta i stražnjice, te mlječne žlijezde, narastu i postaju crvene, ružičaste i plave. To vidljivo svjedočanstvo o spremnosti ženke jednako utječe na majmuna mužjaka kao i duplerica u »Playboyu« ili »Panthouseu« na ljudskog mužjaka.

Ljudski je seksualni ciklus različit. Ženska spremnost za seksualni odnos je manje-više ujednačena cijele godine. Brojnim se istraživanjima nastojalo odrediti ima li u tomu znatnijih odstupanja u okviru ženina mjesečnog ciklusa, no znanstvenici se još nisu uspjeli složiti u ocjenama.

Skrivena ovulacija ljudske ženke, njezina neprekidna raspoloženost za odmor, kratkoća plodnog razdoblja u svakom menstrualnom ciklusu uvjetuju da se većina snošaja odvija u trenutku koji nije pogodan za začeće. Štoviše, odstupanja u duljini menstrualnog ciklusa od jedne žene do druge, i od jednog do drugog ciklusa u iste žene, veća su nego u drugih sisavaca. Iz toga proizlazi da čak i mlade žene, koje najučestalije vode ljubav, i to bez kontraceptivnih sredstava, imaju mogućnost začeća od samo 28 posto u jednom menstrualnom ciklusu. Kad bi, recimo, s visokoplodnim kravama bilo tako, više ne bi bilo uzgajača. U ljudskoj se vrsti svrha seksualnog čina udaljila od začeća više no u bilo kojoj drugoj vrsti.

Ako se shvati kao način oplodnje, seks je golem gubitak vremena. Da su zadržali ciklus funkcionalne oplodnje kao i drugi sisavci, naši su preci mogli posvetiti mnogo više vremena ubijanju mastodonata nego seksualnom lovu. U međuvremenu žene bi mogle othraniti više djece. Dakle, kad je riječ o evoluciji ljudskog razmnožavanja, najburnije se raspravlja o tomu zašto smo skrili ovulaciju i koliko nam dobra čine sva naša vođenja ljubavi u pogrešno vrijeme.●

ROGER BRUNEL PO MORRISU

Tom Tuckalić

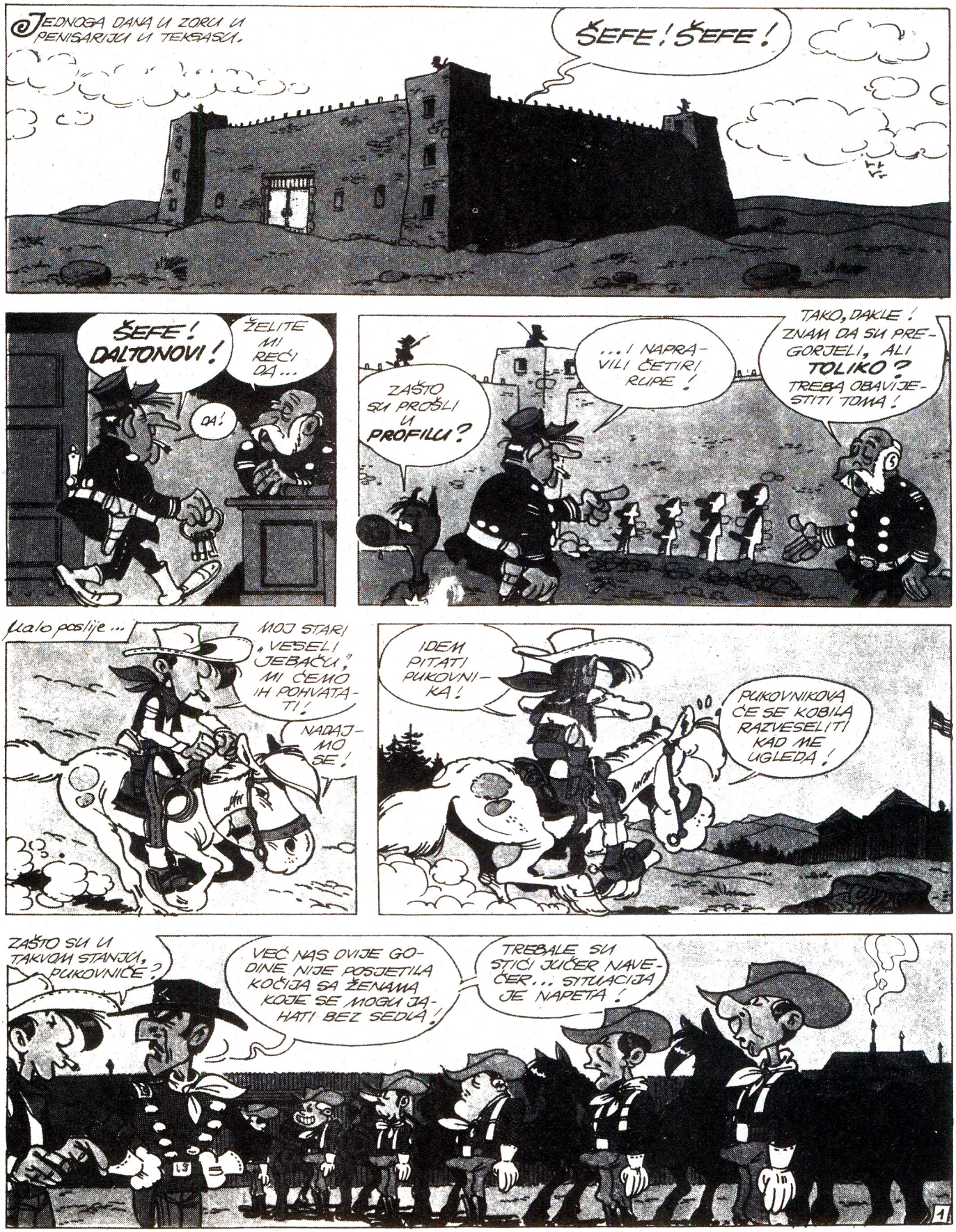

Sutradan ujutro...
ZAISTA SU NAPETI. NA SREĆU, JA SAM ZATVORIO VRATA! A TI?
ONA TO NIJE ŽELJELA RADITI S LEĐA!
BIJEDNIČE OD KUHARA! TI SE USUĐUJEŠ TRAŽITI MASLAC OD PUKOVNIKA!
Istodobno...
IMATE DOISTA PRAVI KOMAD!
JESTE LI TO NAUČILI NA PENISU?
OVO ZLATA VRIJEDI!
Vesela LILY i njezine djevojke
...TAJ KILLY KID BRZO POTEŽE, ALI IPAK ĆE NAS ZADRŽATI...
JOŠ JEDNO CUCLANJE, GOSPOĐO, I JA ODLAZIM!
OVO JE ČUDO PRIČEKATI KOČIJU. HVALA, GOSPOĐO LILY!
ZDRAVO, MLADIĆU!
Nedaleko od njezina rastanka...
AVERELL, DOBRO SMO UČINILI ODLUČIVŠI PRIČEKATI KOČIJU! KILLY KID BIO JE S DJEVOJKAMA!
NEĆE ME NIŠTA SPRIJEČITI... POSTAJEM... GLUH... EPILEPTIČAR... I JOŠ... OOOH!
...a kad je pala noć...
JA ĆU UZETI NAJDEBLJU!
ŠUTI, AVERELLE! HODAJ!
Vesela LILY i njezine djevojke

ČEKAJ ME, JOE!
TO ME PODSJEĆA NA POSLJEDNJI PUT!
... PRIJE DESET GODINA. ŽENA ČUVARA ZATVORA MI JE...
HEJ, DJEVOJKE! STIGLI SU DALTONOVI! OSJEĆAM METAK, ! TO KAKAV!
OH! KAKVA RAZLIKA OD TURPIJANJA REŠETAKA!
HEJ, POGLEDAJTE KAKAV SAM BATAK NAŠAO!
?
Nekoliko udaraca poslije...
GOTOVO. ONE SU ZASPALE. TUCKY TOM NAS TRAŽI... IMAM IDEJU!
Plan je...
A, TO JE ZNAK!
TUCKY TOM! MI SMO SPAŠENE!
...TOČNO JE DA PUCA BRŽE OD METKA! JEDAN METAK, ALI POGAĐA PRAVI CILJ!
EVO IH! NAUŽIVAT ĆE SE! HA! HA! MISLIM DA NITKO NEĆE POŠTIVATI NJIHOVU ODJEĆU! SJAJNA BUDUĆNOST!
...DA, OPSKRBLJIVANJE POČINJE!
Istu večer...
JAO! BOLI! JAO!
JOŠ!
AVERELL, ŠUTI!
NAREDNIČE, PIŠITE: „ZAHTIJEVAMO U IDUĆOJ KOČIJI VIŠE DJEVOJAKA"!
OVO JE MELEM ZA DVADESETOGODIŠNJI BORAVAK U ZATVORU!
PORUČNIČE, SVIRAJTE ZNAK ZA JURIŠ!
„POŽUDNA RUŽA" JE UZRUJANA ZBOG KRIKOVA BIJEDOLIKIH!
JA SAM USAMLJENI KAUBOJ U POTRAZI ZA DRAGOM...

Njen obračun s Hollywoodom

Holivudska tvornica snova još je kolijevka blistavih glumačkih karijera. Filmsko središte pod kalifornijskim suncem lansiralo je mnoge zvijezde i zvijezdice, ali ih je mnoge i uništilo alkoholom, drogom i seksom. Jedna od njih, Jane Russell, seksi-idol četerdesetih i pedesetih godina, sad se u svojim memoarima obračunava s Hollywoodom.

Jane Russell i Marlyn Monroe u filmskoj komediji »Muškarci više vole plavuše, ali žene se brinetama«. Bio je to svjetski uspjeh, koji je punio blagajne kinematografa. U privatnom životu obje glumice, seks-simboli epohe, nisu imale sreće.

Knjiga Jane Russell »Moj put i stranputica« postaje bestseler u Americi. Šezdeset četverogodišnja nekadašnja glumica, nekoć slavnija po čudesnim grudima nego po glumačkom talentu, na vlastitom primjeru nemilosrdno se okomila na »lijepi i bogati Hollywood, pun žudnje za radostima, ali ogrezao u alkohol i porok«. U toj filmskoj metropoli SIDA danas ubire žrtve kao nigdje u svijetu. Hollywood zadivljava milijune posjetilaca kinematografa u svijetu, ali u njemu su tučnjave, orgije i brakolomstva među prijateljima i partnerima svakidašnjica, sad kao i nekad. Žena čije su grudi prije tridesetak godina mamile publiku obračunava se i s vlastitom prošlošću.

Danas Jane Russell ismijava vlastite izazovne poze

»U tom gradu nisam srela ljude koji nisu platili visoku životnu cijenu da bi postali osobe javnog interesa. Svatko je u šoubiznisu platio povlasticu da bude filmska zvijezda«, piše Jane i nastavlja: »Za dlaku sam izbjegla da me ne smrvi mlinski kamen Hollywooda«. Bilo joj je devetnaest kad je počela kao foto-model. Baš tad je ekscentrični milijarder, proizvođač aviona Howard Hughes odlučio da postane filmski producent. Novac je uložio u filmski vestern u kojem se obnažena glumica mora valjati u sjenu i pokazivati dojke od kojih zastaje dah. Agenti su se dali u potragu, i kad je svemoćni Hughes ugledao fotografije Jane Russell, pala je odluka. Za samo pedeset (!) dolara na tjedan filmska početnica potpisala je ugovor za snimanje u filmu »Outlaw« (»Prognanik«). Dobila je ulogu privlačne Poluindijanke. To joj je pošlo za rukom ne zbog glumačke nadarenosti, pa čak ni zbog lijepog lica, već zbog opsega njezinih polulopti.

»Slušala sam upute snimatelja: isprsi se, izboči stražnjicu«, sjeća se Jane, »a najčešće su me snimali odozgo, da bi kamera iz ptičje perspektive hvatala moje grudi«.

Pomalo joj je bivalo jasno da postaje seks-bomba. Očigledan je bio primjer s njezinim grudnjakom u filmu »Outlaw«. Tad se još nisu nosili prslučići bez naramenica, no Howard Hughes je za Jane zamislio i dao skrojiti upravo takav grudnjak, kako bi joj u filmu dojke bile što upadljivije.

Četrnaest godina zaredom Jane Russell je radila sve što su Hollywood i Howard Hughes od nje očekivali. A tražio se i seks. Jane u svojoj knjizi priča: »Howard me pozvao na večeru u svoju prelijepu kuću. Osim mene, pozvao je svoju tadašnju ljubavnicu Avu Gardner, a bio je prisutan i jedan njegov prijatelj. Poslije večere smo zaplesali, a onda sam pošla u sobu za goste. Howard je u međuvremenu krenuo da otprati Avu kući. Ležala sam u sobi budna kad je njegov prijatelj upao i nasrnuo na mene poput tigra. Uto se Howard vratio i čuo moje zapomaganje.

Dojurio je do mog kreveta, a njegov prijatelj je, razočaran otišao.

Howard je stajao uz krevet i jadikovao da mu je hladno. Molio me da se uvuče pokraj mene pod pokrivač. 'Dobro', pristala sam, 'ali bez ludovanja, jer sam udana.'« O noći provedenoj s magnatom Jane Russell nastavlja: »Zatim se privukao i sklupčao uz mene. Osjetila sam njegovu ruku na svojim bedrima. Okomila sam se na njega:'Sad je dosta, Howarde! Odlazi!'

Jane, elegantna i danas.

Jane Russell u filmu s Robertom Mitchumom

Povukao se i ostavio me da mirno provedem noć.«

Nije baš uvijek sve završilo tako čedno. Bezobzirni Hollywood tražio je svoju cijenu za povoljni ugovor koji je potpisala s Howardom Hughesom. Na osnovi toga Jane je dvadeset godina dobivala 4150 dolara na mjesec, bez obzira na to je li snimala filmove ili nije. Tvornica snova plasirala je njezine izazovne slike američkim vojnicima širom svijeta, u milijunskim nakladama. Istodobno su je reklamirali kao »grešnu Jane«, a usporedno su stvarali image seks-bombe i u njezinu privatnu životu. Jane je počela plaćati cijenu takve slave.

Njezin muž, igrač ragbija Robert Waterfield, nije prihvaćao takve predodžbe o svojoj ženi, i to joj je temeljito uzdrmalo brak. Nesretna zbog nesuglasica, Jane se upustila u avanture s kolegama s filma.

Kad ju jednom zatekao s drugim muškarcem, muž ju je pritisnuo uza zid i zamahnuo desnicom, ali je Jane bila hladnokrvna: »Samo udari no ako sutra zbog toga ne budem mogla snimati, platit ćeš tisuće dolara odštete!«

I, dakako, njezin prvi brak nije buo duga vijeka. Raspao se 1968. godine. Jane nije imala sreće ni u drugom braku, s glumcem Rogerom Barrettom, koji je umro tri mjeseca nakon vjenčanja. Nakon toga bila je zrela za liječenje na neuropsihijatriji. Hollywood nije želio znati za Jane Russell u takvu stanju. Pokušala se vratiti, glumila je na pozornicama Broadwaya, ali nije imala živaca, a možda ni dara, i to joj je pokopalo glumačku karijeru. Publika na Broadwayu nije ju prihvatila, jer joj scenski nastup nije bio uvjerljiv, a nije bilo ni filmske kamere da joj u krupnom planu zaviri u obline.

Razočarana neuspjehom, pijančevala je s društvom u nekom kamionu, gdje ih je zatekla policija. Jane je bila kažnjena na četiri dana zatvora, i to je bila prilika da iza rešetaka razmisli o svom životu.

Odlučila je da se okani stranputice i krene novim putem. Odrekla se alkohola, odustala od problematične karijere i 1974. godine udala se za trgovca nekretninama Johna Peoplesa. Otad vodi miran i sređen život. »Stranputice su poput labirinta. Lako se u njima izgubiš i teško nalaziš izlaz«, zaključuje Jane Russell. ●

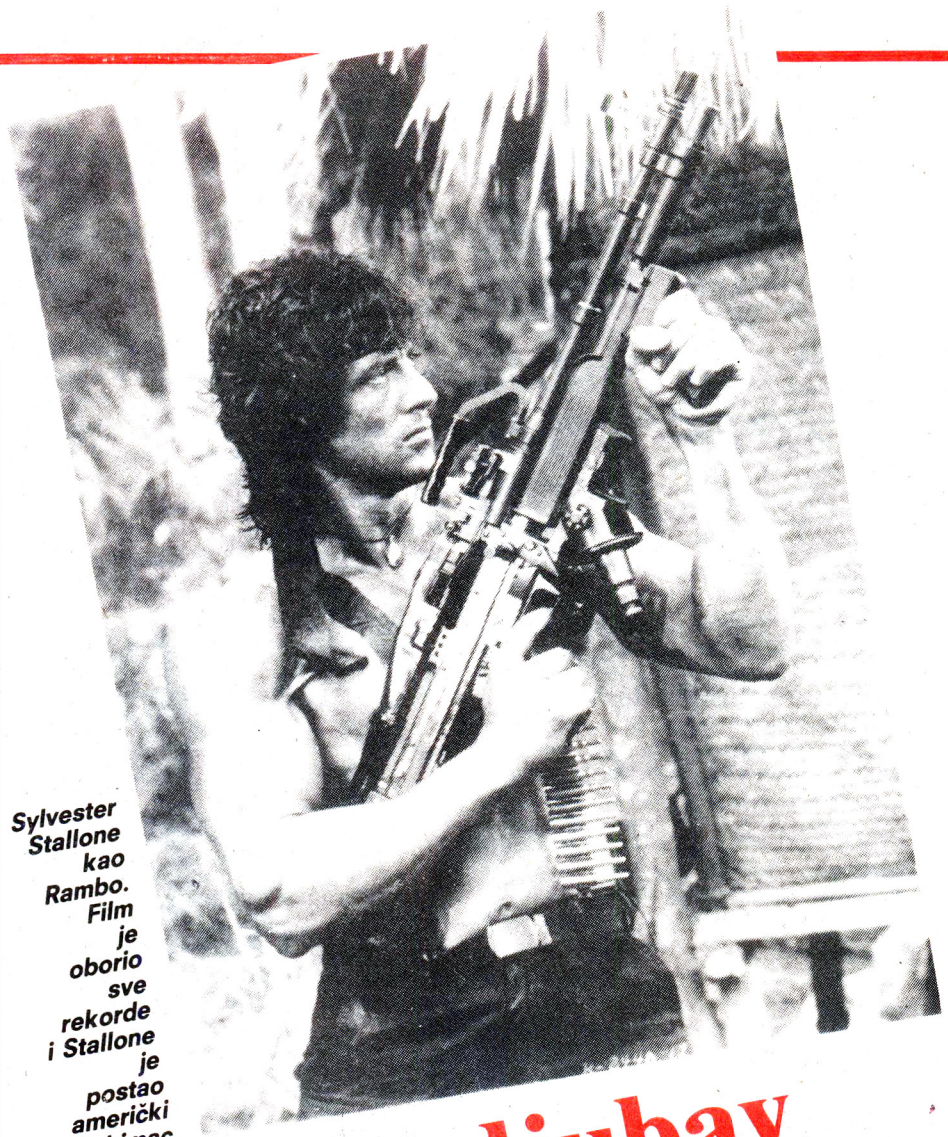

Sylvester Stallone kao Rambo. Film je oborio sve rekorde i Stallone je postao američki ljubimac

Vatrena ljubav na Havajima

Seks zvijezda kroti divljeg Ramba

Kao Rambo je nepobjediv. Bori se bez straha, bez milosti. Privatno je Sylvester Stallone vrlo nježan. Razlog tome je plavuša sa sjevera: Brigitte Nielsen. Dankinja visoka metar i osamdeset tri centimetra velika je ljubav holivudske zvijezde. Za potpunu sreću nedostaje samo vjenčani list. Ipak, Stallone se mora najprije razvesti.

Bilo je kao filmska klapa. foto-model šalje sliku filmskoj zvijezdi koju obožava već desetak godina. Glumac poziva djevojku, vodi je na večeru, zaljubljuje se, zaručuju se i hepiend.

Takve priče ne događaju se isključivo u kino-dvoranama, što dokazuje ljubavna priča dvadeset dvogodišnje Brigitte Nielsen i tridest devetogodišnjeg Sylvestera Stallonea. »Bilo mi je jedanaest godina kad sam u Kopenhagenu gledala film »Rocky« i zaljubila se u Sylvestera«, sjeća se plava Dankinja. A Rocky-Rambo je dopunjuje: »Na slici koju mi je poslije poslala nosila je bikini. A slika kaže više nego tisuću riječi.«

Od toga sastanka u New Yorku njih dvoje su nerazdvojni i postali su najvatreniji par Amerike. Talijanski ždrijebac, kako Stallonea zovu u Americi, dao je svojoj Gitte za rođendan dijamantni prsten u obliku srca - zaručnički poklon.

Sylvester u »Playgirlu« i Gitte u »Playboju«

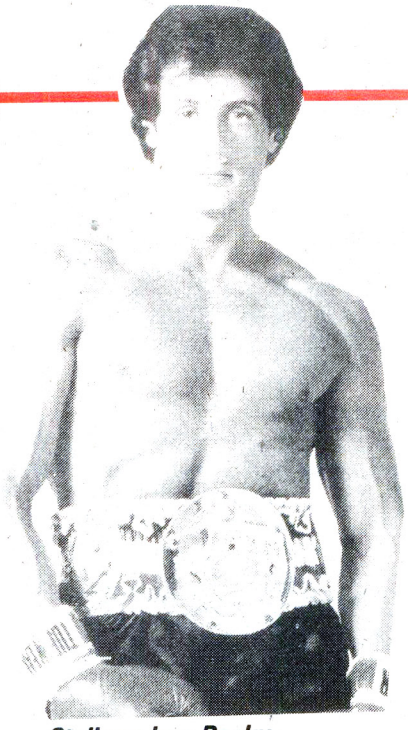

Stallone kao Rocky

O vjenčanju još ne može biti govora. Rambo se mora razvesti. Deset godina je živio u braku sa Saschom i imaju dva sina. Posljednjih godina njegova žena više nije mogla trpjeti Sylvesterove česte vanbračne izlete, što će ubrzati razvod.

Svojoj Brigitte je Stallone vjeran. Danska seks-bomba čvrsto ga drži u rukama. Dovela ga je na odmor na Havaje. »Deset godina nisam bio na odmoru«, tvrdi Stallone, »ali za Gitte ću učiniti sve. Za mene je ona jedina žena na svijetu.«

Njezina prva filmska uloga: Brigitte Nielsen kao »Crvena Sonja«

Dvoje zaljubljenih je deset dana zaboravilo na sve oko sebe. Grlili su se i ljubili javno. Rambo je neprestano ponavljao: »Moj život je tako lijep.« Ne smeta mu što je Gitte već bila u braku s rock-muzičarom, a ne smeta mu ni njezin sin Julian, kojeg je ostavila u Kopenhagenu jer mu je tek godina dana. Stallone sluša svoju buduću ženu, koja mu je spasila život. Na snimanju filma »Rocky 4« u Kanadi Stallone je dobio snažan udarac u ošit u sceni boksa. Iako je osjećao jake bolove, nastavio je snimati. Gitte priča: »Kad sam to čula, telefonirala sam mu i zahtijevala da odmah dođe kući.« Poslušao ju je. Odvezla ga je u bolnicu, gdje je utvrđeno da mu je uz ošit, ozlijeđeno i srce. Morao je prekinuti snimanje. »Naslijedila sam šesto čulo od svoje majke«, kaže Brigitte.

Ramba treba ukrotiti. Postao je ljubomoran, i to toliko da nakon završetka snimanja filma »Crvena Sonja«, u kojem ona glumi Amazonku, smije igrati samo s njim.

Sylvestera rastužuje ponašanje njegove majke. Jacqueline Stallone ne želi ni čuti o Gitte. »Nisam odgajala sina da se oženi takvom...«, negoduje majka. »Ona nije

Brigitte Nielsen, nova Stalloneova ljubav

dovoljno dobra za moga sina.« Glavni razlog je taj što obitelj sumnja da je Gitte sa Sylvesterom samo radi novca. A Stallone ga ima mnogo od filmova »Rocky« i »Rambo«. Gitte na to kaže: »Prošlost nije važna. Uvjerena sam da ga zauvijek mogu vezati uza se.« ●

Ira - žena s mnogo lica

Nježni zvuci svadbenog marša u Monaku

Princeza u pozi koja se zacijelo neće svidjeti u Monaku

Ona je najuzbudljivija i najljubaznija princeza u Evropi. On je šef male ali bogate kneževine u kojeg su uprte oči cijelog svijeta. Oboje su u dobi razumnih strasti, a ipak, uz njihova imena se u posljednje vrijeme sve češće spominju riječi »ljubav« i »brak«. Manje od tri godine nakon smrti princeze Grace vratila je Ira von F133urstenberg osmijeh i samopouzdanje na lice princa Raniera od Monaka (62 god.). Slučaj ili sudbina sastavila ih je početkom ove godine u mondenom ljetovalištu Marbelli a u travnju u Biarritzu, gdje su zajedno provodili kuru mršavljenja. Nakon toga Ira se nastanila u apartmanu hotela »Loews« u Monaku i nedavno je rekla prijateljici: »Moj horoskop i horoskop princa Raniera potpuno se slažu. To će biti zajednica stoljeća.« Za Raniera će ta zajednica,koja je već dobro primljena u Monaku, značiti drugu revoluciju njegova života.

Princeza Ira (45 god.) kći je austrijskog princa, a majka joj je sestra talijanskog industrijalca Agnellija (automobilska industrija FIAT). Njezino bogatstvo i veze zacijelo igraju nemalu ulogu u zadovoljstvu stanovnika Monaka zbog te veze, usprkos ne baš zadovoljavajućoj princezinoj prošlosti. Naime, princeza za sobom ima već dva braka (prvi put se udala u svojoj petnaestoj godini), nekoliko burnih ljubavnih veza i desetogodišnju filmsku karijeru. Snimila je dvadesetak osrednjih filmova, u kojima je obično bila vrlo oskudno odjevena, iako nikad naga. Nezadovoljna tom karijerom, bacila se na poslove i sad uspješno vodi nekoliko antikvarijata širom svijeta. Ira je bila prva princeza koja se usudila živjeti kao obična žena, i ta njezina odlika zacijelo je očarala princa Raniera.

Ira kao poslovna žena

U filmovima u kojima je igrala obično je bila vrlo oskudno odjevena, premda nikad posve naga

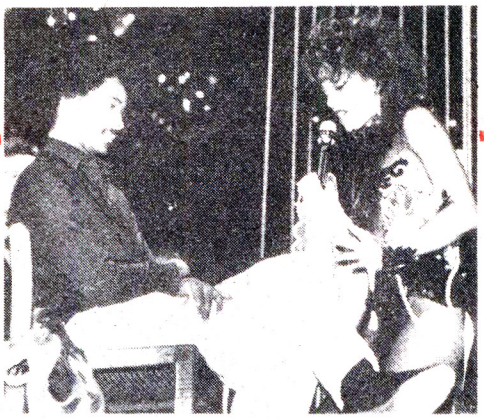

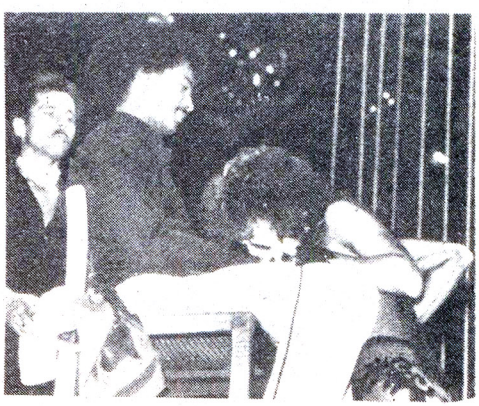

Princeova škola

Purpurna kiša«, film strasti i odlične glazbe, iako ne i bogzna kakve kvalitete, pronio je Princeovu slavu svijetom. Njegov vitki lik u baroknoj odjeći ideal je mnogih tinejdžerki i, dakako ambicioznih pjevačica koje bi se pod njegovim patronatom željele vinuti do zvijezda. Prince ih ne odbija, a jedna od tih estradnih umjetnica je i Sheila E., pjevačica i perkusionistica. Ne znamo točno kakvo je Princeovo mentorstvo, ali gost u lokalu u kojemu ona nastupa zacijelo je vrlo zadovoljan.●

Istim koracima kroz život

Usprkos međunarodnom uspjehu i popularnosti, ostale su jednostavne

Premda dogodine pedesetogodišnjakinje, sestre Kessler još uspješno nastupaju

Dvadesetog kolovoza ove godine sestre Kessler proslavile su svoj četrdeset deveti rođendan.

»Sljedeće godine slavimo okruglo«, kaže Ellen. »To će biti veliko slavlje«.

Teško je vjerovati, ali je istinito: iduće, 1986. godine zajedno će imati sto proljeća. No pri tome nisu manje živahne, manje okretne, manje zgodne nego prije. A njihova linija...

»Mi smo obje nemirne naravi i ni minutu ne možemo mirno sjediti«, priča Ellen. »Kad se odmaramo ležeći u vrtu, neprestalno ustajemo da telefoniramo, glačamo ili odgovorimo na neko pismo«.

Žive u svojoj vili u Münchenu. »Kad je lijepo vrijeme i sja sunce, i mi smo raspoložene. Loše vrijeme čini nas melankoličnima i potištenim«, otkriva Alice.

Stoga nije čudno što su ove godine češće boravile u svojim stanovima u Rimu i Kitzbühelu. Ali uvijek se vraćaju u München. »Naš zavičaj je ovdje«, ističe Alice. I dodaje: »Često po podne posjećujemo prijateljice. Imamo i mnogo znanaca koji se ne bave šoubiznisom. Ne volimo razgovor o poslu«.

Kakav je radni dan sestara Kessler?

Obje pričaju naizmjenično, nekiput i istodobno: »Spavamo u odvojenim sobama, ali navečer se dogovaramo u koliko sati ćemo ujutro ustati. Naš dan započinje oko osam doručkom. Zatim našminkamo oči maskarom i sjenilom, ali koža lica ostaje čista. Blizu naše kuće je trim-staza, na kojoj svaki dan treniramo jedan sat. Dakako, mi vježbamo malo drugačije od drugih. Ljudi često oponašaju naše vježbe, ali mi ih upozoravamo da je za to potrebna dobra kondicija.

Poslije treninga raspoređujemo dnevne poslove. Jedna od nas ide u kupovinu a druga preuzima brigu o kući, telefonira i obavlja poslovne dužnosti. Poslije ručka dolazi na red vrt, obrezivanje i čupanje korova.

Navečer smo često u posjetima ili u kazalištu. Ali unatoč svemu, u jedanaest sati smo u krevetu.«

To se, dakako, uveliko mijenja kad sestre nastupaju. A i sad nastupaju često.

Koliko će još dugo Alice i Ellen plesati?

»Dok nas publika bude htjela«, kaže Alice. »Razmišljale smo što ćemo poslije raditi. Jedna je od zamisli da otvorimo školu u kojoj će žene gimnastikom, pravilnom prehranom, kozmetikom i frizurom pronaći svoj tip i postati uspješne i zadovoljne.«

A kako vide budućnost u privatnom životu?

Obje su opet »solo«, ali traže novu ljubav. Ipak, njihovi planovi su u zajedničkoj budućnosti. Odlučile su istim koracima kročiti kraz život.●

Skupi razvod

Prijateljstvo preraslo u ljubav: Liz Taylor i Frank Sinatra, kojega će munjeviti razvod stajati tridesetak milijuna dolara

Hollywood je dobio još jedan ljubavni par: Liz Taylor i Frank Sinatra žele se vjenčati još ove godine.

Frankieboy, koji će u prosincu navršiti sedamdeset godina, obavijestio je svoje prijatelje da će se razvesti. Brak sklopljen 1976. godine s Barbarom, udovicom komičara Zeppa Marxa, već je duže vrijeme brak samo na papiru.

Veliko je iznenađenje razlog razvoda: Liz Taylor. Za njega će to biti peti brak, a za Liz osmi.

Idila je započela prije nekoliko mjeseci. Liz je bila Frankiejeva gošća na njegovu ranču kod Palm Springsa na Floridi. Viđeni su zajedno u noćnom klubu. Frank je svirao na klaviru samo za Liz. Idućeg tjedna oboje su bili gosti princa Rainiera u Monaku.

Razvod braka skupo će stajati Frankieja. Njegova žena traži odštetu od trideset milijuna dolara. Ali za Liz nijedna svota nije previsoka.

Liz Taylor ima pedesettri godine i četvero djece i još se ubraja među najljepše žene svijeta. Najvažniji čovjek u njezinu životu bio je Richard Burton, koji je pio, psovao i ponekad je tukao.

I Frank Sinatra voli viski. Također psuje, ali zna biti i vrlo nježan.●

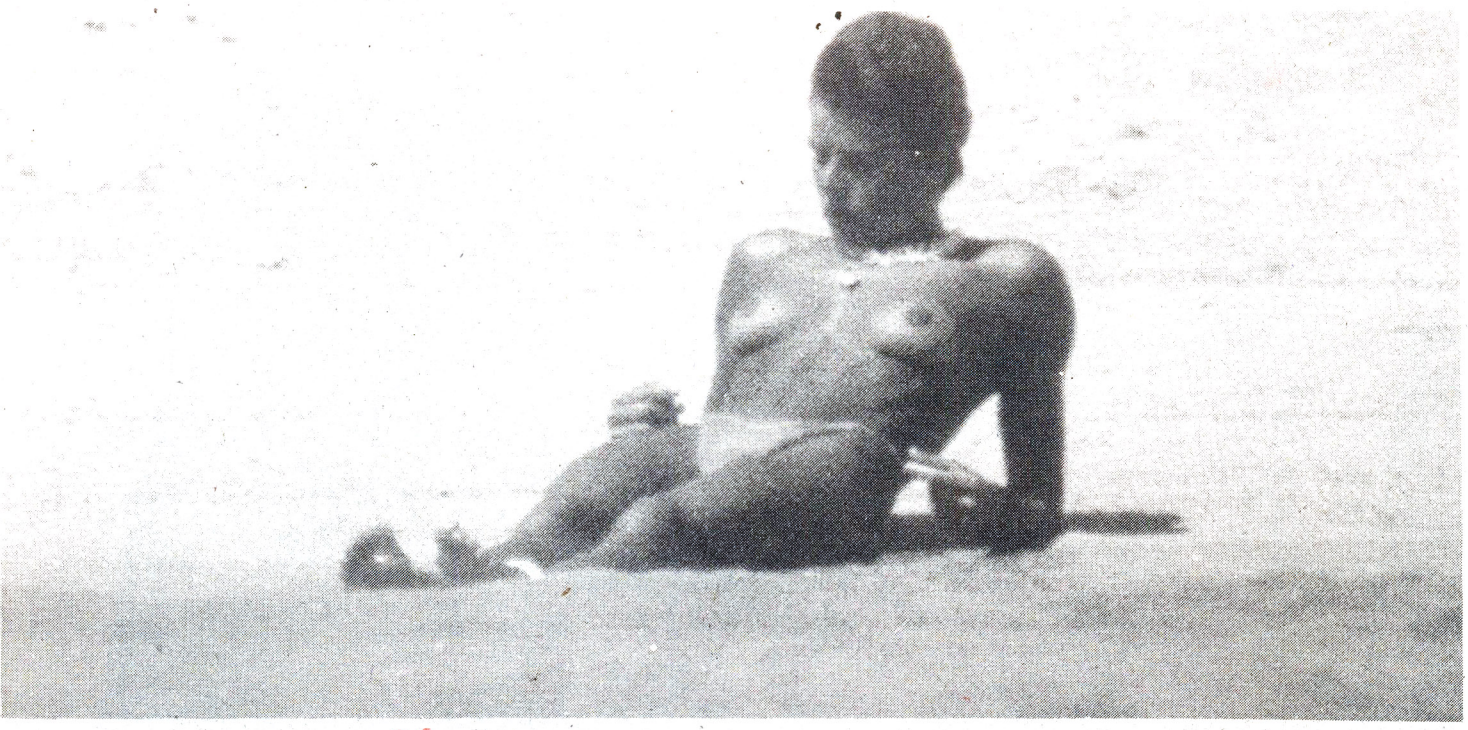

Nestašna kćerčica

Njezina mamica, princeza Grace od Monaka, zacijelo se okreće u grobu. Muž se ženi skandaloznom princezom Irom von Fürstenberg, starija kći Caroline nikako da sredi bračni život, a mlađa Stefanie tek počinje sa skandalima. Najprije je uzbudila žutu štampu nagađanjima je li trudna, je li pokušala samoubojstvo ili je kokainoman, jer se našla u poznatoj bolnici s bolovima u trbuhu. Utvrdilo se da boluje od upale jajnika, a to se najlakše dobiva prehladom od učestale šev...ovaj, druženja s momcima. A lijepa Štefica se »družila« s mlađim Belmondom, pa s mlađim Delonom, pa s Alainom Prostom, pa još s mnogim drugim ljepotanima. Razljućeni tatica Rainer uskratio joj je džeparac, ali djevojčica je postala manekenka pa opet ima mnogo novca. Doduše, baš ga ne troši na garderobu, nego se obnažena kupa na mondenim plažama, izazivajući poglede gostiju i lovaca na senzacije. I dakako, još jedan okret mame u grobu! ●

Nastasjina bračna idila

Sve glasine o krizi svoga braka s Egipćaninom omaršarifovskog lika Ibrahimom Musom pobila je Nastasja Kinski, ljepotica koju smo do tančina upoznali u filmu »Ljudi mačke«, zajedničkim idiličnim ljetovanjem na grčkom Corfou. Mlada seks-bombica (24 godine), njezin četrnaest godina stariji muž i sinčić Aljoša Nakzyiski Musa provode se kod grčkog biznismena Nikosa Vernikosa. Posvetili su se obiteljskom životu; Nastasja još ne misli o novom filmu, a Ibrahim je napustio posao filmskog producenta i radi kao međunarodni zastupnik velikog talijanskog draguljara Bulgarija. Lijepoj glumici pak pljušte ponude producenta, a općenito je prihvaćeno mišljenje da je nakon poroda mnogo ženstvenija, senzibilnija, »rasnija«. Ostaje nam samo da čekamo njezinu prvu majčinsku ulogu u filmu i da to zorno provjerimo. Nadajmo se da će to ipak biti uskoro. ●

Kralj čelika i kraljica ljepote

Vitka, potamnjela od sunca i zavodljiva Tita Cervera, tad trideset četverogodišnjakinja, na bazenu vile Osam godina kasnije, 15. kolovoza ove godine, udala se u Engleskoj za njemačkog kralja čelika Heinija von Thyssena na Costa Bravi.

Vatrene smeđe oči, tijesne tanga—gaćice uzorka tigrova krzna i cipele visokih potpetica — Tita zna pokazati svoju draž pred kamerama

Šezdeset četvorogodišnji kralj čelika Heinrich von Thyssen-Bornemisza oženio se po peti put. Izabranica je lijepa, dvadeset dvije godine mlađa Španjolka Tita Cervera. Milijarder, koji je svoju slabost prema lijepim ženama morao uvijek plaćati, opravdava svoj izbor: »Tita je bila Miss Španjolske i druga na izboru za Miss svijeta.«

Snimanje je trajalo dva dana i bilo je, po mišljenju modne fotografkinje Sylvije Polakov, vrlo uspješno. »Tita je vrlo ugodna osoba. Uz to ima izuzetnu liniju, posebno bedra. Užitak je s njom raditi«, kaže Sylvia.

Pravo joj je ime Carmen Fernandez de Cervera. Sedam godina je bila u braku s Lexom Barkerom, koji se proslavio ulogama Tarzana i u filmu »Old Shatterhand«. U vrijeme kad se slikala naga u slobodnim pozama, bila je u drugom braku s manje poznatim filmskim glumcem Spartakosom Centom. Tad je svojim šarmom i izazovnim izgledom obogaćivala zabave u Madridu i na Costa Bravi. Osam godina poslije toga postala je žena jednog od najbogatijih muškaraca svijeta.

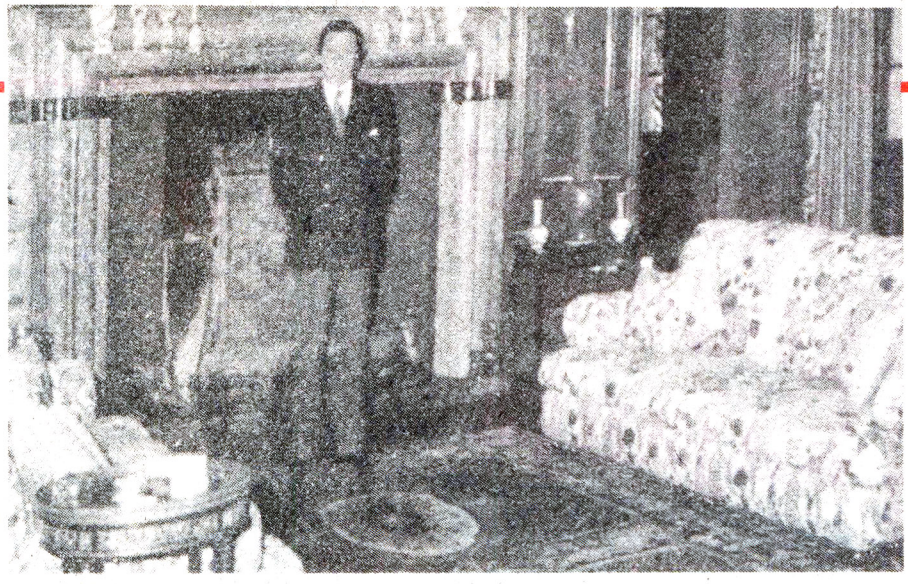

Heini u francuskom salonu svoje kuće na Luganskom jezeru u Švicarskoj

Njezine golišave fotografije napravljene su nakon Francove diktature u Španjolskoj, kad je cenzura napokon dopustila da se vidi gola koža. Mnogobrojne starlete, nadajući se karijeri, svukle su se. I Tita je u tanga-gaćicama i cipelama Charlesa Jourdana s vrlo visokim potpeticama pozirala Sylviji Polakov, u svojoj vili »Casa Manana«. Tako su čitaoci španjolskih magazina mogli gledati draž i zanosnost lijepe Tite mnogo prije nego što je Heinrich von Thyssen-Bornemisza ušao u njezin život.

Prošlo je osam godina. Mali otok na Karibima ispred Jamajke vlasništvo je teškog milijardera Thyssena. Kralj čelika i njegova mlada žena tu provode medeni mjesec.

Titin petogodišnji sin Borja na vjenčanju

Vjenčanje je obavljeno u gradiću nedaleko od Londona, u prisutnosti vojvode od Badajoza, šurjaka španjolskog kralja Juana Carlosa, i Henryja Forda II, američkog kralja automobila. Kao vjenčani poklon Thyssen je usvojio petogodišnjeg Borju, kojeg je Tita rodila iz veze s filmskim glumcem Manolom Segurom.

Heini, kako ga prijatelji zovu, leži u kupaćim gaćicama na visećoj ležaljci, a njegova Tita je pokraj njega i čuva ga od sunca stavljajući mu ručak na gola prsa. Pri tome mu provlači prste kroz kosu i draška ga. Za to vrijeme posluga ih poslužuje rum-punčem.

Sunce sja i Tita je zadovoljna. »Dakako«, kaže, »bilo je mnogo žena koje su lovile Heinija. Pisale su mu ljubavna pisma i slale fotografije.« Osmjehuje se a bijeli zubi joj blistaju. »Nije jednostavno sa ženama«, tvrdi vlasnik mnogih banaka, poljoprivrednih strojeva, benzinskih crpki, pribora za automobile, s oko dvadeset tisuća namještenika i pet milijardi njemačkih maraka prometa godišnje. On to najbolje zna. Četiri puta se ženio, četiri puta razvodio. Inače, posjeduje drugu po veličini privatnu zbirku umjetničkih slika i objašnjava da sa ženama ne bi bilo tako teško kad bi se mogle »ovjesiti na zid«.

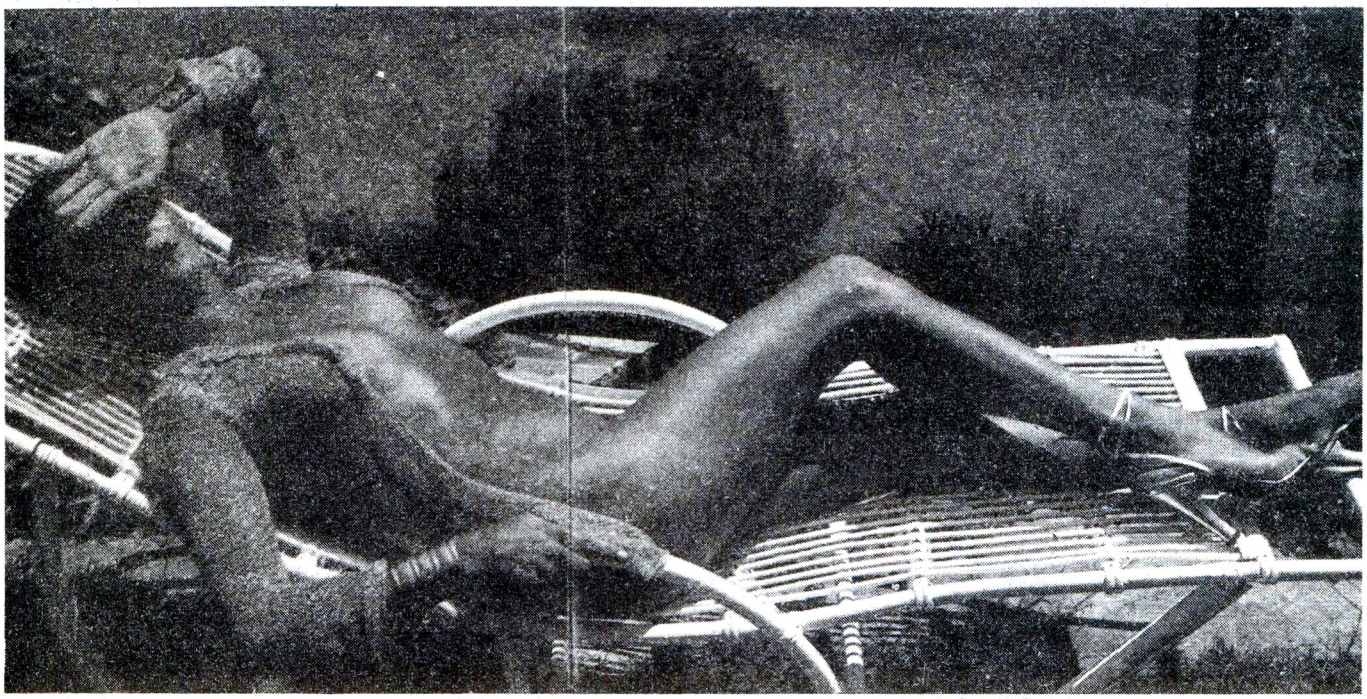

Carmen (Tita) Cervera u tankoj, nezakopčanoj svjetlucavoj bluzi pozira modnoj fotografkinji Sylviji Polakov

»Moj prvi brak se raspao, jer sam poslije rata morao obnoviti tvrtku i bio sam često izvan kuće«, objašnjava. »A drugi brakovi su bili posljedica pogreške koju sam učinio u prvom. Sve me to stajalo mnogo novca.«

S dvadeset pet godina se prvi put oženio, princezom Teresom. Već tad je bio bogat i imao veliki teret na plećima. Poslije osam godina mirnog bračnog života s austrijskom princezom razveo se zbog neslaganja naravi.

Nakon nekoliko godina oženio se engleskom manekenkom Ninom Dyer. Za vjenčani poklon dobila je privatni avion, dva sportska automobila, četiri konja za jahanje i prsten koji je tad vrijedio sto šezdeset tisuća njemačkih maraka.

Prilikom razvoda, samo deset mjeseci poslije, dobila je još šesnaest milijuna maraka.

S trećom ženom Fionom Campbell, kćeri engleskog admirala, živio je osam godina. Slobodu mu je dala za četiri i pol milijuna maraka, vilu u St. Moritzu i nakit.

Ozbiljno se naljutio prilikom sporazumnog razvoda s četvrtom ženom, Brazilkom Denise Shorto.

Na engleskom sudu otezala je parnicu i zahtijevala osamdeset milijuna maraka odštete. Tu je Heini bio tvrdoglav jer mu je Denise uništila zabavu priređenu u obiteljskom dvorcu Daylesfordu blizu Londona. Zaključala je sva vrata i gosti su se morali razići. Thyssen joj je isplatio odštetu od trideset milijuna. Za peti brak s Titom tvrdi da je posljednji.

Redovito gimnasticira. »U dobroj sam kondiciji«, kaže. »Potreban mi je san od samo pet sati.« A Tita guče, smješkajući se: »Pet sati sa mnom.«

Na Titin zahtjev sastavili su ugovor za slučaj razvoda. Tita se zadovoljila minimalnim iznosom, a svog sina Borju je zbrinula i ne računa na Heinijevo nasljedstvo. Inače, Heini u novčaniku ne nosi više od pet dolara, jer svuda ima otvoren račun.

Thyssenov sin iz prvog braka s princezom Teresom, Georg Heinrich (34), živi u Monte Carlu, a kći Francesca (27) javno se tuži da joj je otac smanjio džeparac sa dvanaest na pet tisuća maraka mjesečno.

Čini se da su Thyssenovi razvodi postepeno postali sve skuplji●

Trideset godina kajanja

Malo puniji, ali u snazi. Doskora je bezdušno postupao sa svojim zdravljem

Za prijatelje filmskoga glumca Tonyja Curtisa njegov život je promašen. Oni kažu: »Sam ga je uništio, prekomjerno uživajući drogu i alkohol.«

Ipak, prije osam mjeseci njegov život se promijenio. Šezdeset jednogodišnji Curtis više ne uzima drogu. Što se dogodilo?

— Bio sam potpuno propao čovjek — priznaje. — Trideset godina sam se drogirao. Nisam mogao uspostaviti normalan odnos sa ženom. Zbog toga sam tražio djevojke. Nadao sam se da ću uz njih smoći snagu. Trošio sam na njih mnogo novca, ne shvaćajući da me one iskorištavaju.

● Kada ste to shvatili?

— Počelo je 1958. godine. Film »Neki to vole vruće« donio mi je golem uspjeh. Žene su me progonile, i to je djelovalo na mene. Moja unutrašnja ravnoteža se poremetila. Prepustio sam se viskiju. Kad mi to više nije pomagalo, došla je na red droga. Dakako, to se brzo odrazilo na mojoj karijeri. Nudili su mi sve manje uloga. Filmski režiseri nisu željeli u svojim filmovima alkoholičara i narkomana. Stanje se pogoršavalo. Od sto trideset četiri moja filma samo ih je desetak vrijedno spomena.

I Curtisov privatni život bio je pun ekscesa.

— Brakovi su mi pucali jedan za drugim — kaže. — Nitko me nije razumio ili mi pomogao.

● Kako objašnjavate ovu iznenadnu promjenu načina života?

— Kad mi je kći Alexandra rekla da će postati djed, to me duboko dirnulo — sjetno priča glumac, koji je u međuvremenu dobio dvije unučice blizanke. — Iznenada sam shvatio da je život poklon koji treba čuvati. Već osam mjeseci ne uzimam drogu, živim u prirodi, zdravo jedem. Navečer rano liježem i osjećam se kao mladić. Mislim da još nije prekasno za sreću..●

Iz drugog braka, s Christinom Kaufmann, Curtis ima dvije kćeri: Allegru (lijevo) i Alexandru, koja je dobila blizance

Crna tigrica

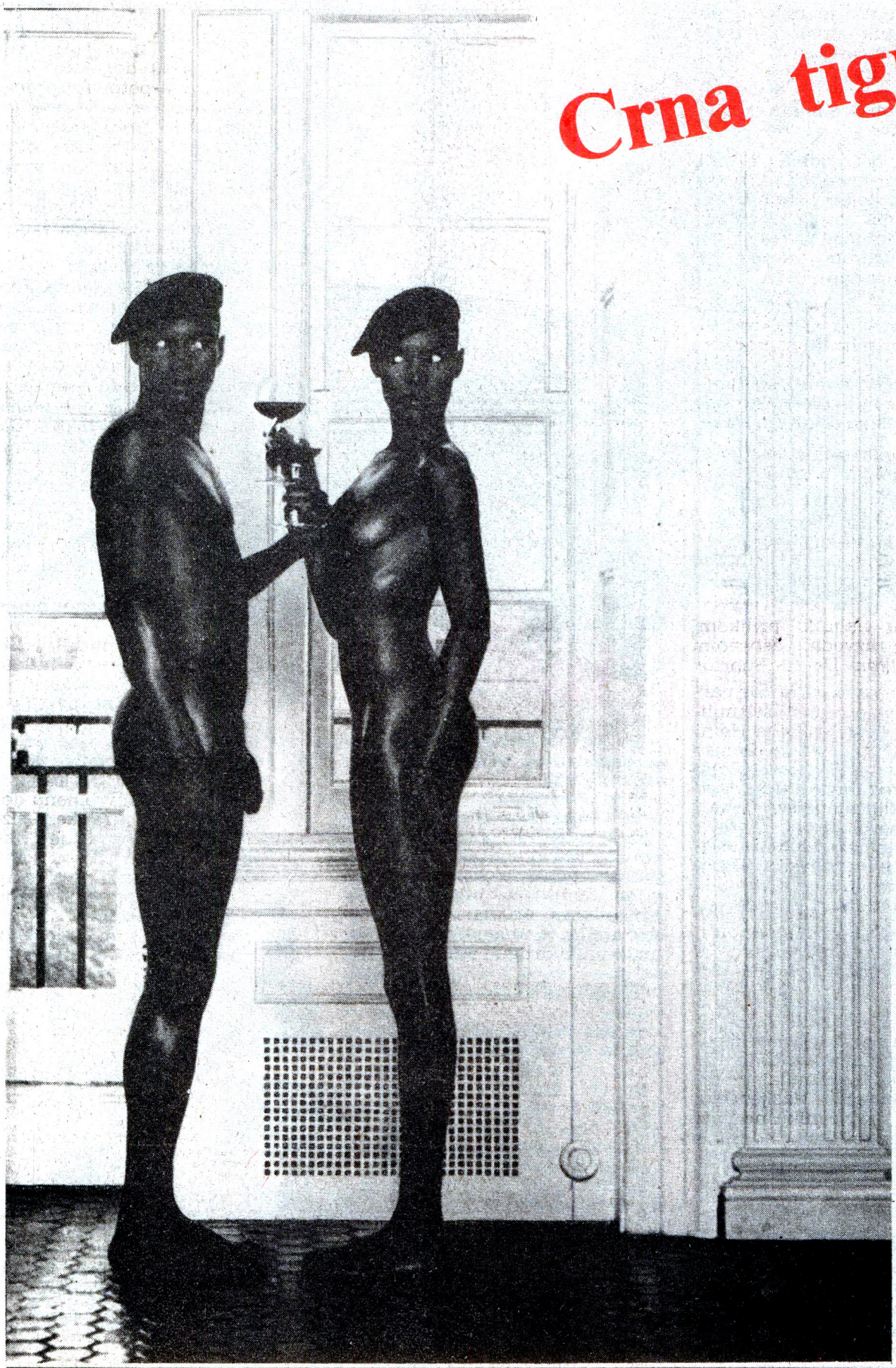

U našim kinima se prikazuje drugi dio filma o barbarinu Conanu. Uz mišićavog mistera Arnolda Schwarzenegera u filmu glumi i crnoputa Grace Jones. Njezina je uloga divlje, neukrotive amazonke, a takvom se prikazuje već od prije nekoliko godina, kad je naglo izbila u vrhove popularnosti kao kraljica diska i manekena.

Kratko ošišana, vatrena, uzvikujući »trebam pravog muškarca«, divlje lijepa i elegantna, postala je san mnogih muškaraca.

No mnogi ne znaju da ona ima brata blizanca, sličnog joj kao jaje jajetu, osim dakako u onim ključnim organima. A da su oboje njima dobro opremljeni, zorno se u to možete uvjeriti na slici.

Seksualnim orgijama i pijankama Miranda krati vrijeme čekanja. Njezin muž se još nije vratio iz rata, no za slamnatu udovicu to nije razlog žalosti. Cijelim tijelom nastoji zadovoljiti svoje goste

Seks na talijanski način

U filmovima koje snima talijanski filmski režiser Tinto Brass seks je obavezan. Tako je u njegovu najnovijem filmu »Miranda« s glumicom Serenom Grandi, poročnom vlasnicom gostionice u glavnoj ulozi. Film bi mogao izazvati skandal.

Serena Grandi nalikuje na mladu Silvanu Mangano a ima stas Sophije Loren. Na bedru joj je istetoviran leptir. Snimala je film »Malamore« i televizijsku seriju »Burghy Bar« i na najboljem je putu da postane talijanska zvijezda. Mnogo je učinila da privuče pažnju. Godinama je bila sentimentalno vezana s rock zvijezdom Adrianom Celentanom. Svukla se, legla na svileni krevet i pustila da je snimaju za jedan muški magazin. Stoga nije čudo što je privukla pažnju i skandaloznog talijanskog režisera Tinta Brassa, poznatog po filmovima »Salon Kitty«, »Caligula« i »Ključ«. Povjerio joj je glavnu ulogu u svom seksi-filmu »Miranda«. Serena glumi vlasnicu lokala u dolini rijeke Po. Čeka mužev povratak iz rata. Čekanje joj postaje teško, jer ima mnogo obožavatelja. Miranda uživa igrajući se njima kao na lutriji.

O glavnoj glumici Tinto Brass kaže: »Tražio sam djevojku s izgledom iz pedesetih godina, s prepotencijom Silvane Mangano i s ljepotom Sophije Loren. Serena sve to ima. Osim toga, posjeduje izuzetan seksepil. Ta žena mi je vrlo bliska. Koristi se svojim čarima da vlada muškarcima. Seks je za nju nužnost. Jedino strahuje od ljubavi. Krivicu za to snosi Adriano Celentano.«

Serena kaže: »Ogradila sam srce da se zaštitim od osjećaja.«●

Lijepa gostioničarka s istetoviranim leptirom na bedru i u društvu starijeg diplomata

Vatrena Carmen

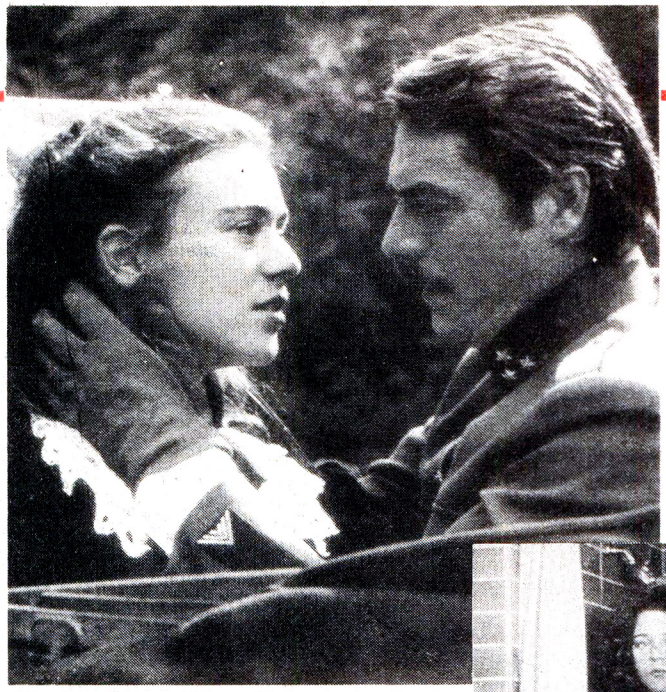

Strasna: Maruschka u filmu »Via Mala« kao Silvie s Jurjem Kukurom

Slobodna: u filmu »Carmen«

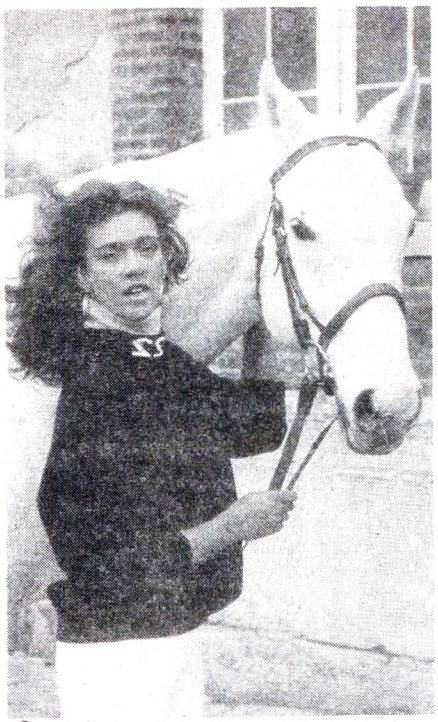

Sportska: radi karijere učila je jahati

Donedavno je dvadeset trogodišnja Maruschka Detmers bila nepoznata. Samo prijatelji kino-predstava imali su priliku vidjeti je u filmu Jean-Luca Godarda »Carmen«.

Izuzetan uspjeh postigla je u filmu »Via Mala«, televizijskoj verziji romana Johna Knittela. To je priča o vlasniku pilane, brutalnom Jonasu Lauretzu, koji muči i zlostavlja svoju obitelj. Njega igra Mario Adorf, a Maruschka glumi njegovu mlađu kćer Silvie. »To je bila uloga po mom ukusu«, kaže Maruscka nakon završetka snimanja u Švicarskoj, koje je započelo još u srpnju 1983. godine. Vrijeme je bilo loše, scenarij se više puta mijenjao. Kako se snimanje odužilo, troškovi su narasli na petnaest milijuna njemačkih maraka. Da bude još gore, premijera je bila dogovorena za kraj 1984, a održana je početkom rujna ove godine. Redatelj filma kaže: »Maruschka posjeduje izuzetan talent. O njoj će se još mnogo čuti«.

Tko je zapravo ta djevojka? Odakle dolazi?

Maruachka je trenutno u Rimu, gdje snima film »Đavo u tijelu«. Isprane jeans-hlače, plavi pulover, kosa podignuta na zatiljku. Na pitanja odgovara u pauzi snimanja.

● Je li uspjeh u filmu »Via Mala« utjecao na vašu karijeru?

— Povećao se broj ponuda za snimanje novih uloga. Mnoge sam odbila, jer mi ne odgovaraju.

● Gdje živite?

— Imam stan u Parizu, ali malo boravim u njemu, jer sam gotovo neprestalno na putu. Jednom ću otići u zemlju s mnogo sunca, možda u Italiju.

● Kako je počeo vaš filmski put?

— Do svoje osamnaeste godine živjela sam s roditeljima i tri sestre u malom selu Schoonebeeku na sjeveru Nizozemske. Tad me otac, veterinar, poslao u Pariz da učim jezike.

Maruschka je željela više. Sudjelovala je u natječaju u poznatoj glumačkoj školi »Cours Florent« i pobijedila. Dobila je prvu nagradu — godinu dana besplatnog školovanja.

— Tad me zapazio filmski režiser Jean-Luc Godard i povjerio mi glavnu ulogu u filmu »Carmen«. U Veneciji, na Biennaleu 1983. godine, film je bio nagrađen »Zlatnim lavom«. Otad sam sa ženom Horsta Buchholza, Miriam Bru, koja radi u Parizu kao uspješan filmski agent. Iznenadna slava neće promijeniti moj privatan život: mnogo putovanja i čitanje dobrih knjiga (Hermann Hesse, Tolbien, Somerset Maugham). Prijatelji su mi također vrlo važni.

● A što je sa čvrstom vezom?

— Ne, ne, moram još mnogo šta sama učiniti.

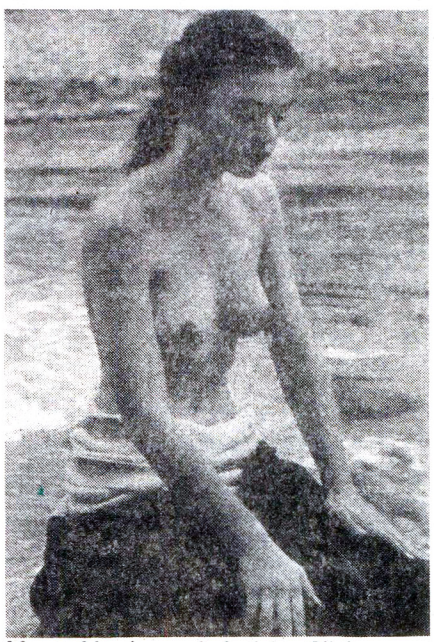

Maruschka igra mlađu kćer Silvie u filmu »Via Mala«. Po scenariju, morala se okupati u hladnom potoku. Za Maruschku je to bio samo dio posla

Ali već godinu dana redovito leti u Mexico City, k piscu scenarija, trideset osmogodišnjem Miguelu Durzi, kojeg voli. ●

Priča Joan Kennedy

Nevjernost Teda Kennedyja nikad nije bila tajna. Može se samo naslućivati koliko je zbog toga trpjela njegova žena Joan Marcia Chellis, nekadašnja Joanina tajnica, napisala je knjigu »Priča Joan Kennedy«. U njoj je otkrila ponižavanja koja je u braku podnosila senatorova žena. Unatoč razvodu, ne može to zaboraviti. »Do posljednjeg trena Joan se nadala da će spasiti brak«, piše Marcia Chellis. »nije shvatila da ju je obitelj samo iskorištavala, a nikad prihvatila.«

Godine 1980, kad se Ted Kennedy kandidirao za predsjednika, Joan je, unatoč sve većem razdoru među njima, bila na strani svoga muža. Kad ju je uoči imenovanja Jimmyja Cartera Ted pozvao u francuski restoran, bila je ushićena. » Kao u dobra stara vremena«, povjerila se svojoj tajnici. »Valjda će opet sve biti dobro.« Njezina nada nije se ispunila. Umjesto intimnog sastanka, čekala ju je press — konferencija. I godišnji odmor u obiteljskom krugu završio je tužno. Ted ju je napustio i otišao s prijateljicom na Karibe. Poslije nekoliko mjeseci zatražila je razvod.

Dugo su glumili sretan bračni par

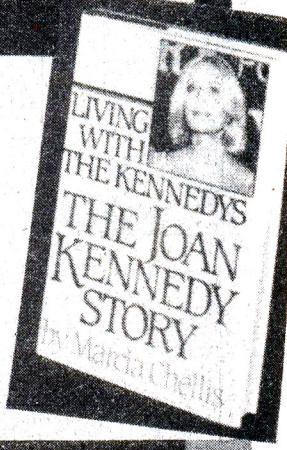

U knjizi je Marcia Chellis otkrila pravo stanje: Joanin i Tedov brak postojao je samo na papiru

Jackie je znala kakvi su Kennedyjevi muškarci

Godišnji odmor s djecom

Nekadašnja tajnica optužuje Teda i za Joanino zdravstveno stanje. U svom očaju Joan se obratila jetrvi Jackie. »Nije čudo. Kennedyjevi muškarci su takvi«, rekla joj je Jackie.

Napuštena od svih, utjehu je našla u alkoholu. Pila je sve više. Ipak, uspjela se osloboditi alkohola i razvela se od bezobzirnog Teda.●

SVIJET POZNATIH

Pripremili:

Pavle Lugarić
Mirjana Obuljen
Hrvoje Prćić
Biserka Pupavac

ZANIMLJIVI GLOBUS

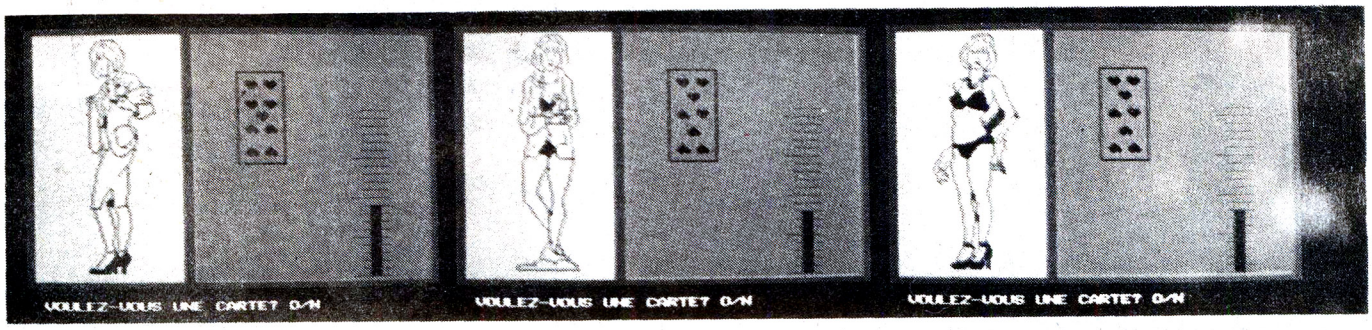

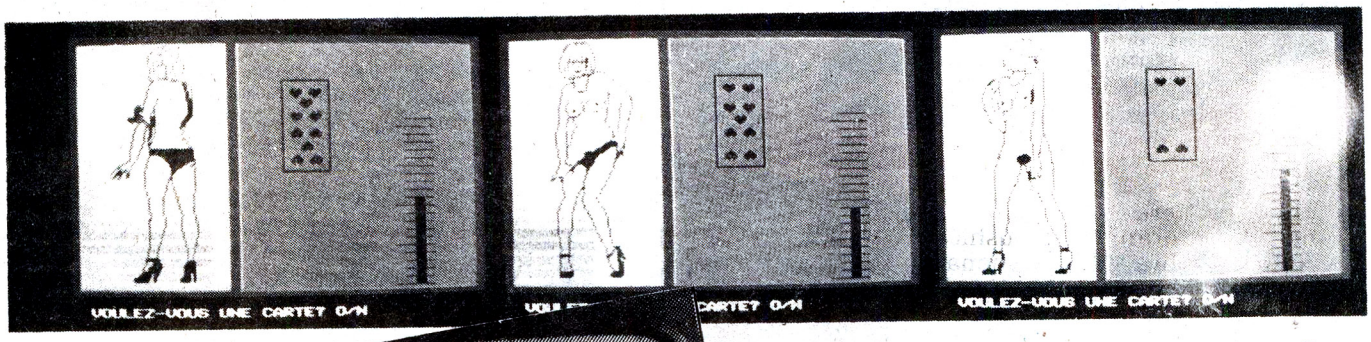

Erotizirani kompjuter

I reče bog neka bude svjetlost. I bi svjetlost. I stvori bog Adama od gline po liku svojemu. I stvori bog Evu od Adamova rebra. I življahu oni u raju Edenu. I Eva uze Jabuku i dade je Adamu. I tako ljudi upoznaše seks i ... kompjutere!

Možda netko nije shvatio ovu igru riječima — Jabuka (Apple) jedan je od najpoznatijih svjetskih proizvođača kompjutera, a ni oni, čudo tehnike, mehanike, elektronike, inteligencije, nisu ostali pošteđeni svedohvatnog utjecaja erotike i seksa.

Prvi veliki pravi kompjuter, elektronski mozak Eniac, napravljen je u toku rata za potrebe vojske. Kompjuteristika se munjevito razvijala, minijaturizirala, pojeftinjavala. A onda je mršavko s naočalama Sir Clive Sinclair proizveo jeftino kućno mikroračunalo ZX—80 i kompjuteri su ušli u gotovo svako kućanstvo, a odjeke te računalske revolucije i invazije i mi danas, iako sa zaostatkom od nekoliko godina, i te kako osjećamo.

Sve je počelo s igrama. Najprije su bile video—igre, velike, nepraktične, skupe. Preuzeo ih je mikrić i brzo su nestali deseci kompanija koje se bave samo kreiranjem i prodajom programa—igara za kompjutere. Dakako, ne igraju se samo djeca nego su zarazi kompjuterskih igara podlegli i odrasli.

A pogodite kojim se oni igrama najviše vole igrati! Dakako, seksualnim. Tako su se na tržištu pojavile i erotske i pornografske kompjuterske igre.

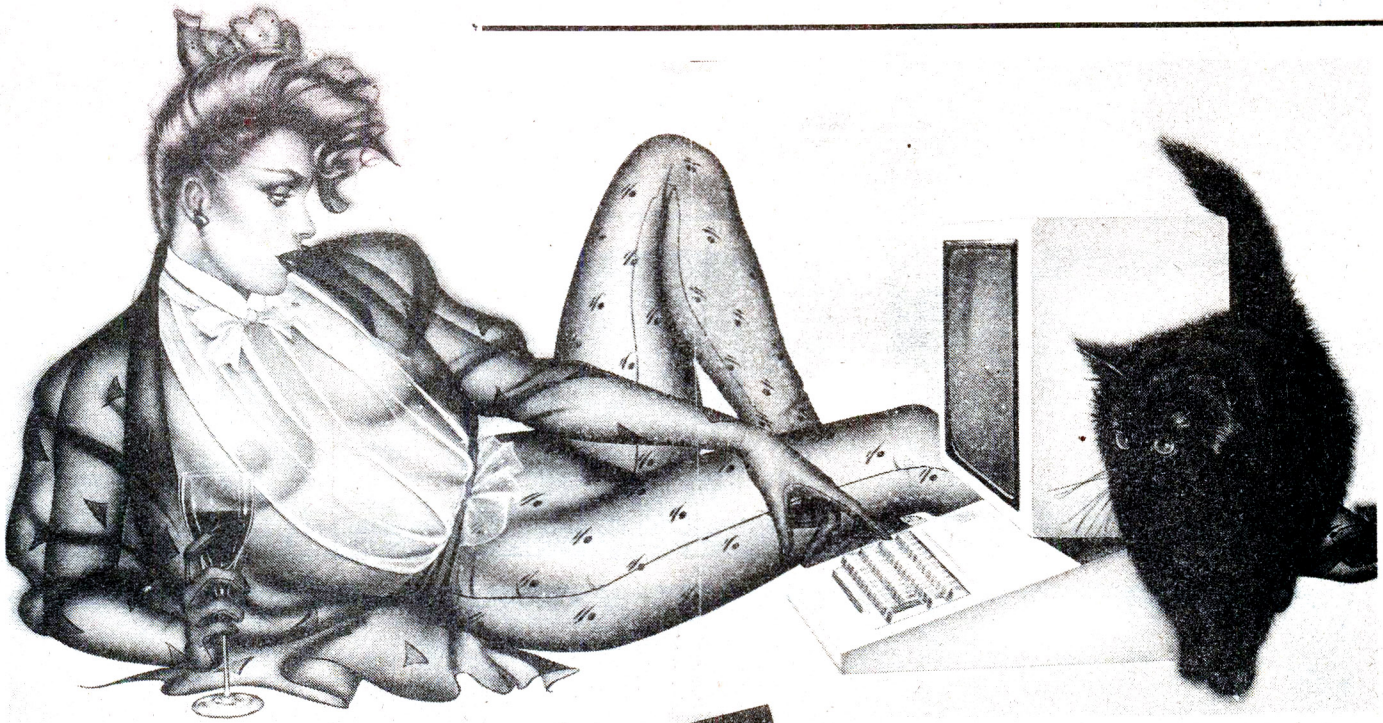

Prvi se pojavio strip—poker. Na ekranu je lik jedne ili više djevojaka, odaberite s kojom ćete igrati i ovisno o podjeli karata, vašem umijeću i sreći, ona će se polako svlačiti. Ako igrate pošteno (taman posla!) i svlačite se i vi kad izgubite, prvi ćete vi ostati goli. Kompićka je opasan protivnik. Većinom su to slabe grafike, uostalom mnogo se i ne može očekivati od kompjutera relativno malih moći, kakvi su kućni mikrići. Svlačenje je praćeno i tekstom, opet često banalnim i glupim. Dakako, i domaći programeri morali su se okušati u seks—programima. Tako je ljubljanski Erosoft preko oglasnika u časopisu »Moj mikro« ponudio program Strip—gambling po cijeni od 800 dinara. Iskreno rečeno, više je to program za osnovce nego za odrasle, kao i svi ostali.

Prava ševa također je zastupljena na ekranima mikrića. Vidimo je od shematizirane Kama sutre koja nam prikazuje različite poze do kompjuterski animiranog seksa. No i tu su programeri ograničeni grafičko-rezolutivnim (ne)moćima mikrića. Pravi pornić svakako je mnogo atraktivniji od stiliziranog, kompjuterskog, koji ne može vjerno prikazati ljudsko tijelo i one vitalne organe, kao ni dati pravi glas i uzdahe.

Kompjuterske porno igre iako u novom i atraktivnom mediju, ipak su samo trenutačna, adolescentska zabava, zanimljivost koja se čuva u programskoj biblioteci, kao kuriozitet a ne kao prava zabava, što se ipak doživljava samo u pravoj, toploj postelji.

No i oni koji se redovito bave krevetskim aktivnostima mogu se koristiti kompjuterom.Ne samo kao savjetodavnim organom koji demonstrira poze nego i kao kontraceptivnim pomoćnikom. Opet je riječ o domaćim programerima.

Uz stručnu pomoć doc. dr Helene Meden programer Andrej Dvoršak izradio je program za izračunavanje plodnih i neplodnih dana, zasnovan na poznatoj Knaus—Oginovoj metodi sprečavanja začeća uz mjerenje bazalne temperature. Dakako, i sami možete u svoje kućno računalo ubaciti programe koji će pospješiti i potpomoći vaš seksualni život. Geslo naše budućnosti, a već pomalo i sadašnjosti, jest: bilo kuda — mikrić svuda!●

»Dallas« protiv »Dinastije«

MILIJUNSKI POKER ZA NAJVATRENIJE ŽENE SVIJETA

Bo Derek u sauni u filmu »Ekstase«. Ovako, zna se, neće biti »odjevena« u »Dinastiji«

Bo Derek još pušta producente da se koprcaju, a posrijedi je velik novac

Ornella Muti u filmu »Posljednja žena«. Zanosna Rimljanka dugo je čekala na televizijsku šansu

Ogorčena bitka iza holivudskih kulisa: producenti »Dallasa« i »Dinastije« bore se za zvijezde Bo Derek, Barbaru Carrera, Sophiju Loren. To je borba u kojoj će pobijediti novac.

Publika se zasitila starih zvijezda »Dallasa«. Linda Gray i Victoria Principal sa zadovoljstvom su slušale kad im je Priscilla Presley povjerila da će opet dobiti novu suparnicu: Barbaru Carrera, zanosnu partnericu Seana Conneryja u njegovu posljednjem filmu o Jamesu Bondu »Nikad ne reci ne«.

U idućim nastavcima strasna Barbara treba da glumi tajanstvenu poslovnu ženu. To je još jedan dobro smišljen potez producenata »Dallasa« Leonarda Katzmana i Philipa Capicea.

Taj potez je stajao Lorimara, producenta »Dinastije«, golemu svotu novca. Dakako, u pokeru zvijezda milijuni igraju veliku ulogu. Tko u svojoj seriji angažira vatrenije žene, imat će veći broj gledalaca, veću novčanu dobit.

Aarona Spellinga iz klana »Dinastije« ništa ne sprečava da »Dallasovim« ljudima pred nosom otme zvijezdu s kojom su oni računali. To je dražesna, zavodljiva Rimljanka Ornella Muti, koja će pojačati privlačan krug dama oko kralja nafte Blakea Carringtona. Na popisu »Dinastije« već su i Catherine Oxenberg i lijepa udovica Stevea McQueena Ali MacGraw. No Spelling još ne zatvara čekovnu knjižicu. Zagrijao se i za seks—bombu Bo Derek, koju hoće i »Dallas«. U Hollywoodu, dakako, nitko ne igra otvorenim kartama. U Spellingovoj produkciji začuđeno odgovaraju na pitanje: »Bo Derek? Zašto ne!« I brzo dodaju: »Pregovaramo s mnogo zvijezda. I nijedna još nije rekla ne.«

Usprkos tajnosti, saznalo se da je i rock—pjevačica Madonna (»Like a Virgin«), poslije objavljenih nagih fotografija, postala poželjna. Ali ona se još nećka, kao i seks—mačka Tina Turner. Poslije uspjeha u filmu »Mad Max III« televizijski se producenti otimlju za Tinu.

Već na »Dallasovu« popisu: rock-pjevačica Apollonia. J. R. će zacijelo biti zadovoljan

Njihova kolegica Apollonia, seksipilna partnerica rock—pjevača Princea u muzičkom filmu »Purple Rain«, već je pristala. Prihvatila je ponudu producenta »Dallasa«. »Producenti su mi kazali da mogu doći kad hoću i otići kad zaželim«, rekla je. Poznavaoci holivudskih prilika tvrde da će divlja Apollonia uskoro flertovati s J.R—om iz »Dallasa«.

U studiju padaju oklade da će klan »Dinastija« sa Spellingom ponovo pokušati da dovede Sophiju Loren, premda je ona već odbila ulogu koju uspješno igra Joan Collins.●

Vjenčanje u hramu pariške erotike

Alain Bernardin, vlasnik glasovitog »Crazy Horsea«, prekršio je najčvršće pravilo toga hrama pariške erotike, koje plesačicama zabranjuje brak. Bernardin se u šezdeset petoj godini života oženio zvijezdom programa, tridesetogodišnjom plavokosom Lovom Moor, koja već deset godina nastupa u tom kabareu. Lova Moor (to joj je umjetničko ime) jedina je prava Francuskinja u »Crazy Horseu«. Sve ostale djevojke drugih su narodnosti. Uvjet da nastupaju u kabareu jest da imaju šarma, male grudi i duge noge, koje na visokim potpeticama privlače pažnju muških posjetilaca predstava. One ništa ne skrivaju, a ipak su tajanstvene. Premda su san bogatih emira i mladića iz jet-društva, ostaju razumne i hladne. Čekaju da im prođe vrijeme nastupa u kabaretu pa da se bogato udaju. Vođene čvrstom rukom Alaina Bernardina, žive povučeno, kao po pravilima najstrožeg internata.

Alain Bernardin, u vrijeme »crnog vala« koji je vladao filmom, jednog je dana izabrao lijepu djevojku koja se izazovno svlačila uz seksi-glazbu. Uveo ju je u Evropu striptiz i osnovao »Crazy Horse Saloon«. Da bi zadržao ugled, angažirao je poznate komičare Fernanda Raynauda i Raymonda Devosa. Jednom pronađena formula uspjeha samo se dopunjavala.

Moda se mijenjala s običajima. Danas je čak smiješna potpuna golotinja. To je Alain dobro uvidio stoga za svoj program kaže: »Ne nudim golotinju, već erotsku zaba-

Lova prvi put odjevena na pozornici

Sretni mladenci: Lova Moor i Alain Bernardin

vu.« Čak i kad su mu plesačice odjevene u kožu, kao u »Priči o djevojci O«, tu prestaje svaka sličnost. Jer u tom programu koža samo naglašava nagost. Ona ne služi zato da bi se naglasila surovost ili parenje. U doba tvrdog pornića dijamant »Crazyja« sja nepromijenjenim sjajem. U tom profinjenom hramu erotike devetnaest plesačica predstavlja se poput idola. Očito je da otvorena golotinja ne bi uspjela sačuvati ugled kabareta da nema nadarenih scenografa i kostimografa. No svega toga ne bi bilo da nije genija Alaina Bernardina, »šefa tog orkestra« koji dvadeset pet godina vodi kabaret.

Stoga je razumljivo da njegovo vjenčanje nije moglo proći nezapaženo. Zbog mnogih razloga. Po-najprije zato što se mladenka sasvim neočekivano pojavila u bijeloj opravi. Pažnju javnosti privukla je velika predstava organizirana za mladence u dvorcu Jonchère, gdje je Lova »predstavila« svog muža prijateljicama i kolegama iz »Crazy Horsea«. Sudjelovalo je tridesetak ljepotica, biranih znalačkim Bernardinovim okom.

Mladenka je nastupila u predstavi s bijelim cilindrom i velom, prslukom i gaćicama od bijelog satena i podvezom s ukrasnom vjenčanom vrpcom. Predstava je završila kao i obično, tradicionalnim pozdravom svih kabaretkinja, odjevenih u gaćice i golih grudi. Jedina odjevena na kraju predstave bila je, dakako, gospođa Bernardin.

Nakon nastupa u dvadeset četiri erotska filma Bea Fiedler (lijevo) otvara vlastiti disko

Brigitta Cimarolli ima što pokazati

Duge tople noći video-zvijezda

München je evropski centar za proizvodnju seksi — filmova i golišavih video — kazeta. Najveći dio video — produkcije i većina noćnih lokala su u Schwabingu, predjelu Münchena koji nazivaju Hollywood na Isaru. Mnogobrojne ljepuškaste zvjezdice radodajke i naočiti macani na koktelima i primanjima pridonose erotskoj atmosferi Schwabinga. U Schwabingu su noći tople i duge. Više od sto elitnih diskoteka i noćnih klubova stjecište su »lijepih i imućnih«. Ondje se susreću tisiće zgodnih djevojaka koje žele da ih netko otkrije a pripravne su da za malu ulogu učine (gotovo) sve.

Bea Fiedler hvali se da je Njemica s najljepšim grudima. Opseg im je dvadeset šest centimetara. Dojke joj podsjećaju na kuglanu. Dvadeset sedmogodišnja plavokosa Bea prikazala je svoje obline u pravom svjetlu i punom sjaju u dvadeset četiri filma, od kojih su mnogi presnimljeni za video .»Na filmu je moje tijelo za nasladu, a privatno sam dobra i osjećajna«, kaže Bea, uvjeravajući da za nju postoji samo muškarac njezinih snova kojeg je ljetos upoznala. Nedavno je sudjelovala u programu prigodom otvaranja novoga noćnoga kluba. Uskoro nakon otvorenja lokal je izgorio zbog kratkog spoja na električnim instalacijama. «Tko zna«, šali se Bea,»možda smo lokal zapalile temperamentnom seksi — predstavom«.

Dvadesat petogodišnja Isa Haller je seksi zvijezda video — kazete »Sunshine Reggae na Ibizi«. » U Münchenu je, jednostavno rečeno, ludo, ali ipak maštam o holivudskoj karijeri«. , kaže Isa, uvijek spremna da se u trenutku razodjene. »Na meni je sve svježe, neobuzdano i slobodno«, hvali se, gledajući snimljene scene u kojima se naga razmahuje. Postigla je stanovit uspjeh i kao pjevačica. Nastupala je s pjesmom »Que sera sera« i doživjela pljesak. »Ali snimanje je nešto drugo«,kaže, »lakše, a unosnije, jer se u tim scenama snalazim kao riba u vodi.«

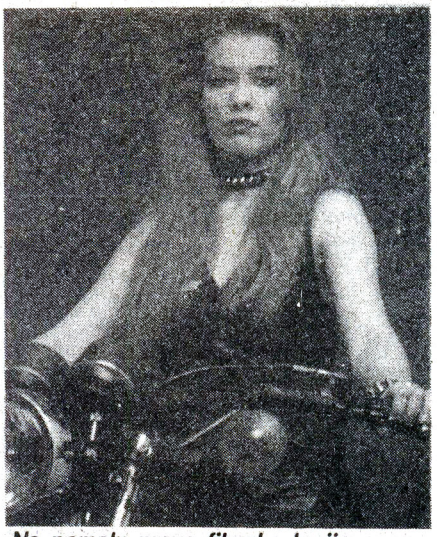

Na pomolu prave filmske karijere: Barbara Rudnik

Kad već spominjemo video — djevojke iz Münchena, nezaobilazna je Sibylle Rauch, seks — bomba s opsegom grudi od sto centimetara. Za njom je već petnaest snimljenih filmova, od kojih su gotovo svi presnimljeni na kazete. »Iako sam jedna od najomiljenijih video — zvijezda«, ističe Sibylle, »moram reći da je konkurencija velika.«

Na snimanju: Rebecca Winter igra u filmu »Loft«

Sibylle ima pravo. U Schwabing neprestano pristižu nove djevojke, koje uz sve više oblina pokazuju i sve više talenta. Među njima su dvije dvadeset trogodišnjakinje Rebecca Winter i Brigitta Cimarolli. Rebeccin seksi triler »Loft« (»Potkrovlje«) upravo se prikazuje u kinematografima, a već iz magazina »Penthouse« poznata Brigitta može se vidjeti na video — kazeti »Priča o lutki«. Rebecca je naglo ubrzala karijeru kad je u jednoj od minhenskih diskoteka upoznala »kralja juhe« Lacroixa, koji ju je odmah angažirao za osobnu tajnicu i poveo na putovanje svijetom. O takvom uspjehu mašta i Manuela Neumeier, playmate '85 njemačkog izdanja magazina »Playboy«. Zasad se, osim snimaka za »Playboy«, uspjela u golišavom izdanju slikati na sportskom automobilu. Za tu reklamnu fotografiju dobila je trideset tisuća maraka, ali Manuelu to ne zadovoljava, jer se nada pozivu nekog filmskog producenta.

Sve one pomalo zavide jednoj od njih. To je Barbara Rudnik, koja je nakon jeftinog filma »Tisuću očiju«, u kojem je igrala peep — show djevojku, dobila ulogu u francuskom filmu »Douce France«. To je uloga u kojoj se pred kamerama ne treba razodijevati! Ponekad se dogodi i nešto takvo.●

Prizor iz minhenskog noćnog života — naočiti macan i izazovne djevojke

Aid se ne boji AIDS-a

Aid-manifestacije, manifestacije za pomoć gladnima u Africi, uzimaju sve više maha. Tiskana je kazeta s kompjuterskim igrama koje su proizvođači ustupili besplatno, izdaju se knjige, održavaju sportski susreti, a najviše pažnje privukao je veliki rock-koncert Band Aid na Wembleyju u Londonu i na stadionu John F. Kennedy u Philadelphiji, koji je odjeke imao i kod nas koncertima u Beogradu i u Zagrebu, a imat će ih u još nekim mjestima u kojima će se tek održati. Inicijator Band Aida, Bob Geldof, mladić iz Dublina, pjevač grupe »Boomtown Rats«, postao je izuzetno popularan u svijetu i dobiva hvalospjeve sa svih meridijana. Gđa Sissel Roenbeck, članica norveškog parlamenta, već ga je nominirala Nobelovu institutu u Oslu za ovogodišnju Nobelovu nagradu za mir.

Geldof sve to prima hladnokrvno, izjavljujući: »Spasili smo ljude od gladi, a sad im omogućimo da žive!« Istodobno napada sve koji se nisu odazvali Band Aidu. Ako se boje AIDS-a, ne moraju se bojati Aida, kaže on u igri riječi (AIDS je sida) i smješkajući se uživa u popularnosti i svojoj vjerenici Pauli Yates. ●

Poslovni izlet jednog bordela

Šampanjac se točio bez mjere, seks je bio besplatan. Bilo je to na poslovnom izletu noćnog kluba »Bel Ami«. Vlasnik kluba Detlef Uhlmann poveo je na krstarenje parobrodom svojih dvadeset lijepih djevojaka namještenica i pozvao stalne goste kluba. Glavna točka zabave bila je tombola. Trebalo je da pobjednica svuče jednog ginekologa!●

Perverzni vukovi

Sve što nije prirodno kažu neki, perverzno je i nemoralno. Kažu neki da su »sendviči« perverzni i nemoralni. Evo onda ilustracije koja osim izuzetne dokumentarne vrijednosti baca i sasvim drugačije svjetlo na prirodne seksualne odnose. Sad postaje jasna stara izreka: »Kad vučica repom mahne odmah dva vuka na nju skaču.«●

Video-spot vlastite žene

Steve, dvadeset sedmogodišnja kamerman, neočekivano je postao vrlo tražen. Svoje prezime ne želi otkriti zbog financijskih organa. Naime, sve više dama želi da ih on snimi na video polunage u vrućim pozama. Kazete bi poklanjale svojim muževima za rođendan.

Steve dolazi u kuću, snima, uživa, naplati i šuti.●

Golišava ljepotica u svećeničkoj halji

Lesley Anne u dva različita izdanja

Lesley Anne, dvadest šestogodišnji foto-model, razbjesnila je stanovite krugove anglikanske crkve. U britanskom vjerskom obiteljskom časopisu »Church Times« osvanule su fotografije iz ateljea modne kuće Woples. Bila je to kolekcija novih talara i halja za svećenice.

Nekim se čitateljima lice manekene koja nosi kolekciju talara učinilo poznato. I ne samo to već su se prisjetili da je riječ o Lesley Anne, koja je snimila seriju razgolićenih fotografija za bulevarske listove. Nakon učestalih prigovora redakciji glavni urednik »Church Timesa« ispričao se čitalačkoj publici, a vlasnik modne kuće Wipples zadovoljno trlja ruke: »Nevjerojatno je koliko se u posljednje vrijeme govori o našim proizvodima. Našli smo se u središtu zanimanja javnosti.«

Ropkinja u ljubavi

Osamdeset posto obožavatelja smatraju je apsolutnom božicom seksa, dok ih je tri posto ravnodušno na njezine draži. To je osamljeni rekord koji drži četrdeset trogodišnja Laura Antonelli. Stoga su njezini poštovaoci bili iznenađeni kad je filmska glumica izjavila: »Ja sam sve drugo nego božica seksa. Ropkinja sam ljubavi, koja će učiniti sve samo da bude u zagrljaju muškarca.« Njezin deset godina mlađi prijatelj arhitekt Andrea d'Aloja to potvrđuje.

Fantastika i kompjuter Stvorili su Kelly

Danas je jasno da je ta djevojka, već onda kada je bila poznata pod samim nadimkom Usta imala skrivene kvalitete. Iza dvadeset petogodišnje zelenooke Kelly duga je karijera manekene. Već u svojoj šesnestoj godini potpisala je ugovor za reklamiranje Diorova ruža za usne (tako je stekla nadimak).

Kelly LeBrock nova zvijezda na američkom filmskom nebu. Pošto je sedam godina bila manekena, zasitila se posla koji je nije ispunjavao i krenula novim putem. Dakako, njezina ljepota joj je mnogo pomogla. Igrala je manekenu u filmu »Gospođa u crvenom«. Doživjela je neočekivan uspjeh, zajedno sa svojim mužem Victorom Draijem, bogatim producentom. Prozvali su je »zvijezda sutrašnjice«, nazivom kojim se malo koja početnica može pohvaliti.

Jedva je dočekala da se ponovo potvrdi. Dobila je jedinu žensku ulogu u filmu »Weird Science«, komediji u kojoj dvojica petnaestogodišnjaka ubacuju u kompjuter isječke iz »Playboya« i »Penthousea«, nadajući se da će dobiti ženu sa super kvalitetima. I to se događa! Za vrijeme elektronske oluje(čak i strojevi imaju teškoća da na vrijeme završe posao) pojavljuje se Lisa, očaravajuća žena koju je stvorio kompjuter. Neizostavno se nameće usporedba s Frankesteinom, koji je stvorio ljudsku nakazu.

Kada bi svi roboti izgledali poput Kelly LeBrock ne bi ni projektanti ni proizvođači elektronske industrije imali teškoća, a pred prodavačima »elektronskih glupana« bili bi kilometarski redovi.●

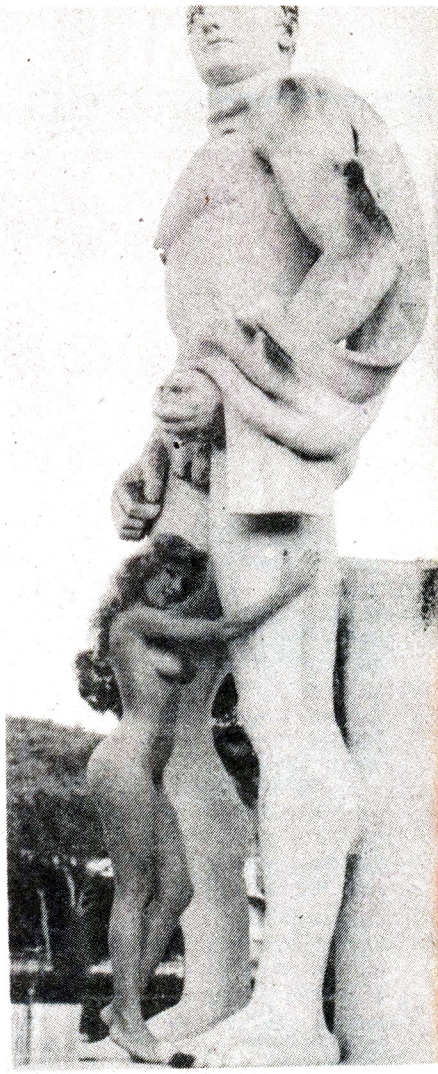

Izazovna Talijanka

Kako da se zauzme prava poza na pravome mjestu, pokazuje dvadeset šestogodišnja Moana Pozzi. Ona je foto-model i vješto se snalazi pred kamerama. Višestruko je talentirana, glumi u kazalištu, pojavljuje se na televiziji a snimila je i ploču. No Moana je postigla i veći uspjeh. Poznati filmski režiser Federico Fellini nije ravnodušan na njezinu ljepotu poput ove mramorne skulpture. Angažirao ju je za svoj novi film »Ginger i Fred«, u kojemu će se, uz Marcella Mastroiannija i Fellinijevu ženu Giuliettu Masinu, pojaviti i ova lijepa Đenovežanka.●

Pogledaj me, to sam ja!

Daniela, sedamnaestogodišnja prodavačica u butiku iz zapadnonjemačkoga gradića Traunsteina, poslala je svoju fotografiju za pasoš redakciji magazina „Quick« za rubriku »Snimamo vas kao zvijezdu«. Inače, za tu se rubriku Njemice sasvim prosječna izgleda kandidiraju da ih redakcijska ekipa snimi u što atraktivnijem izdanju. Ovaj put uspjelo je to iznad očekivanja. Iskusni majstori make—upa i vrsni fotografi redakcijskog studija snimili su mladu njemačku provincijalku, koju krase mjere 92—61—89, s toliko erotskog naboja da su se i sami iznenadili. Ona im je prilikom snimanja mnogo pomogla, jer je izvela striptiz na kojemu bi joj mogle pozavidjeti i profesionalke. Daniela je odnedavno udana. U pismu redakciji koje je prethodilo snimanju napisala je da se svome mužu želi predstaviti u pravom svjetlu. Taj je, bogme imao što vidjeti.I ne samo on. A Daniela je od provincijske prodavačice postala atraktivna i zavodljiva žena.●

Miss SR Njemačke '85

Patricia Patek (17) postala je Miss SR Njemačke za 1985. godinu. Predstavila nam se u kratkom intervjuu.

● Kako se osjećaš kao novoizabrana Miss SR Njemačke?

— Izvrsno. Sa svojih sedamnaest godina najmlađa sam Miss SR Njemačke.

● Kakve si nagrade dobila?

— Auto, crveni »mitsubishi colt GLX«, koji vrijedi dva milijuna dinara, trotjedni boravak na Wangeroogeu.

● Kako si odlučila da se natječeš za Miss?

— Moja nastavnica u školi za manekene upitala me u ožujku nisam bila u bikiniju, nego u kompletu za plažu. Tako sam postala Miss Frankfurta, a 16. kolovoza i Miss Hessena.

● Pohađaš li još školu?

— Ne. Radim kao foto—model i manekena. Završila sam srednju školu, imam diplomu iz engleskog jezika i diplomu manekene i foto—modela.

● Jesi li i prije razmišljala o tom pozivu?

— Dugo nisam znala što bih zapravo željela postati. Da budem foto—model, bila je zamisao moje majke, jer dobro izgledam i zanima me moda. Da nisam uspjela ove godine bih li se htjela natjecati za Miss Frankfurta. Rekla mi je gdje i kad se moram javiti. Izbor se održavao u travnju. Nosila sam bijeli kostim i bijele cipele. Prilikom drugog izlaska na pistu jedino ja kao foto—model, radila bih sa životinjama.

● Imaš li kod kuće kakvu životinju?

— Već pet godina imam prekrasnog perzijskog mačka.

● Vratimo se tvom pozivu. Što je u njemu posebno zanimljivo?

— Prije svega, putovanja, upoznavanje ljudi. Nikad nije dosadno. Dakako, i novac je važan.

● Koliko zarađuješ?

— Dovoljno za život, premda ne bih mogla unajmiti skup stan.

● Znači da više ne dobivaš džeparac.

— Samo povremeno.

● Imaš li braće?

— Ne. Stanujem s roditeljima i dobro se slažemo.Oni mi pomažu u mom pozivu kad god mogu.

● Imaš li prijatelja?

— Pravu prijateljicu još nisam imala. Mnogi me smatraju agresivnom i izbjegavaju me. Zapravo, volim biti sama. Poslije škole uvijek sam odlazila ravno kući. Sada, nakon moje pobjede, iznenada su se javili »prijatelji«, koji zapravo ne žele razgovarati sa mnom, nego s Miss SR Njemačke.

● Kakav bi morao biti muškarac koji bi pobudio tvoje zanimanje?

— Morao bi biti pametan i pristala izgleda, trebalo bi da ima razumijevanja za mene i da se ne ponaša posjednički. Htjela bih da bude jak i senzibilan istodobno.

● Imaš li hobi?

— Vrlo rado pletem. Sviram orgulje.Otac mi ih je kupio kad mi je bilo petnaest godina. Ne postoji vrsta glazbe koja bi me posebno zanimala. Sve ovisi o melodiji.

● Tvoji planovi?

— Trenutno sam vrlo zauzeta. U siječnju 1986. čeka me natjecanje za Miss Evrope.

Pobjednica se, razumljivo, raduje. One koje nisu uspjele plakat će možda od razočaranje, a možda i od zavisti. ●

ZANIMLJIVI GLOBUS

Pripremili:

Dragica Bukovčan
Pavle Lugarić
Hrvoje Prćić
Biserka Pupavac
Ana Župan

Gérard Lauzier

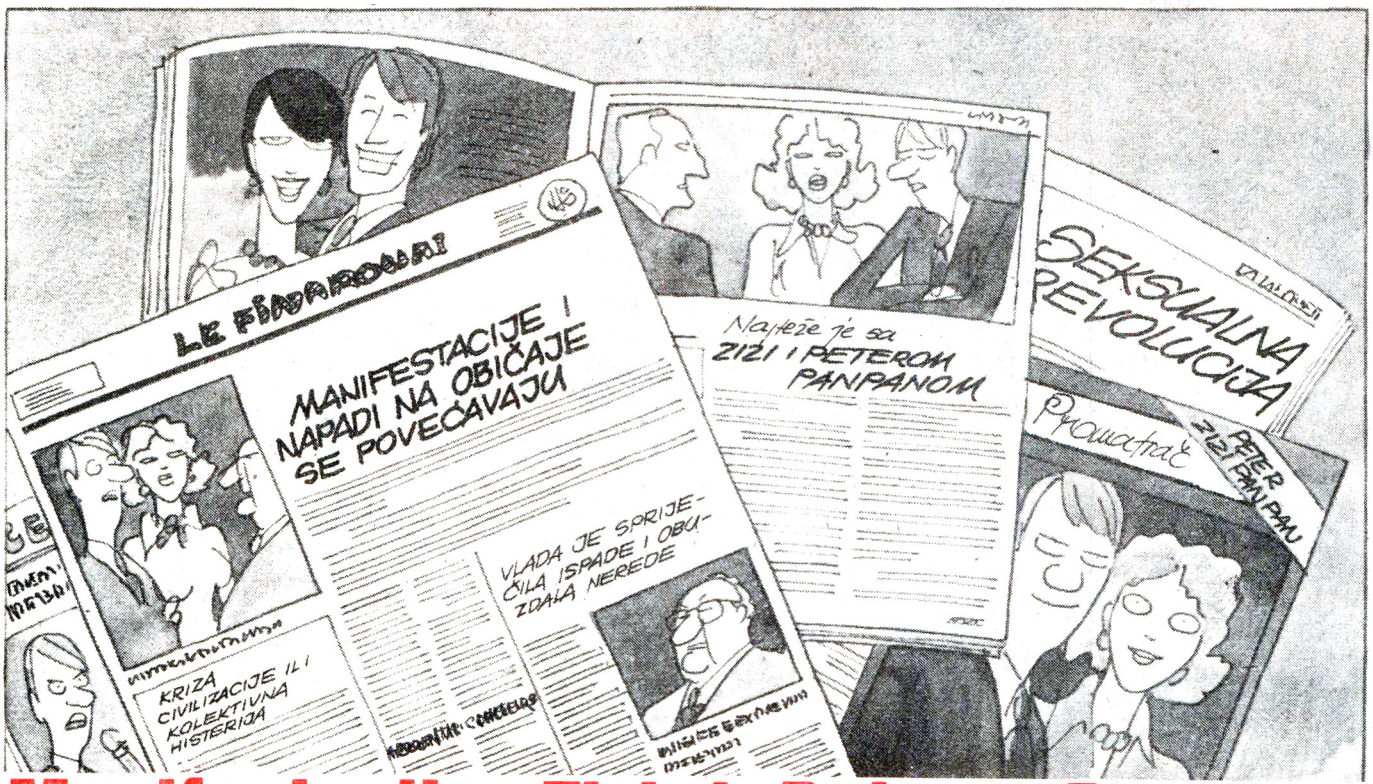

Manifestacije Zizi i Petera Panpana

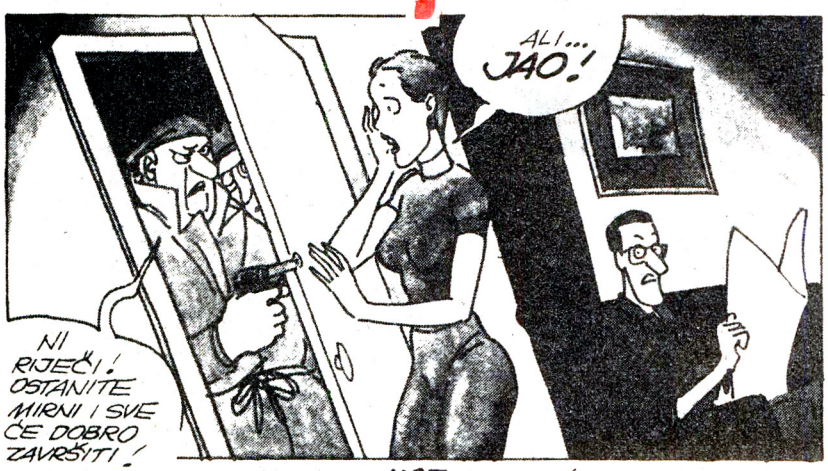

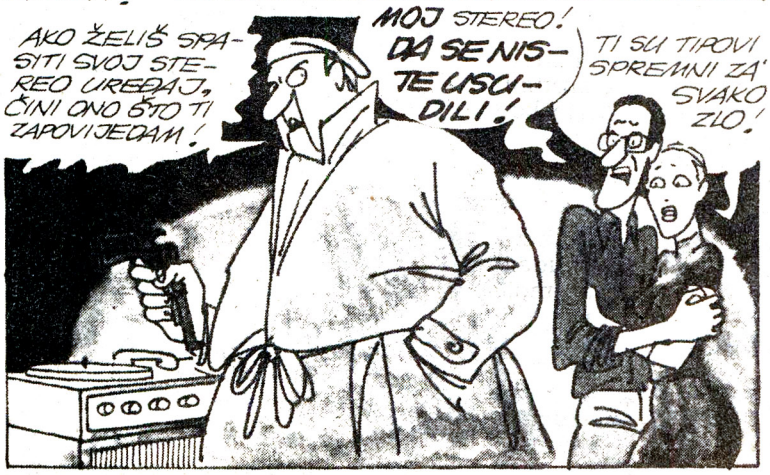

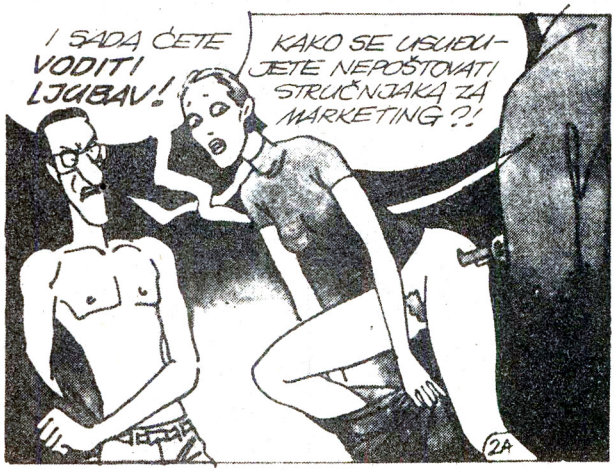

BUDEŠ LI GLUP, ODLETJET ĆETI U ZRAK SVA ELEKTRONIKA U STANU!
ALI OVI NIŠTA NE POŠTUJU!
NEMAM NIŠTA PROTIV TEBE. OVO JE BITKA PROTIV SEKSUALNIH TABUA!
RAZUMIJEM. SEKSUALNI BORCI!
JA SAM DIREKTOR MARKETINGA IDM-A. NAPADAJUĆI MENE, NAPADATE TVRTKU IDM!
OBJASNIT ĆEŠ POLICAJCIMA DA SU TE NAPALI REVOLUCIONARNI VOAJERI!
ŽIVJELI REVOLUCIONARNI VOAJERI! ŽIVJELA SEKSUALNA REVOLUCIJA! POTPUNI ORGAZAM ZA SVE!
ŽIVJELA EKONOMIJA TRŽIŠTA!
OPROSTITE, GOSPODIČE! MORAT ĆETE UZETI BIČ U RUKE I DOBRO ME ISIBATI!
ALI VI STE LUDI!
NEMATE IZBORA! VAŠ ĆE OTAC SNOSITI POSLJEDICE AKO NE POSLUŠATE!

TO JE SRAMOTNO! TUĆI MLADIĆA KOJI JE GOTOVO DIJETE!
TO JE NAŠA BITKA, GOSPODINE!
DOPUSTITE DA JE JA ZAMIJENIM!
NE USUĐUJEM SE, TATA!
ZAHVALJUJEM U IME VOĐA POZNAVALACA MAZOHIZMA!
ŽIVJELI REVOLUCIONARNI VOAJERI!
FETIŠIZAM POBJEĐUJE! FETIŠIZAM ĆE VLADATI!

OH! NE! NE!
OPUSTITE SE I SVE ĆE BITI DOBRO!
U POMOĆ!
DO BIJESA! NAPADAJUĆI ČAK I POLICIJA! KAMO ĆE NAS TO ODVESTI?

TO JE VEĆ TREĆI KOJEGA SU SILOVALE OVAJ TJEDAN!
UDRUŽENJE NIMFOMANKI, PORUČNIČE! BILE SU ČETIRI NA JEDNOGA!
UHVATILE SU NA ZUB MOJE MLADIĆE, GOSPODINE MINISTRE! POKUŠAVAMO IH ZAUSTAVITI, ALI TO JE TEŠKO, VRLO TEŠKO!
BIT ĆETE OTPUŠTENI AKO SE NE OBRANITE!
ALI TKO ĆE S TOM GOMILOM IZAĆI NAKRAJ? IMAJTE RAZUMIJEVANJA!
I MUŠKARCI SU UŠLI U BITKU! POSTAJE TRAGIČNO!
OPET NEKA MANIFESTACIJA. ŠEFE, POGLEDAJTE!
ŠTO TO RADITE? TO SE NE RADI NA PLOČNIKU!
ZAR NE VIDITE? PRAVIM KREVET!
HEJ! ŠTO?
SAMO HRABRO, DRAGA! IDEMO!

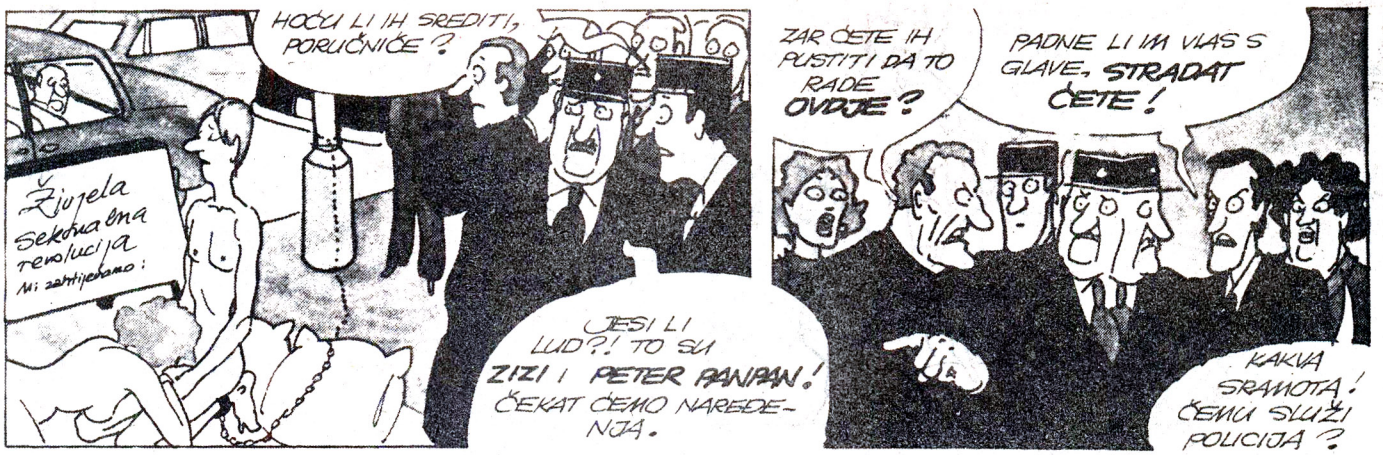
HOĆU LI IH SREDITI, PORUČNIČE?
Živjela Seksualna revolucija
Mi zahtijevamo:
JESI LI LUD?! TO SU ZIZI I PETER PANPAN! ČEKAT ĆEMO NAREĐENJA.
ZAR ĆETE IH PUSTITI DA TO RADE OVDJE?
PADNE LI IM VLAS S GLAVE, STRADAT ĆETE!
KAKVA SRAMOTA! ČEMU SLUŽI POLICIJA?

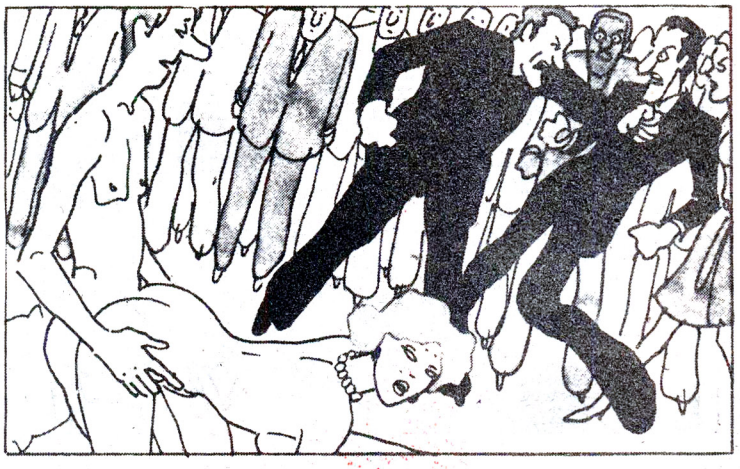

U ŠKRIPCU SAM! AKO IH UHAPSIM, NAPRAVIT ĆU ŽRTVE OD NJIH. NASTAVE LI, VLADA ĆE IZGUBITI AUTORITET.

POKVARENJACI! SMISLILI SU NAM DOBAR UDARAC!
PROMET JE ZAUSTAVLJEN. SVJETINA SE OKUPLJA. NAPETOST RASTE!

PREPUSTITE TO MENI! NE ŽELIM NIJEDNOG UNIFORMIRANOG POLICAJCA U KRUGU OD STO METARA! IDEM DA POSJETIM PREDSJEDNIKA!

OVDJE CLAUDE DEMEURE... JAVLJAM SE IZ BLIZINE ZIZI I PETERA PANPANA. MNOŠTVO PRISUTNIH JE MIRNO, OSIM PONEKIH PRISTALICA GRUPE „PREURANJENA EJAKULACIJA"...

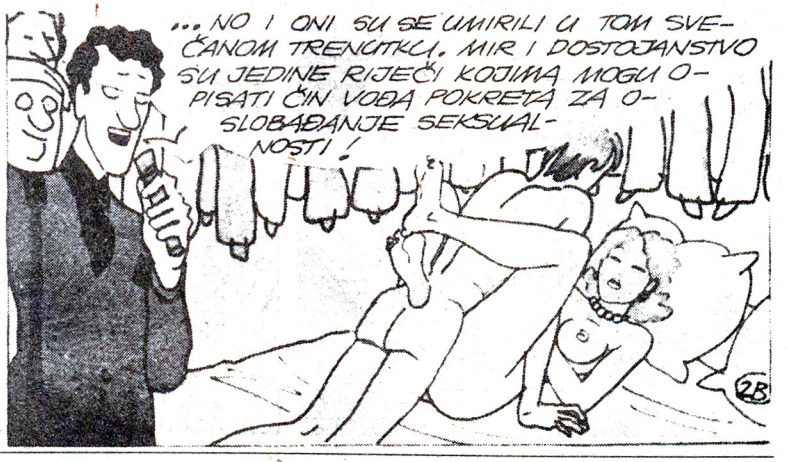
...NO I ONI SU SE UMIRILI U TOM SVEČANOM TRENUTKU. MIR I DOSTOJANSTVO SU JEDINE RIJEČI KOJIMA MOGU OPISATI ČIN VOĐA POKRETA ZA OSLOBAĐANJE SEKSUALNOSTI!
ZB

OKRUŽENI SU SUBORCIMA KOJI IH PODRŽAVAJU I HRABRE...
PODIGNI SE MALO, DUŠO!
PETERE, ŠTO ŽELIŠ POSTIĆI OVOM AKCIJOM?
PRISILITI VLADU DA ODREDI SEKSUALNU POLITIKU!
ZIZI, RECITE NEŠTO NAŠIM SLUŠAOCIMA!
OPROSTITE, JA... NE MOGU GOVORITI... JA ...UPRAVO SVRŠAVAM!
MNOGO ŠTA JE REČENO U VEZI S POTPUNIM ORGAZMOM, ALI STVARNOST JE ZAISTA UZBUDLJIVA! TO JE SJAJNO!
3A
KAKVO JE VAŠE MIŠLJENJE, GOSPODO?
MOJE? JA SAM PROTIV TIH SVINJARIJA... IAKO JE TAKAV ORGAZAM DOISTA SJAJAN! I... TREBALO BI RAZMISLITI...
MENI SE SILNO SVIDJELO. ONA SE ZAISTA ŽRTVUJE. ZA NAS POŠTENE ŽENE TO JE DOBAR PUTOKAZ! ZADIVLJENA SAM TAKVIM ORGAZMOM!
TREBALO BI GA PLANIRATI U BUDUĆIM REVOLUCIJAMA. BOJIM SE DA BI MOGAO OBESHRABRITI MASE! POTPUNI ORGAZAM? DA, ALI SAMO AKO PRIPADA I PROLETARIJATU!
ODVRATNO! PONAŠAJU SE POPUT DIVLJAKA! ZAR SMO SE ZATO BORILI KOD VERDUNA? KAKVO JE TO IME PETER PAN-PAN?
TO JE PRIJEVARA! NISAM MALOUMAN. ŠTO JE TO ORGAZAM? JE LI TO NEKA REKLAMA??
NE ZNAM. TO JE ORGAZAM? MISLIM DA JE TO SIRENA PRVE POMOĆI. NIŠTA NE MISLIM. NEMAM MIŠLJENJA. ŠTO JE, ZAPRAVO, ORGAZAM?
3B

AKO ODMAH NE ZAUSTAVIMO ONO DVOJE, VAŠ POLOŽAJ DOLAZI U OPASNOST!
OD POČETKA SMO LOŠE POSTUPALI. TAJ ORGAZAM MOŽE BITI SUMLJIVA BORBA! ZAUSTAVITI IH ZNAČI DATI OPOZICIJI MOGUĆNOST DA IH PRIHVATI! TAJ POTPUNI ORGAZAM MORAMO ISKORISTITI U NAŠE SVRHE!
GOSPODINE PREDSJEDNIČE, ORGAZAM JE U DESET MINUTA DOSEGAO UZNEMIRUJUĆE RAZMJERE!
DRAGI SLUŠAOCI... NEVJEROJATNO, NEOČEKIVANO! NE NALAZIM RIJEČI. UZBUĐENJE MNOŠTVA JE NA VRHUNCU! GOTOVO NEPODNOŠLJIVO!
PRISTALICE PRECURANJENE EJAKULACIJE POKUŠAVAJU PETERA ZADRŽATI U BORBI!
DRAGA... ALI, MILA MOJA!
LUTKICE, UMIRI SE!
DRAGI GLEDAOCI, ZBIVA SE NEŠTO NEVJEROJATNO!
UČINI NAPOKON NEŠTO!
ŠTO ŽELITE DA UČINIM?
POTPUNI ORGAZAM ČUDNO DJELUJE NA ŽENE!
VLAST BI MORALA POMOĆI... PRIZOR JE ZASTRAŠUJUĆI!
U POMOĆ!
AB

NASTAVIT ĆE SE

Sonja Savić:

»Zašto je žena mrlja?«

Sonja Savić, sa svoje 22 godine, danas je nesumnjivo jedna od najtraženijih glumica u jugoslavenskoj kinematografiji. Ona je i glumom i ličnošću autentičan predstavnik novog vala u domaćem filmu, vala autorske slobode i znanja, školovana i upućena u sve tajne celuloidne umjetnosti. A uza sve to i djevojka sa šarmom i ženstvenošću koji zrače s ekrana, senzibilitetom što filmske kamere otkrivaju u svakoj njezinoj ulozi.

Došla je u dogovoreno vrijeme u beogradski Studentski kulturni centar, gdje često i nastupa u zanimljivim predstavama (upravo glumi u jednoj takvoj, s kolegama iz zagrebačkog »Kugla glumišta«). Traperice, vesta, bez šminke, ništa posebno. I izgledom i ponašanjem slična je studenticama što se tiskaju po kafićima ili pak pred nekim premijernim kinom. Da je nisam prepoznao, ne bih ni po čemu mogao zaključiti da je to Una, iz filma koji su naši puritanci odmah proglasili lakim žanrom, gotovo pornografijom, ne shvaćajući da i takve filmove narod traži i rado gleda. Malo poslije, u svom carstvu, sobičku u stanu svojih roditelja u Kursulinoj ulici, gdje Sonja spava, uči uloge, sanjari, sluša ploče i vodi duge telefonske razgovore, pripovijedala mi je o sebi, o svojim ulogama, o glumačkom pozivu koji neprekidno potrežnjuje čovjeka novim spoznajama.

Prvu ulogu odigrala je u filmu Zdravka Randića kad joj je bilo petnaest godina, ali nije bila oduševljena. To joj je pomoglo da upozna kako se snima film, a poslije je, na Akademiji, stjecala nova znanja. »Moja velika, prva škola glume bila je u dječjoj dramskoj grupi Radio-Beograda. I danas sam im zahvalna za sve što sam tamo naučila, posebno Aniti Vrganović koja nam je otkrivala tajne glume.«

Zašto se prihvatila uloge u »Uni«? Nije li to bio i velik rizik, koji ju je mogao stajati karijere? »Ne krijem da mi je ta uloga najdraža, a bila mi je i najkorisnija, jer sam njome ispitivala svoje glumačke vrijednosti. Da nije bilo Miše Radivojevića, koga izuzetno cijenim, vjerojatno se nikad ne bi odlučila za tumačenje tog lika. U susretima s Radivojevićem, prije početka snimanja, otkrila sam njegov afinitet za ženske likove, svijet žene, a i za moju ličnost. Znala sam za njegovo bavljeje erotikom i čovjekovim individualizmom na filmu, pročitala sam scenarij — i odlučila. Znala sam i to da se u nas za neuspjeh takvih uloga kakva je Una »odsijecaju glave«. Miša, Rade i ja satima smo razgovarali o priči filma, razmišljali o mogućim reakcijama okoline, ali odlučili smo da ustrajemo, smatrajući da su sve erotske situacije nužne, jer će one pokazati da se i to događa među nama, da te odnose ne treba skrivati...

● U nas još nije raščišćeno pitanje o tome što je pornografija, a što erotika. Ima zlonamjernih ali i neznalačkih tumačenja.

— Da, često pitamo što je pornografija. Ona prikazuje nemotivirani koitus između muškarca i žene. A u »Uni« motivacija je opravdana, čvrsta. Je li ona potpuno vidljiva u filmu, to je drugo pitanje. Mislim da se zaista ne može govoriti kako je »Una« pornografski film. Može se samo razgovarati o tome koliko je zanatski napravljena...

● Kako se osjeća glumica na scenama u kojima je naga, a takvih je u »Uni« bilo poprilično?

— Gluma je, jednostavno rečeno, ipak samo gluma, predstavljanje, tumačenje nekog lika, radnje, a sve ovisi i o shvaćanju same glumice. Možda se neka glumica osjeća prigušenom, zakočenom, kada treba da izražava svoju putenost odjevena do grla, kad s glavom podignutom prema oblacima govori »bilo je divno«. Bilo mi je mnogo neugodnije da svoju putenost i putenost svog karaktera, koji sam tumačila u jednom liku, licemjernom na isti način kao i Una, izrazim lažnom emocijom, nego da svog partnera stisnem bedrima, sjednem na njega i izvijam se tijelom. Takva je reakcija danas ne samo iskrenija nego i mnogo bliža ljudima i životu u kojem živimo i glumimo... Čim se u nekom filmu pojavi neka strastvenija scena, poneki kritičari odmah govore o pornografiji i u tom stilu. Naši ljudi danas gledaju i pornografske filmove, i dobro znaju kakav je to film. Pa možda »Una« i može biti neki pornić, ali mislim da to ipak nije. Ako bismo taj film gledali kao meki pornić, bio bi infantilan, smiješan, onda bi oni prizori ostavljali gledaoce hladnim i mogli bi se svoditi na ovakve i slične komentare: može li se erekcija dogoditi za pet sekunda ili ne može? Ili: zašto ona ima čarape kad vodi ljubav? Treba imati na umu da naši filmovi nastaju u kinematografiji koja svoja djela često snima brzo, s malo novca i s prilično improvizacija. Bojim se da je »Una« pogrešno predstavljena gledaocima i većina je pogrešno gleda.

● Kako ste Radu Šerbedžiju vidjeli kao partnera u ovom filmu?

— U prvoj sceni filma sluša se vrpca, saznaje se da Una i Mišel već uvelike vode ljubav, i ona mu kaže: »Svuci se i ti!« Ona je već obnažena pa zahtijeva i od njega da to učini. Pisac opisuje jednu generaciju koja se lako svlači i onu stariju, koja lako vodi ljubav, ali se ne svlači lako. Ta je starija generacija vrlo dobro obaviještena zna mnogo toga, ali kada treba da izrazi osjećaje, zašuti, ne umije reći: toplo mi je, hladno mi je, volim te, ne volim te, već to iz čistog mira pretvara u neki intelektualizam. Što se tiče Šerbedžije, on se radikalno izbljuvao na sceni i na platnu, ne libeći se ni bala na ustima, ne libeći se ni svlačenja, ne libeći se agresivnosti, pa ni svojih emocija. Vjerujem da njemu nije nikakav problem slikati se gol i sa svih strana, ako treba. On je veliki glumac, koji nema kompleksa kada tumači svoju ulogu.

● Bio je to za vas ipak veliki izazov, jer vas vidimo i u mnogim scenama sa seksualnim aktom...

— Najprije sam se dvoumila smijem li uopće prihvatiti tu ulogu. Na Akademiji sam učila da je u slikarstvu osnova potez, u matematici broj, a u glumi — radnja. Sve što čovjek doživljava, čini, poduzima, proživljava, to je radnja. Radnja je uzeti čašu, zapaliti šibicu, svući se, leći u krevet, zagrliti muškarca, radnja je i privući mu glavu na svoje grudi, gurnuti ga nogama, jer to on voli, radnja je i kada te nešto dotakne između nogu, što izaziva trzaj tijela, radnja je i koitus. I kad sam sve to naučila, meni je bilo mnogo teže.

● Mogu li se glumci, partneri u ljubavnom filmu, u najintimnijim scenama, zaljubiti jedno u drugo, kako se to događa u Hollywoodu, i ne samo tamo?

— Ako partneri osjete međusobnu privlačnost, to se i ne dogodi u studiju, to je sigurno. Kada se snima i ljubavni prizor, svaki se kadar najprije mora pripremiti, iščitati, kako se to kaže. Redatelj govori: ti ćeš tamo stajati, prići mu pa ga zagrliti, pa ćete se svući i goli krenuti kraj kamere u taj kut, na krevet, ovdje, kamera vas snima odavde... Pa se onda mi zagrlimo, kamera je pripremna, a onda ti netko pljesne rukama, klapa ta i ta, pa povici, ide kadar taj i taj, pa se opet prekine, moramo sve ponoviti, nije bilo dobro svjetlo... i tako neprestano nešto, prekidi pa ponovo snimanje. Ne znam, možda do zaljubljivanja i može doći, ali tada se sasvim pouzdano gubi

profesionalizam. Onda si zaljubljen, onda te ne zanima ni klapa, ni stop, ni kadriranje, nego čekaš samo taj trenutak snimanja da osjetiš dodir čovjeka koji ti se sviđa. Je li se to moglo dogoditi u Uni? To zaista ne znam. Trudim se da volim ljude s kojima snimam, ali mislim da ne bih mogla dopustiti da zaboravim na svoju profesionalnost, ni za trenutak, osobito na snimanju. Ne želim iznevjeriti svoju etiku, stalo mi je do nje. Ali to ne znači da se to i meni ne može dogoditi jednog dana...

● Kad se snimala »Una«, pričalo se da je postojala neka romanca između vas i glavnog junaka. Kad god se nešto snima, ispredaju se razne priče...

— O tome me pitala i jedna novinarka, i odmah sam prekinula intervju!

● Vi ste glumica, morate biti svjesni da vaš život i rad prate i tračevi, tako je to u filmskom svijetu...

— Jasno je, tračeva ima. U početku, kad smo započeli raditi na »Uni«, Miša i ja smo mislili da Rade neće uopće prihvatiti tu ulogu. Kad je pristao, očekivala sam da će biti suzdržan, ali čim smo se sreli, upoznali, počeli raditi, pokazao se kao veliki profesionalac, drug, kolega. Družili smo se ta dva mjeseca, bilo je to pravo prijateljstvo. Nisam gledala mnogo njegovih predstava, gledala sam samo njegove filmove, ali oduševio me on kao čovjek...

● Kako gledate na odnos mladih ljudi i erotike?

— Mladi se ljudi na neki način vrlo rano upoznaju s erotikom, čim se u svojoj obitelji počnu boriti za svoj identitet. Erotika je taj otvoreni prostor, prvi korak osamostaljenju, kad se sukobe s roditeljima zato jer žele imati pravo na svoj život, raspolagati slobodnim vremenom, a to znači i imati pravo na ljubav, seks. Roditelji vole »cenzuru«, vole provjeravati svoju žensku djecu, kamo idu, što rade, s kim se druže, sve zbog straha da će s nekim spavati. A mislim da nikakva roditeljska cenzura života neće pomoći, djevojka će, ako želi, otići u krevet mladiću, nitko je u tome neće spriječiti.

● Emancipacija naše žene razvija se presporo. Nakon udaje prihvaća patrijahalan odnos i odgoj, kuha, sprema, čeka muža, zarobljena je djecom...

— To je istina, tako završavaju mnogi djevojački snovi. Mnoge moje kolegice iz srednje škole, s

fakulteta, bile su pune inicijativa, obožavale su Merlinku, Marlenu, hvalile se kako će živjeti drukčije, kako neće pristati na taj ropski, poslušan odnos žene prema muškarcu koji je gospodar naših želja. Zašto su pristale na to da se odreknu svojih razmišljanja i pogleda, da šute i trpe? Kad razmišljam o tipičnom jugoslavenskom braku, pitam se zašto mladi ljudi, koji su često i obrazovani, svojim zajedničkim životom pretvore jedno drugo u malograđane?

● Gledate svijet oko sebe otvorenim očima, iskreno. Što istražujete kao žena i umjetnica, koja vas tajna života uzbuđuje?

Nisam pročitala mnogo knjiga, ali one koje jesam, pisali su muškarci, koji su bili osamljeni i koji su prezirali stvarnost oko sebe. A o ženama da i ne govorim. One su za njih mrlja, sve žene postaju mrlja, s njima muškarci ne uspostavljaju nikakav kontakt. Ipak, divila sam se tim piscima. Kako su stigli do te samoće? Takvim bićima prijatelji ostaju jedina utjeha, ali prijatelji istog spola, a ovaj drugi spol njima je, muškarcima, samo meso i toplina! Počinjem vjerovati da taj individualizam u životu danas, u svijetu u kojem živimo, zaista postavlja zahtjev za samoćom. A kakva sam ja? Jedan pisac, također muškarac, Pascal, poručuje: kad vidite nekog čovjeka, možete ga nazvati njegovim zanimanjem, kao njegovim pravim imenom. I taj čovjek kojega možete prepoznati po toj njegovoj karakteristici, koja će ga pratiti cijeli život, promašen je čovjek. Bila bih sretna da se preda mnom pojavi princ iz bajke, kako smo nekad čitale u lijepim knjigama za djecu. Ja sam Djevica u horoskopu, one su racionalne, mislim da sam i ja takva karaktera. Taj moj princ bio bi moje zrcalo, morao bi prihvatiti svakodnevni dijalog sa mnom, da mi neprestano izražava pažnju i začuđenost, bliskost. Znam da tog princa još moram čekati...

● Na vaš pogled na svijet vjerojatno je utjecao i odgoj. Što je u tomu za vas bilo presudno?

— Kad su posrijedi mladi ljudi, mnogo toga što oni čine, promatraju, posljedica je njihova odgoja. Moji su roditelji bili vrlo tolerantni, nisu se nikad miješali u moje odluke, nastojali su me i na taj način učiti samostalnosti u odlučivanju, nisu mi sugerirali što da obučem, nisu se ljutili kad bih nešto razbila u kući. Ne želim živjeti po nekim pravilima, biti snob, salonac, koji svaki dan ima nešto programirano. Mislim da je taj koji unaprijed zna kako će reagirati također promašen čovjek. A ima mnogo tih promašenih salonaca oko nas, koji ne znaju i ne žele misliti, koji neprestano izmišljaju neke kulise svog života, jer bez njih ne mogu. Takav me život ne zanima, ne želim ga...

● Razmišljate li o novoj ulozi na filmu, nakon ove u »Uni«?

— Prije neke nove Une, jedne sasvim drukčije putenosti, erotike, razmišljam o ulozi koja će također biti radikalna, na svoj način. Vjerujem da imam u sebi dovoljno moći da stvorim takvu ulogu, ulogu koja će uzbuditi bez svlačenja i biti toliko erotska da će nadmašiti i ovu iz »Une«. Što je zapravo erotika? To je naša potisnuta energija koju treba izbaciti iz tijela, a kako ćemo to učiniti, i nije bitno...

● Erotske scene u domaćem filmu kritičari uglavnom smatraju »nalijepljenim«, mamcem za gledaoce, neukusnim, promašenim...

— Bilo bi pošteno da ti naši kritičari i objasne ono što kažu, kritiziraju, i ne samo kad je posrijedi erotski kadar. Što je za njih erotika, melodrama, što je neki pornić što pornografija. Nužno je pojasniti svoje mišljenje, da se ne ostane u nedoumici. Erotsko na filmu ruši i to naše licemjerstvo, dvoličnost, koja je duboko ukorijenjena među nama. Krijemo istinu koju smo davno shvatili, koju je čovjek spoznao još na početku svog opstanka, da je putenost osnova svega. Meni je priča o »Djevojci O« jedna od najvažnijih koje sam spoznala. Da, to je šokantan film, no on ulazi duboko u našu svijest, upućuje na to kako se mogu istinski upoznati čovjek i čovjek, da ne kažem mukarac i žena. To je tek otkriveni put na kojem ljudi treba da se bore protiv prvog neprijatelja čovjeka ovog doba, straha od stvarnosti.

● Spomenuli smo već da je uloga u »Uni« mogla i narušiti vašu glumačku karijeru. Koja vam je scena ipak bila najteža, najneugodnija?

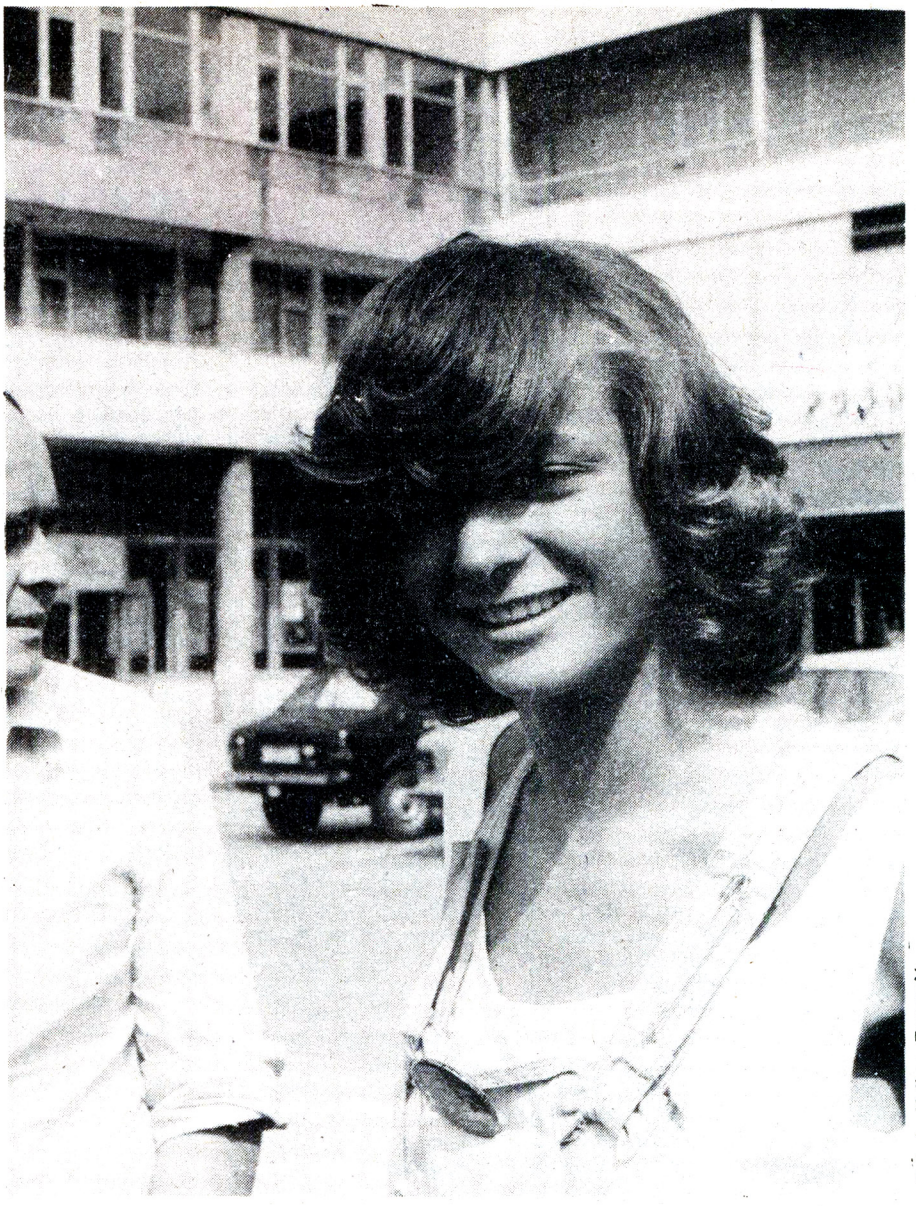

Snimio Velizar Tomović

— Ne, nijedna mi scena nije bila neugodna, nisam imala razloga da se osjećam neugodno. Naprotiv, to mi je dosad najizazovnija i najljepša uloga. Znate, bilo mi je mnogo teže snimati scene na ulici u »Šećernoj vodici«, recimo onaj kadar kad treba da kažem: »Fuj, drkadžijo, nemoj da ti iščupam to malo brkova ispod nosa«, nego sve one scene u kojima sam bila naga i glumila koitus. U mojoj ličnosti, uza sve ono profesionalno, glumačko, postoji i neki naboj hrabrosti. Kao što sam rekla, nije me uplašilo to što zbog uloga poput Une naši kritičari, i ne samo oni, sijeku glave. Odlučila sam da je snimim, pa neka mi odsijeku glavu! Naprotiv, mnogi me hvale, svidjela im se Una, a ono što mi se događa iza leđa, i ne zanima me.

● Na kraju da vas upitam kako vidite svoju budućnost, godine koje su pred vama, uloge...

— Kroz umjetnost prije stižu poruke i spoznaje o iskrenosti nego u životu, pa je tako i na filmu. Sve ovo što se događa u našoj sredini, i naš film, i kazalište, »Zabranjeno pušenje«, »Plavi orkestar«, Lepa Brena, sve su to autentični odrazi našeg postojanja, znaci o našim emocijama i stavovima. Treba ih prihvatiti, podržati, i razumjeti, jer i mi se u njima prepoznajemo sa svojim razmišljanjima,opredjeljenjima, emocijama... Ni sama ne znam što da kažem za sebe, kamo bih se svrstala. Ja sam suviše mlada za velike riječi i odluke. Sad imam neki put pred sobom, naznačila sam ga u svemu što sam dosad radila, pokazala. Ne znam hoću li na tom putu negdje skrenuti ili se zavući u neko sklonište. A i ne bi bilo dobro bježati s tog puta. ●

Boris Gaj

Feđa Šehović

Galeb

Da ne bismo išli na takozvanu fusnotu, jer je ovo obična novinska priča, a ne neki znanstveni rad, recimo odmah da se kod nas u Dalmaciji galebovima nazivaju i ljudi (isključivo muškog roda!) koji galebare, to jest brzo i lako osvajaju ženska srca, željna provoda i pustolovina.

Kad se malo dublje razmisli, pa i nije, za vraga, riječ galeb samo tako uzeta. Ona precizno označava ljude koji se, poput te dobro poznate ptice, s visine svoje neutažive žeđi za ženama obrušavaju u more života, da bi se, baš kao oni, dokopali slatkog plijena. Većina ih galebari u mladosti i, začudo, mnogi od njih kasnije postaju pretjerano vjerni muževi. Oni ogrezliji u mijenjanju žena s mukom se neko vrijeme suzdržavaju u braku, da bi onda, uz velike rizike, nastavili potajnim galebarenjem. I napokon, trećoj vrsti pripadaju oni koji se galebarenja nisu mogli ili jednostavno nisu htjeli odreći, pa tako prežive cijeli svoj vijek.

Upravo toj trećoj vrsti pripada i moj prijatelj, gospar Luko, koji se i sada, u svojoj šezdesetoj godini, ne može skrasiti s jednom ženom dulje od mjesec dana, koliko god bila mlada i privlačna. Kako to, zapitao sam ga jednom prilikom, a on me stade uvjeravati da je to kod njega tako i da nikako ne može biti drugačije. Čudan neki stvor. Imao sam priliku susresti mnoge galebe, ali gospar Luko je nešto zaista posebno.U na izgled prosječnoj, gotovo neupadljivoj fizionomiji otkrio sam lice čovjeka koji u ljubavnim avanturama ne traži samo tjelesni užitak nego i neki dublji smisao čovjekova postojanja. Sasvim sam uvjeren da nisu posrijedi površna opsjednutost seksom i nezasitna žudnja za promjenama, kako je to često kod galebova, već o vrsti stava, opredjeljenja, o stanovitom pjesničkom i filozofskom poimanju života. Njegovo golemo ljubavno iskustvo nisu samo mnogobrojne uzbudljive priče i romani nego i mudra zapažanja, dostojna kakva pisca ili znanstvenika. U tome, recimo, kako gospar Luko opisuje ženu ima nečega nesumnjivo snažnog i zadivljujućeg. On odmah, nakon jednog jedinog pogleda, može čvrsto i pouzdano zaključiti je li neka žena »prava« ili »kriva«, to jest isplati li se galebu upuštati se s njom u igru ili ne. U tom smislu ima gospar Luko do tančina razrađen sistem ženskih tipova, koji po njegovu mišljenju svaki na svoj način odaju znakove spremnosti za ljubavnu igru bez granica. Tako, na primjer, veoma je zanimljivo njegovo iskustvo da su kratkovidne žene (one s naočalama) najlakša meta galebova, kao i one kojima se unutrašnji okvir očiju doima kao tanki crni obrub. Kaže da taj obrub nije od šminkanja, već prirodna boja, koja kao da je iscurila iz zjenica i diskretno obojila rubove očiju, osobito njihove unutrašnje kutove.

U ocjenjivanju ženskog tijela gospar Luko najviše pažnje posvećuje nogama. Koliko god za one kratke pronalazi pravu mjeru skrivenog prezira, toliko se neskriveno oduševljava lijepim dugim nogama, »onim što ispod pazuha niču«, kaže u zanosu. Zato sam i pretpostavljao da je najljepša priča što sam jeod njega čuo čvrsto vezana za dugonogu Bertu, koju je uhvatio one davne 1950. godine. S njom, kao i s onima ranijim i kasnijim, jedva da je proveo petnaestak dana, ali za razliku od ostalih, bar iz toga vremena, nju je zapamtio i reče da će je do smrti pamtiti.

Kad je, pričaše gospar Luko, došla u grad lijepa Berta, cijela jata galebova ustremila su se na nju. Nekoliko dana, u početku, vitka dugonoga ljepotica nije imala mira, neprestano su se oko nje na plaži jatili galebovi, a noću, na terasi hotela »Excelsior«, za vrijeme plesa, naprosto su se o nju otimali. Naveo je nekoliko svađa između mladića a spomenuo je i tučnjavu na plesnom podiju, koja je na sreću prošla bez opasnijih posljedica. Sve je to Berti očito godilo i smješkala se na onaj pomalo čudan način za koji gospar Luko kaže da ga je samo on mogao razumjeti. Kao i uvijek, gospar Luko se strogo pridržavao nepisanih pravila svoje galebarske taktike. On ju je motrio na plaži, ali joj nije prilazio, bio je na terasi hotela, ali se nije otimao za ples s njom. Znao je koja bi prilika za njega bila prava i strpljivo je vrebao taj trenutak. Usprkos svemu, bio je potpuno uvjeren u to da će je osvojiti, ali priznaje da je Bertu sasvim slučajno ugledao samu za stolom ispred Gradske kavane. Prišao joj je, i ne pitajući je li slobodno, i sjeo pokraj nje. Ona se nasmiješila i pogledala ga kao da se već odavno poznaju, a on je na njezinim očima opazio blage crne obrube. Djevojka je imala dogovoren sastanak s nekim galebom, ali kad joj je Luko predložio da malo noću prošetaju starim gradom, nije dvoumila.

Te noći, u prvoj mračnoj i mirnoj ulici, kakvih u gradu ima napretek, Luko je odlučio da započne igru, iako je to inače uvijek činio tek drugog dana poslije upoznavanja. Zastali su i prislonjeni uza zid grlili se i ljubili, sve dok ih s prozora susjedne kuće nije zasula kiša grubih riječi i prijetnji. To je njemu dobro došlo da Berti predloži sigurnije mjesto. Poveo ju je prema svom stanu. Ali djevojka nikako nije htjela ući u njegovu kuću. Trebalo mu je vremena i napokon da slomi njezin otpor i da je uvede u svoje samačko gnijezdo. Ne sjeća se, kaže, da je ikada dotad osjetio tako snažnu želju za ženom, pa ju je, dok su se uspinjali stepenicama, naprosto oborio i zaronivši glavom pod njezinu suknju, stao joj pohlepno ljubiti bedra. Ona ga je blago kočila, ali kad je počeo prodirati glavom dalje u tijesnu spilju suknje, jače mu se oduprla i Luko se morao otrijezniti. Zaključio je da je razlog njezina otpora samo nezgodno i pomalo opasno mjesto na strmim stepenicama, pa ju je zagrlio i poveo u mali salon.

Na njegovo iznenađenje, prizor sa stepenica se ponovio i tu, na udobnom kauču u salonu. Tek što bi se domogao gornjeg dijela gaćica, uslijedio bi njezin snažan trzaj. Tako se to ponovilo nekoliko puta i shvativši besmislenost daljnjeg natezanja, zapitao ju je napokon zašto se tako ponaša. Bilo mu je potpuno jasno da posrijedi nije menzes, zbog čega mu se nerijetko takvo što događalo. Zašto, pitao je, a lijepa Berta mu se divno smiješila i govorila samo: »Ne može, ne može!« Stajao je poviše nje, napola obnažene i opružene na kauču, bez ogorčenja i povrijeđenosti, što prate muškarčev neuspjeh. On se inače znao suzdržati od tih, kako ih zove, primitivnih osjećaja, ali taj put, i da su se pojavili, koliko god bili uzavreli, brzo bi ishlapili na ognju ljepote ispružena tijela, na tim dugim, dugim nogama, na njihovu skladu i ljepoti. I on je tada u sebi prihvatio neki njezin nepoz-

nati razlog odbijanja, zadovoljivši se možda prvi put u svom galebarskom životu samo poljupcima i dodirima tijela, što ga je podsjećalo na davne mladenačke igre s djevojčicama. No koliko god su mu te igre bile ugodne, nije se mogao pomiriti da će sve završiti samo time, i kako su dani odmicali, u njemu je sve više rasla želja da skrši njezin nerazumljivi otpor.

Slijedilo je nekoliko dana uzaludnih rasprava, koje je trebalo da mu razjasne njezino ponašanje, ali na njegova izravna pitanja ona se i dalje umiljato smješkala, uvjeravajući ga da nije riječ ni o čemu drugom nego naprosto o tome što joj se to sad ne čini i obećavajući mu da će se to zasigurno dogoditi čim ona bude spremna. »Zašto? Zašto?« ponavljao je on, ne prihvaćajući njezin izgovor i pokazujući pri tome sve manje pomirenosti s neuspjehom. Doduše, i dalje se suzdržavao od grubosti, što je, čini se, ta žena posebno cijenila i pokušavala da na razne načine udovolji njegovoj muškoj želji i taštini. Najprije je to činila na njemu već odavno poznate načine, a onda je malo-pomalo stala otkrivati neke potpuno mu nepoznate vrste uživanja. No kad su se i ti novi oblici iscrpili, on je ponovo, još snažnije osjetio potrebu za slamanjem njezina otpora, jer muškarac se samo prividno zadovoljava nadomjestkom, koji zapravo ne smiruje, nego podjaruje prirodnu želju za krajnjim ciljem.

One večeri, sjeća se gospar Luko, bili su zajedno na koncertu Ljetnih igara u atriju Kneževa dvora. Glazba Vivaldijevih »Godišnjih doba« pogodovala je više romantičnom sanjarenju nego poticanju putenih želja. Pa ipak, zaklonjeni u polumraku iza debele atrijske kolone, mogli su se neopazice igrati, kako su to katkad, činili i u sjenovitom kutu malog parka na zapadnom gradskom ulazu. Tada, kaže, zaista nije imao nikakvu namjeru, možda samo s vremena na vrijeme blago kliznuti dlanom niz njezino dugo vitko bedro. Presavio je tanki Bertin džemper na krilo i umjesto njega prebacio joj preko ramena svoju toplu ruku.

Tih, posljednjih dana kolovoza, zbog čestih kiša, jesen je uranila i večernji zrak je peckao svježinom. Godila mu je toplina njezinih leđa i ramena, pa bi povremeno kliznuo dlanom ispod mirisavog djevojčina pazuha, i još malo dalje i dublje, dok se ne bi prstima blago uspuzao do vrha dojke. Osjećao je kako mu pod jagodicama prstiju bubri kupinasta bradavica, ali ga to nije odviše, uzbuđivalo, jer je sve to činio više nesvjesno, iz navike, nego smišljeno i sa ciljem. Volio je Vivaldijevu glazbu, a posebno »Godišnja doba«, koja su uvijek u njemu poticala sanjarenje i budila neki topli zanos. Tako je bilo i te večeri, no sasvim iznenada osjetio je njezinu ruku ispod džempera na svom krilu. Prsti su joj blago prelazili preko njegova boka, zatim preko pregiba između bedra i trbuha ušuljali se do raspora hlača. Malo su zastali, pritajeni, a onda jedan od njih stao je sljepački napipavati prolaz između dva dugmeta. Sav se prepustio tom iznenadnom i neočekivanom naletu ljepote i uživanja, gluh za sve što se oko njega događalo. Iz dubokog zanosa prenuo ga je snažan pljesak publike, upućen izvođačima.

To što je doživio na koncertu nije bio baš snažan doživljaj, jer je on s tom djevojkom već doživio mnogo neponovljiva uzbuđenja, ali prvi put je ona sama, bez njegova poticaja, učinila nešto na što ju je on dotad bezuspješno navodio. Za njega je to bio više nego jasan znak njezine konačne predaje i te iste večeri, nakon koncerta, bio je krajnje odlučan da s djevoj-

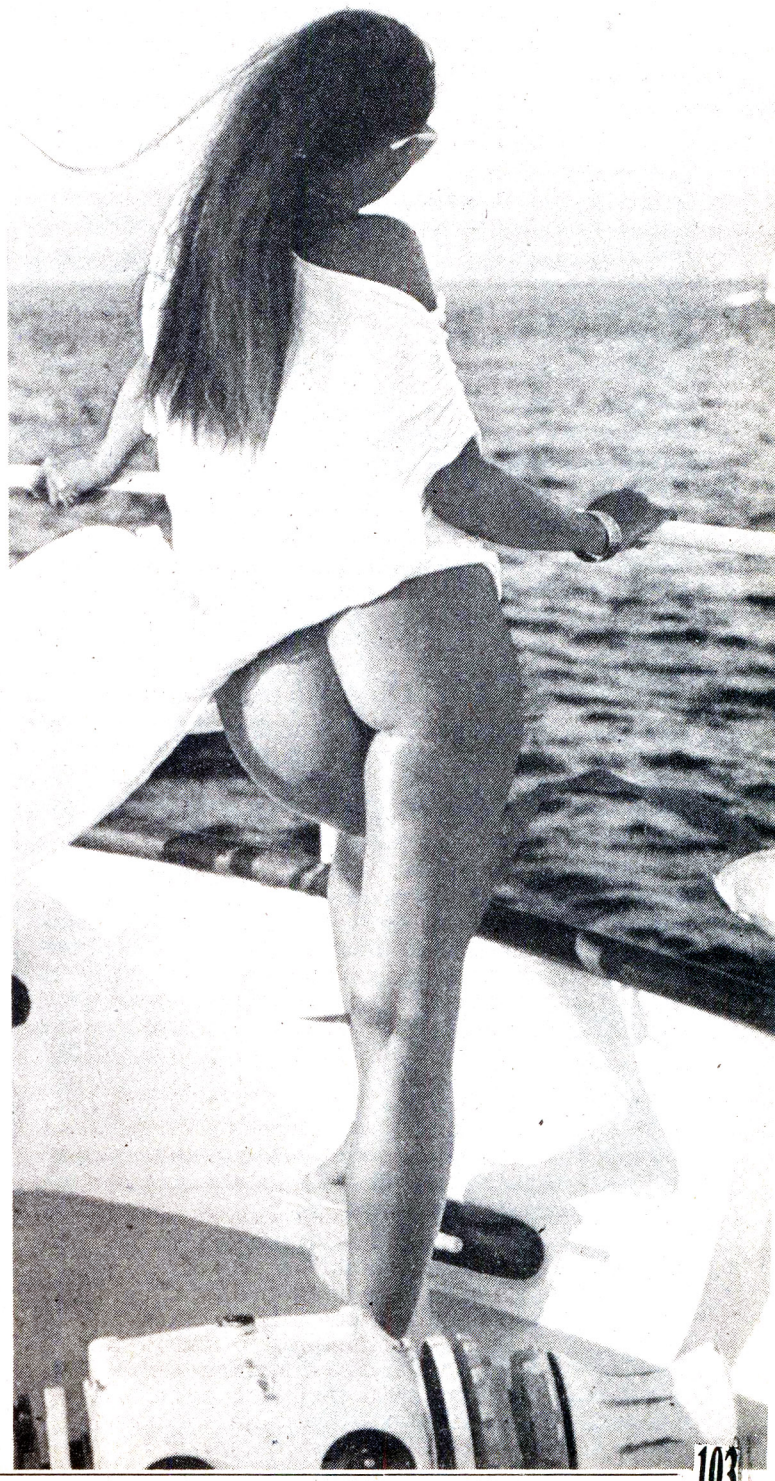

kom dovrši igru. Zato je odmah nakon dolaska u stan samouvjereno jurnuo u napad, i ne osvrćući se na njezine molbe, popraćene neodlučnim kočenjem, gotovo nemilosrdno jurišao na podnožje Venerina brijega. Priznao je da se pri tome pomalo služio i silom, ali kad se našao na samom ulazu toplih, vlažnih usana, kolijevke života, Bertin otpor je zamro i započela je neponovljiva strasna igra, kakvu on nikada prije toga, a ni poslije, nije doživio. Trajalo je to, činilo mu se, beskrajno, cijelu noć i sutradan, i dan nakon toga, i tako svaki dan do njezina odlaska.

Eto, to su te dugonoge sa crnim obrubom oko očiju, završio je tako tu priču i odmah počeo novu.

Htio sam da mi još nešto kaže o dugonogoj lijepoj Berti, ali on je to očito izbjegavao. Mnogo šta u toj priči ostalo mi je nedovoljno jasno, a njegovo odbijanje da mi još što kaže o toj djevojci, samo je pojačavalo moju radoznalost. Pošto sam se uvjerio da od njega nikad neću čuti neke odgovore, obratio sam se gosparu Peru, Lukovu prijatelju i bivšem poznatom galebu. Iz prijašnjih razgovora s tim čovjekom lako sam uočio da je njegovo prijateljstvo s Lukom upravo onakvo kako je to i sam Luko tvrdio, to jest lažno.

Kao i mnogi bivši galebovi koje je zarobio obiteljski život, gospar Pero je u početku samo zavidio slobodnom Luku, no ta zavist je poslije prerasla u trajnu, podmuklu netrpeljivost. Bio isam uvjeren da je gospar Pero upućen u sve Lukove tajne, pa i u tu o Berti.

Bilo je dovoljno da se poslužim intrigom, u kojoj sam mu na lukav način saopćio kako njegov prijatelj loše misli o njegovu nekadašnjem galebarenju. A gospar Pero, koji u životu, čini se, nije imao uspjeha, vrijeme svoga galebarenja smatrao je jedinim pravim životom i samo je u njemu nalazio potvrdu svojih pravih vrijednosti. Dakle pogodio sam ga u pravo mjesto i iz njega se provalio čir zločestog očajnika. Između ostalog, reče mi kako Luko sve laže, kako ifisava, sve izmišlja i piturava, a za sinjorinu Bertu reče da nije bila nikakva ljepotica, već sasvim prosječna, da je ona zapravo bila kurva iz nekog kasina u Švicarskoj.

Istini za volju, gospar Pero je našao i nekoliko lijepih riječi za tu djevojku i nije porekao da su se o nju otimali mladići, među kojima je bio i sam, ali kazao je da je i danas sretan što nije bio s njom i prošao kao gospar Luko.

Usprkos ogorčenju na prijatelja, gospar Pero je dugo oklijevao da mi kaže tajnu o Berti i kad sam već prestao vjerovati da ću je ikada doznati, lukavo se nasmiješio i rekao kratko: »Uhvatio je od male triper!«

Mnogo kasnije, u jednom prisnom razgovoru s gosparom Lukom, zapitah ga je li u svojoj galebarskoj praksi nailazio i na bolesne žene. Nevjerojatno, on se na to samo nasmijao i uprvši prstom u mene, zapitao me jesam li sve to doznao od gospara Pera.

Ne pričekavši da odgovorim, dodao je da onaj galeb kojega je Berta čekala pred Gradskom kavanom nije bio nitko drugi nego gospar Pero.

Nakon tih susreta čini mi se sve jasno, osim dvoga: Prvo, pamti li gospar Luko Bertu toliko dugo i snažno zato što ga je ona zaista oduševila ili je razlog pamćenja mukotrpno liječenje tripera, u ono vrijeme kad je penicilin bio pronađen i kad se jedva nabavljao i za mnogo ozbiljnije bolesti od tripera. Drugo, je li ta kurva iz Švicarske zaista bila tako lijepa ili je nesretni gospar Luko izmislio mit o njezinoj ljepoti samo da bi opravdao svoj gorki poraz.●

Venerin čarobnjak

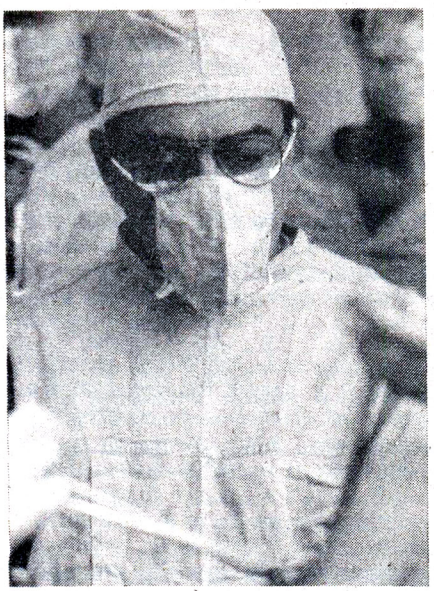

Ivo Pitanguy, najpoznatiji stručnjak za plastičnu kirurgiju na svijetu pomaže ljudima da se vrate u normalne tokove života

Ne odviše visok, crnih očiju i kose, latinski tip od glave do pete, čovijek s kojim se s lakoćom može razgovarati na jednom od svjetskih jezika, to bi bio kratak opis Ive Pitanguyja, brazilskog stručnjaka za plastičnu kirurgiju.

Užurban, nervozan i pomalo osoran, Pitanguy je vrlo osebujna ličnost, intelektualac s velikim smislom za praktično. Pun je iznenađenja (što se možda može pripisati njegovu astralnom znaku, naime, rođen je u znaku Raka), a to je neobično za čovjeka koji iza sebe ima nevjerojatan broj estetskih operacija, često poznatih i vrlo bogatih ljudi.

Povijest umjetnosti, kaže Pitanguy, nerijetko nam je primjer neke hladne ljepote, koja pomalo nalikuje na masku i koja nema mnogo zajedničkog s pravim životom. Prava je ljepota ono što se ne vidi izvana, već unutrašnji doživljaj i izražaj unutrašnjeg sklada, i jedino tako može ozračiti neko lice. Tako on uvijek tumači svojim pacijentima koji žele lifting: ništa nije ljepše od lica prošaranog borama i trebalo bi da one budu sastavni dio svakog lica. To je iznenađujuća izjava za nekoga koga smatraju čarobnjakom plastične kirurgije, iako Pitanguy ne podnosi riječ »čarobnjak«, jer ta osoba čini čuda, a plastična kirurgija nije nikakva magija. U usporedbi s ostalim granama kirurgije to je primijenjena umjetnost, koja čovjeku pomaže u pronalaženju psihičke ravnoteže i služi mu da uspostavi unutrašnji mir, i to tako da učini »normalnim« ono što to nije, a »normalno« je ono što se ne vidi. Pitanguy izjavljuje da plastična kirurgija korigira i neke najsitnije nedostatke, koji se i ne opažaju, a pojedincima su izvor pravih trauma.

Sve je počelo 1961. godine dok je Pitanguy radio u hitnoj pomoći bolnice Santa Casa della Misericordia ria, i kad je izbio požar u obližnjem cirkusu, gdje je poginulo i zadobilo teške opekline više od 2500 ljudi, uglavnom djece. Tad je operirao tri dana i tri noći, bez prestanka. Godine su prošle, ali lica i poglede unesrećenih nije mogao zaboraviti, tako da su upravo ti trenuci odredili njegovu karijeru i život. Čitavo ga je vrijeme mučilo pitanje može li se kirurgija zadovoljiti samo time da operira i je li humano spasiti samo nečiji život, zanemarujući pri tome sklad lica i cijelog tijela. I tako razmišljajući, donio je odluku o budućoj karijeri. Otad se bori protiv »ružnog«, protiv malformacije i deformacija.

Ne može se ovdje zanemariti da je ime Ive Pitanguya vezano za imena poznatih ljudi, osobito žena, koje dolaze u Rio de Janeiro želeći da vrate izgubljenu mladost. O imenima on ne govori, no priča da su to Ursula Andress, Raquel Welch, Gina Lollobrigida, Farah Diba, Stavros Niarchos, poneki državnici i pripadnici međunarodnog jet-seta.

U njegovoj klinici u Botafogu, jednoj od najekskluzivnijih četvrti Rija, radi 75 ljudi, koji se brinu o 25 ljudi koliko ih se obično može primiti. Posebne i teže zahvate izvodi sam Pitanguy, dok ostale operacije prepušta mladim kirurzima, o kojima se izuzetno brine. Njih tridesetak iz čitavoga svijeta dobivaju diplome nakon trogodišnjeg rada u klinici. Jedanput tjedno Pitanguy radi u bolnici Santa Casa della Misericordia, gdje je i počeo, i to besplatno za sve siromašne Brazilce. Time on i njegove kolege žele pomoći unesrećenima koji ne mogu platiti takve zahvate.

Pitanguy živi u prekrasnoj vili u četvrti Gavea, jednoj od najstarijih u Riju, okružen svim udobnostima. Tu je i bazen, teniska igrališta, veliki park i dvorana, gdje sa svojim japanskim učiteljem vježba karate. Za vikenda odlazi vlastitim avionom sa ženom i djecom i pokojim uvaženim gostom, na svoje imanje na otoku Angra dos Reis, udaljenom četrdesetak minuta letenja od Rija. Tu se Pitanguy odmara — od fizičkih napora sportom, a psihičke opterećenosti oslobađa se susretima sa zanimljivim i duhovitim ljudima, ugodna izgleda... Zimi odlazi na skijanje u Gstaad, jer je snjeg zavolio za vrijeme studija u Evropi. Prijatelje i goste prima u svom pariškom stanu u aveniji Montaigne, gdje skuplja umjetnička dijela. Bavi se uzgojem rasnih konja.

Sve to odudara od više nego skromnog ambijenta u klinici i Pitanguyjeva studija, kamo se povlači za kratkih odmora nakon operacije i gdje vrijeme provodi čitajući.

Ljepota je, kaže Pitanguy, slučajnost, sklop sretnih ili manje sretnih okolnosti. On je može identificirati, individualizirati, ali ne i izmisliti. Možda može dati ljepotu nekom licu, osobito ako je staro oko četrdeset ili pedeset godina, ali srce ipak ne može promijeniti. Plastična kirurgija nije eliksir za rješavanje ljubavnog problema.

Lifting djeluje vrlo pozitivno na čovjekovu psihu, na njegov unutrašnji mir. Rezultati takva zahvata odmah su uočljivi, tako da je ozdravljenje pacijenata vrlo brzo i uspješno.

Pitanguy uvijek naglašava da svaki pojedinac mora ostvariti maksimalan sklad najprije sa sobom, u sklopu određenog životnog stila, ili pak pomoću plastične kirurgije ako je neophodna. Plastična kirurgija zapravo služi čitavom društvu, jer pomaže čovjeku da se nakon nesreće vrati u normalne životne tokove.

Ljepotu, kaže glasoviti kirurg kojem u svim njegovim nastojanjima pomaže sedam krajnje profesionalnih sekretarica, ne možemo »proizvesti« sami, jer nam je to već podarila priroda, prema kojoj se on više osjeća kao rob nego kao kreator.●

Maloljetna

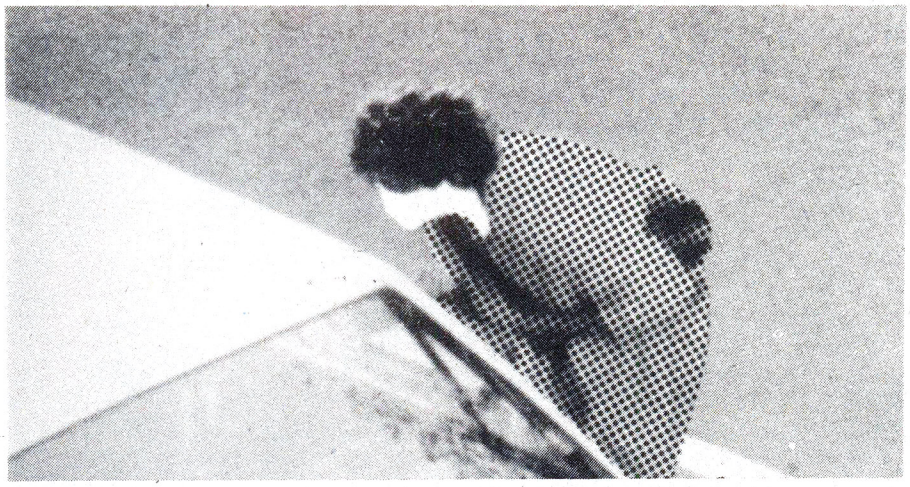

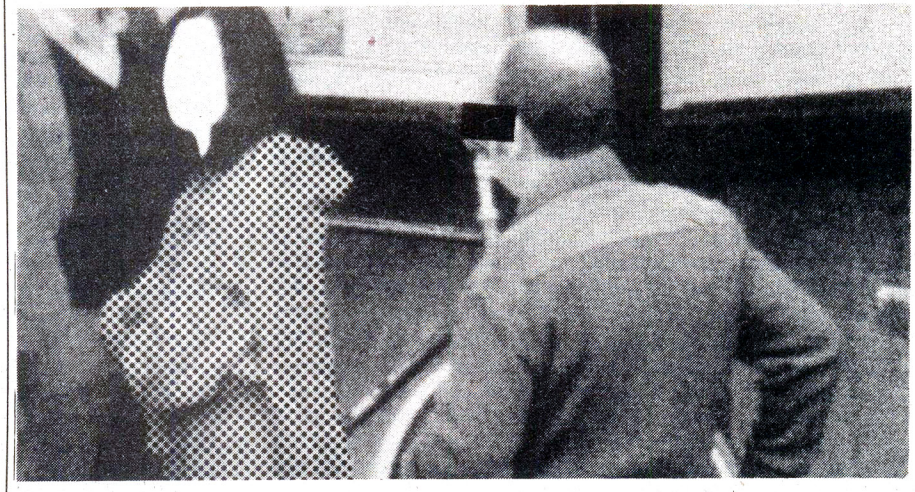

Prošećete li katkad Theodor-Heuss-Ringom u Kölnu, zacijelo ćete naići na maloljetnice sa školskom torbom na ramenu, koje poslije nastave na brzinu žele zaraditi poneku marku za kakav zgodan odjevni predmet.

Prizori poput ovoga svakodnevna su pojava: na uglu stoji četrnaestogodišnja djevojčica, u trapericama i jakni, bez šminke, sasvim nedužna izgleda, i promatra automobile, kojih u rano poslijepodne i nema previše. Čovjek bi pomislio da čeka prijatelja ili oca. I zaista, desetak metara ispred nje zaustavlja se tamnoplavi mercedes. U njemu muškarac četrdesetih godina, mogao bi joj biti otac. Djevojčica, nazvat ćemo je Petra, prilazi automobilu i ulazi. Sve se to na prvi pogled doima sasvim bezazleno. No nakon dvadeset minuta Petra ponovo stoji na istome mjestu. Ovaj put se zaustavlja BMW, i sve se ponavlja.

Na stražnjem izlazu glavnoga kolodvora stoji Ralf, šesnaestogodišnji učenik iz predgrađa Kölna, i promatra vozni red. Odjeven je prilično upadljivo — kaubojske čizme, traperice, kožna jakna. Prilazi drugi muškarac i također proučava vozni red. Pri tome nešto razgovara s mladićem, koji se udaljava. Drugi muškarac ostaje još nekoliko trenutaka, a zatim odlazi s kolodvora, u smjeru »hotela na sat«. Portiri tamo ne mare osobito za svoje goste.

Ralf tvrdi da se tako najviše može zaraditi.

Na kelnskom kolodvoru možete svaki dan vidjeti desetogodišnjaka i dvanaestogodišnjaka kako se sate i sate igraju kompjuterom. Povremeno odlaze u zahod, svaki put s nekim muškarcem. Mališani to rade za pet ili deset maraka. Stariji, kao Ralf, uzimaju po 50 maraka.

Djevojčice su traženije od mladića. Zato mušterije katkad moraju duže čekati na red. Preko tjedna na kolodvoru se nudi po tridesetak mladića i djevojčica. Za vikend ih ima i mnogo više. Policija s njima teško izlazi nakraj, često su brži od patrola, a dokaza nema. Kad ih potjeraju iz kolodvorske zgrade, maloljetnici se nude ispred nje. Na policijskom je popisu od prošle godine petsto maloljetnika osumnjičenih za prostituciju; 49 njih su djeca ispod 14 godina.

Slično je i u ostalim zapadnonjemačkim gradovima. U Frankfurtu cvate maloljetna prostitucija na Mainzer Landstrasse, ispred obitavališta američkih vojnika. U Hamburgu policija tvrdi da je riječ samo o »pretjeranim glasinama«, premda se zna da se na tamošnjem glavnom kolodvoru već godinama nudi »piletina«.

Takva djeca vode dvostruki život. Roditelji većinom ništa ne slute. Džeparac je, tvrde maloljetnici, premalen za lijepu garderobu i

prostitucija

u SR Njemačkoj

odlazak u disko. A tako je ipak bolje nego krasti, smatraju oni.

Poneki roditelji doznaju za nuzzanimanje svoje djece. Petnaestogodišnji Michael o svemu razgovara sa svojom majkom. Uvjerio nas je da neće biti nikakvih teškoća ako i mi želimo s njom porazgovarati. Ionako mu, kaže, ništa ne može zabraniti. Kad bi pokušala, pobjegao bi od kuće. Ovako barem uvijek zna gdje joj je sin i što radi. Svejedno, majka mu se osjeća bespomoćnom, jer ništa ne može promijeniti.

Uvijek iznova susrećemo tu bespomoćnost kad je riječ o maloljetnoj prostituciji; ne samo među roditeljima nego i u policiji i socijalnim službama. Dva socijalna radnoka u Kölnu neprestano obilaze mjesta prostitucije, ali se ponašaju defenzivno i pomoć pružaju tek kad je mladi od njih zatraže.

Na kolodvorima novac za život zarađuju pretežno djeca koja su prije boravila u domovima. Njima socijalni radnici vrlo malo mogu ponuditi. Možda bi se u razgovorima ipak našlo neko rješenje, pa makar to bilo samo mjesto u domu.

Socijalni radnici ogorčeni su što na odgovornim mjestima niječu da taj problem uopće postoji. U Kölnu se prilike ipak polako mijenjaju. Čak su se i političari zabrinuli. Jer u jednog desetogodišnjaka iz Kölna pronađena su antitijela side. Čini se da odgovorne institucije još nisu shvatile ozbiljnost problema.

Širenju prostitucije mladih znatno pridonosi njihova nezaposlenost. Također ne treba zaboraviti koliko značenje za mlade ljude imaju odjeća i druge izvana primjetljive stvari. Gledano s te strane, radi se o društvenom problemu.

S druge pak strane suočeni smo s problemom međusobnog komuniciranja među ljudima — djecu treba znati slušati i pokušati upoznati.

Valja naglasiti još jednu socijalno-psihološku sklonost: današnjim muškarcima prijeti više nego ikad prije opasnost da zaostanu u razvoju vlastite ličnosti, i onda se kao seksualni partneri osjećaju nadmoćnima samo u odnosu s djecom. Žene su se znatno izmijenile: svjesne svoje seksualnosti, postavljaju sve veće zahtjeve. Muškarci, sa svojim preživjelim predodžbama o velikim osvajanjima, postaju frustrirani i nesposobni za pravi seksualni odnos s odraslom osobom.

Prostituiranje mora na djeci ostaviti posljedice, koje se tek poslije očituju. Njima je mnogo teže okaniti se póroka nego odraslima.

Za roditelje je najvažnije da razgovaraju s djecom, da ih pokušaju razumjeti. Mnogi su roditelji suviše kruti u odgoju i ne shvaćaju kako ona zapravo žive.●

Agent 007

Špijun koji je postao James Bond

Bio je kockar, ženskar, špijun, pojam najuspješnijeg agenta na svijetu. Pustolovni život danas sedamdeset devetogodišnjeg Britanca Ivara Brycea nadahnuo je njegova prijatelja Iana Fleminga da stvori nepobjedivog junaka trilera — agenta 007.

Ian Fleming je četrnaest puta slao svog agenta u borbu s velikim zločincima kao što su Dr No i Goldfinger. Trileri su se prodavali širom svijeta u milijunskim nakladama. Jedan Flemingov biograf tvrdi da je uzor Jamesa Bonda našao na Bermudima i s njime razgovarao: riječ je o Škotu rođenom u Wattenscheidu, koji radi u britanskoj tajnoj službi. Kao preteča 007 smatran je i Jugoslaven Duško Popov, koji je za drugog svjetskog rata špijunirao za Englesku i Njemačku.

Takve i slične tvrdnje Ivar Bryce nije nikad ni opovrgnuo ni potvrđivao. Tek je sad otkrio kako su on i Fleming nekad izmislili agenta 007.

O Bryceovu životu mogli bi se napisati romani. Mnogo više od studija na Oxfordu zanimao ga je život u Parizu dvadesetih godina. Da bi mogao ulaziti u kockarnice i priključiti se mondenom društvu, krivotvorio je u pasošu godinu rođenja.

Imao je otmjeno ime i šarm, ali mu stipendija nije bila dovoljna za hazardersku strast. Pokušao je to ispraviti nepokrivenim čekom, nakon čega je bio otpušten sa fakulteta. Odbacila ga je i obitelj.

Ostala mu je ipak naklonost žena. Njegove savršene manire otvarale su mu sva vrata. I njegovi stari prijatelji ostali su uz njega, među njima i Ian Flaming.

Ali kako živjeti bez roditeljske pomoći? U neprilici mu je pomogla prijateljica Arlette Brouchard, najskuplja kurtizana Pariza.

»Poklonila mi je mog prvog bugattija, poslije jednu lanciju lambdu, koja je u to vrijeme bila najbrži sportski auto«, priča Bryce.

Kad ga je Arlette ostavila, oženio se Brazilkom Verom da Sa, kćerkom nekog magnata. Sreća nije dugo trajala, a i njegov pokušaj da se bavi trgovinom drva nije urodio plodom. Zaključio je da nije stvoren za posao. Svjetska kriza zatekla ga je u evropskim kockarnicama i na hipodromima — Pariza, Monte Carla, Ascota, Longchampsa. Prijateljima je služio kao posrednik u sumnjivim novčanim transakcijama. Nije to baš bila sjajna perspektiva za mlada čovjeka. Godine 1938. uzeo ga je pod nadzor njegov prijatelj Fleming.

Fleming je, poput Brycea, bio ekscentričan, samoživ, razmažen, a u sebi duboko nesiguran. Psihijatar čiji je pacijent bio 1927. kaže da je najbriljantniji psihopat što ga je ikad sreo.

Uoči drugog svjetskog rata Fleming stupa u britansku tajnu službu i u otjmenim krugovima prikuplja obavještenja o Hitlerovim planovima. Bryce mu pri tome mnogo pomaže. Tako šarmantni besposličar stupa u službu Njegova Veličanstva kao agent 140.

Bryce se smjestio u luksuznom hotelu »Adlon« u Berlinu. Najradije se zadržavao u vrhunskom restoranu »Horcher«, gdje su jeli bogataši. Nitko nije mogao posumnjati da se iza antimilitarističkog nastupa pristalog Engleza krije agent tajne službe. Tako je saznao za političke interese nacista u Južnoj Americi. Dobio je zadatak i da ispita stanje u južnoameričkim krugovima naklonjenim Njemačkoj. U New Yorku upoznaje jednu bogatašicu, koja postaje druga Mrs. Bryce.

U međuvremenu je izbio rat i špijun više nema vremena za medeni mjesec. U nekom brazilskom lučkom gradu organizira podmetanje požara u skladištu goriva talijanske avionske kompanije.

Kao prvi Englez Bryce postaje 1945. godine suradnik američke tajne službe OSS, od koje je poslije postala CIA. No tu je njegova karijera bila kratka vijeka. Nakon jedne afere morao je napustiti tajnu službu, pa se vratio u Evropu luksuznim brodom »Queen Elizabeth«. Na brodu upoznaje svoju treću ženu, također vrlo bogatu.

Na Jamajki 1951. ponovo sreće prijatelja Fleminga i postaje ličnost romana. Fleming u to vrijeme osniva agenciju koja bi morala štititi britanske interese u hladnom ratu. Rusi su ga otkrili i njegovi šefovi traže da napusti službu, što se pustolovnom piscu nije sviđalo. Onda je zajedno s Brycem došao na genijalnu zamisao da izmisli superaganta 007 i kao autor jezovi-

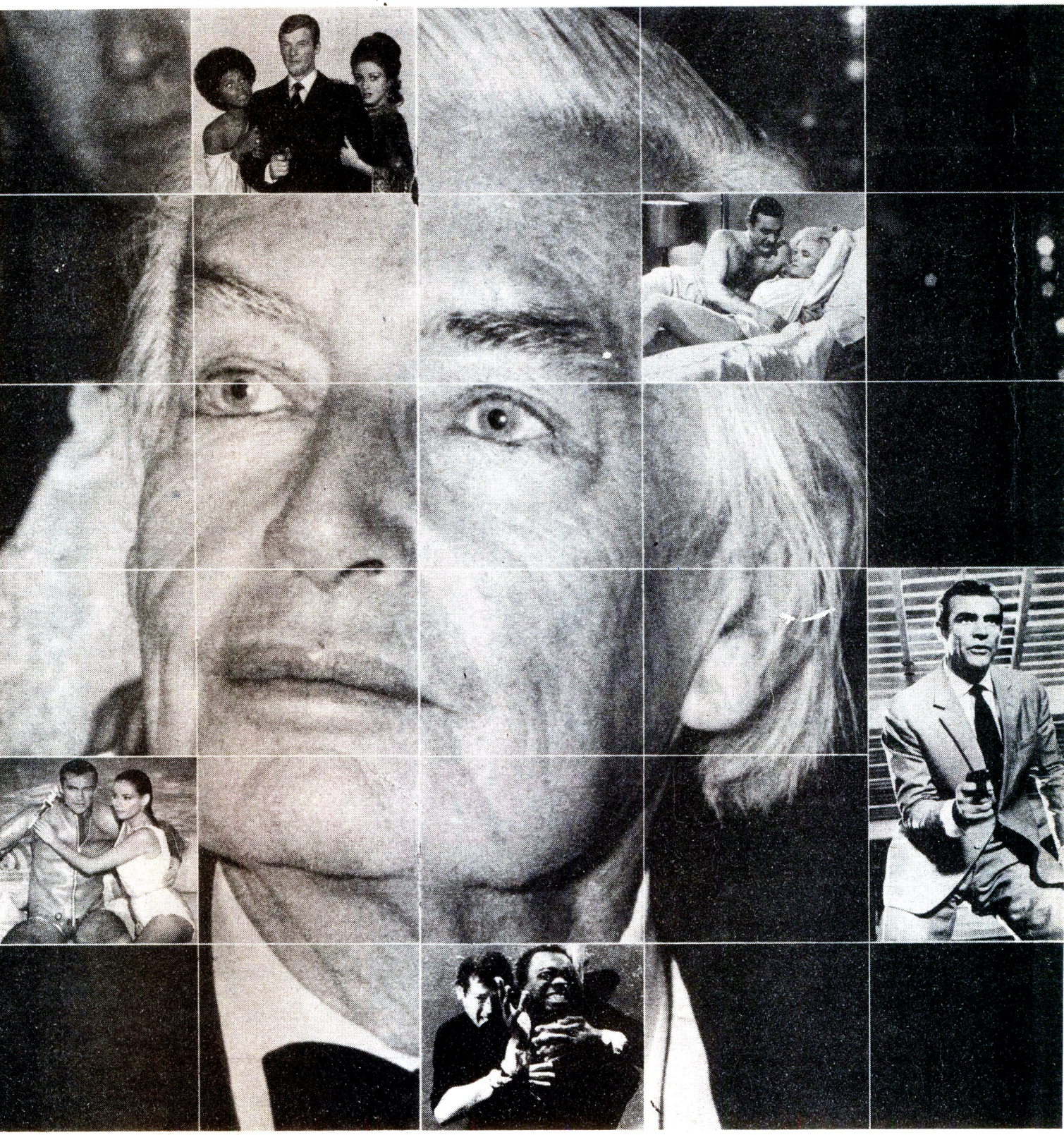

tih kriminalističkih priča prestane biti sumnjiv.

Svom junaku Fleming je dao ime poznatog američkog ornitologa, a uzor mu je bio Ivar Bryce.

Kad su 1962. snimali prvi film o Jamesu Bondu,Fleming je za glavnog junaka izabrao nekadašnjeg vozača kamiona Seana Conneryja. Poslije ga je uspješno naslijedio Roger Moore.

Ni Bryce ni Fleming ne zarađuju tada od milijunskih poslova s filmovima o Jamesu Bondu. Tvorac agenta 007 umro je 1964. godine od srčanog udara. Bryce nema nikakvih tantijema, a i bez toga posjeduje mnogo. Iako u poodmakloj dobi, još je neprekidno u pokretu. Dakako, osjeća se osamljenim bez svog prijatelja Iana.●

Nema, tako reći, nijedne glumice koja nije započela karijeru s »golim činjenicama«. One su božice seksa, žene iz snova, vampovi - ili jednostavno prsate cure! Premda vrlo prostodušne, mnoge među tim zvijezdama erotike pokazuju da su i prilično nadarene.

Karijeru su počele gole: Marisa Mell (lijevo), Sophia Loren (gore) i Raquel Welch (gore desno).

Sve počinju gole

Ne može se bez lijepih ženskih grudi. Prvi kipovi koje je napravio čovjek prikazuju žene velikih prsa, a umjetnost, kako na Istoku, tako i na Zapadu, udaljavala se od vječne teme uvijek samo toliko koliko su neizbježno zahtijevali čuvari morala u određenom razdoblju.

Pomisao da bi se u manje-više pretjeranim, manje-više idealiziranim prikazima grudi moglo skrivati nešto sramotno, čak sablažnjivo, nastala je, dakako, tek u novije doba.

Nema sumnje, razgolićene grudi su snažan, upadljiv erotični signal. No one su i nešto drugo: simbol ljepote, zdravlja, skladnosti, prirodnosti i sreće. Možda se baš zbog toga u umjetnosti i filmovima razvija čežnja za bujnim oblicima ponajviše upravo onda kad vremena nisu baš ružičasta ili kad ne postoji prevelika sloboda u kulturi.

Kao preteča prsatih filmskih glumica smatra se Mae West, koja je svoje ne baš sitno tijelo stiskala steznicima i maštovitom odjećom, pa je, kad bi se podbočila, bilo sasvim jasno da je svjesna kako djeluju njezini ženski oblici. Bio je to početak.

Najomiljenije filmske glumice iz ratnih godina dobile su uskoro nadimak: Prozvali su ih »pin-ap-gerle«, jer su im vojnici vješali slike u ormare. Nije im bio važan nikakav osobito produhovljen izražaj lica. Više su ih zanimali ljubak, izazovan smiješak i ono što su pin-ap-gerle samo napola skrivale pod bluzama i puloverima.

Betty Grable, Dorothy Lamour, Priscilla Lane i druge glumice rado i često su se slikale u najljepšim kupaćim kostimima. Poslije opasno lijepog svijeta Jean Harlow pojavio se novi, naivni tip žene.

Prva superzvijezda toga tipa i ujedno prva koja je imala uistinu »skandalozne« oblike bila je Jane Russell. U jednom, ne baš pažnje vrijednom vesternu o Billyju Kidu rastezala se u završnoj sceni na slami i pokazala više nego što je dotad bilo uobičajeno. O čemu se radilo u filmu, pokazuje reklama: uoči premijere napravio je avion na nebu dva kruga s točkom u sredini.

Možda je to bio početak onoga što bi se moglo nazvati kultom grudi pedesetih i šezdesetih godina. Nakon Jane Russell pojavile su se Merilyn Monroe i Jayne

Najistaknutija među njemačkim prsatim glumicama Bea Fiedler rado pokazuje što ima (velika snimka). Božica seksa iz Hollywooda: Jane Russell (desno).

iz naroda, široka srca. Zatim je Claudia Cardinale bila već donekle građanska verzija prsate zvijezde. U Francuskoj u Brigitte Bardot i Mylène Demongeot pokazivale svoju širokogrudnost, a iz Švedske je došla Anita Ekberg.

Uobičajenim prsatim zvijezdama je odzvonilo, čini se, onda kad su kina počeli puniti erotični filmovi. Zbog inflacije razgolićenih grudi na filmskom platnu počelo se zaboravljati da za te prsate zvijezde nije bio važan samo obujam grudi nego da se oko njih ispleo već i određeni mit. Klasični tip prsate filmske zvijezde sačuvao se ponajviše u akcionim filmovima. Tradiciju su nastavile Racquel Welch i Ursula Andress.

Postoji drugi žanr u kojem se prsate glumice, moglo bi se reći, već vraćaju na pozornicu: komedija. Mnoge se zvjezdice otimaju za te uloge●

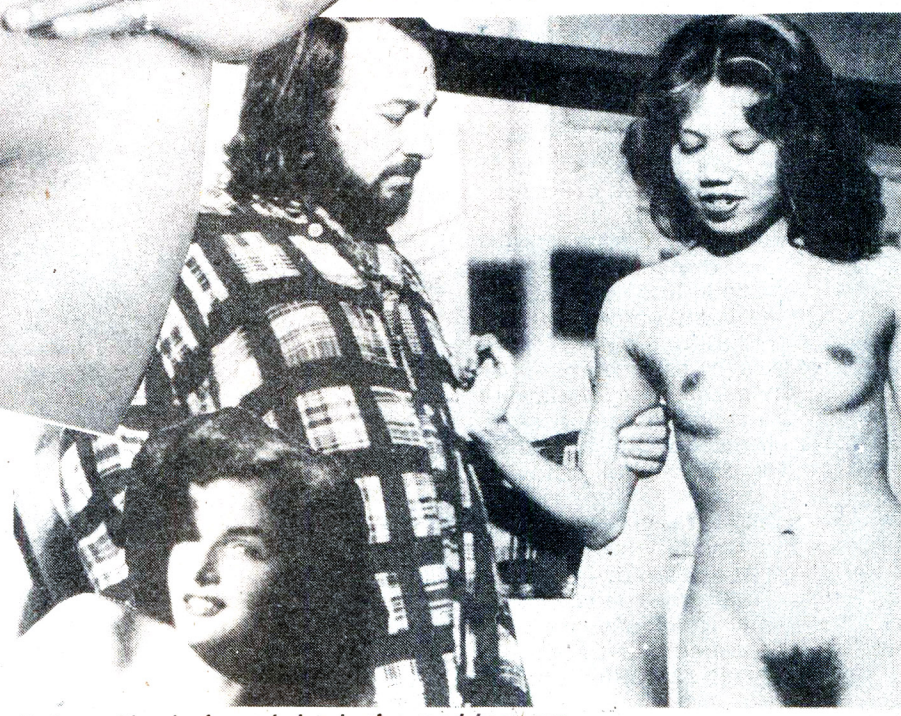

Kad se skinu krpice: mlada glumica pred kamerom.

Mansfield, koja je u prikladnim prilikama dopuštala da joj s tijela klizne haljina. Slijedio je niz prsatih »čuda prirode«.

Američke prsate glumice bile su ponajčešće plavokose i barem na prvi pogled priglupe. Tad je iz Evrope stigao novi, tamnokosi tip zavodnice. Najprije Gina Lollobrigida, potom Sophia Loren, pa i Anna Magnani bile su utjelovljenje žena

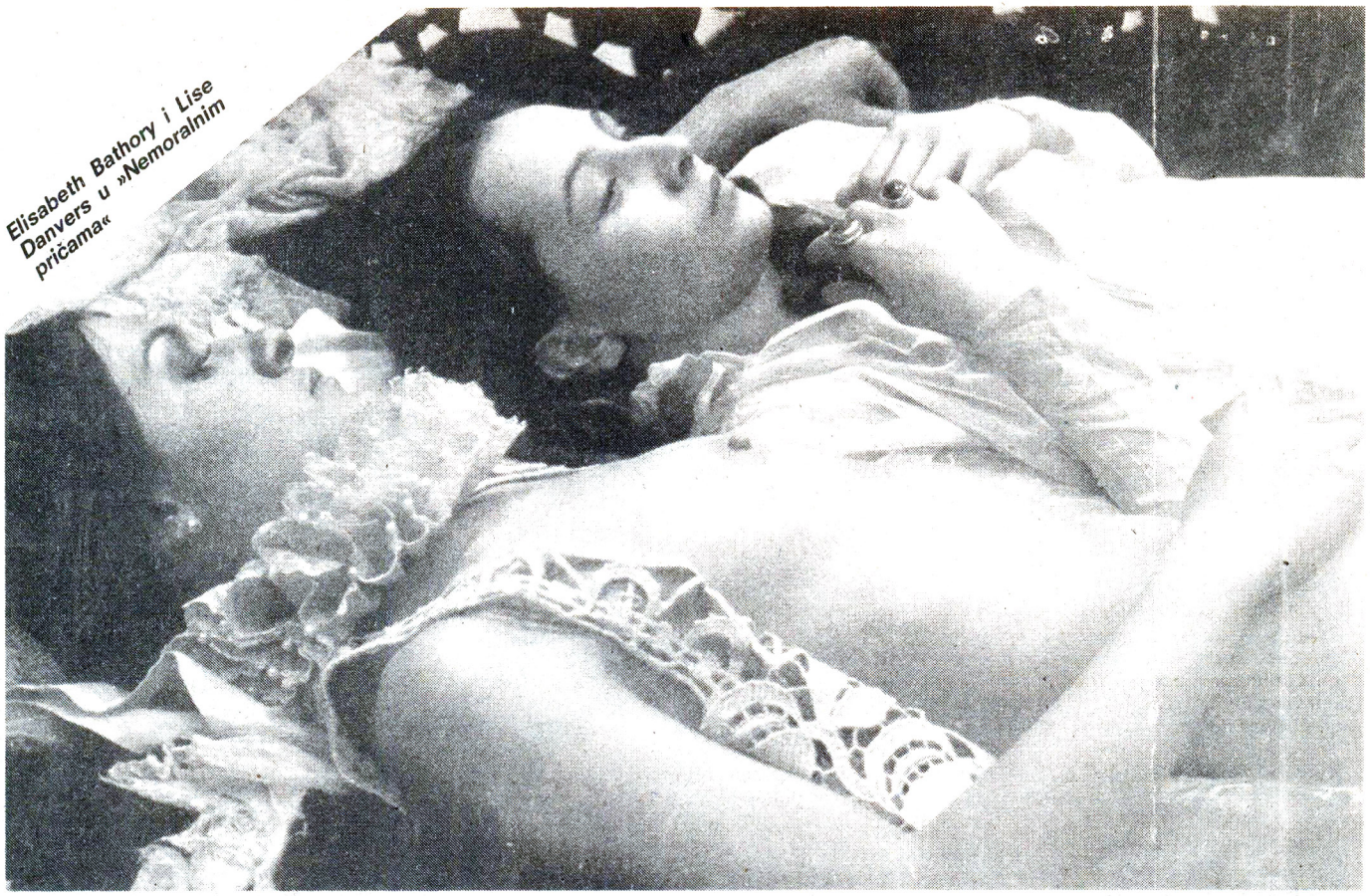

Elisabeth Bathory i Lise Danvers u »Nemoralnim pričama«

Nemoralni anđeli

Za neke redatelje postoji samo jedna tema: erotika! Tjelesno uživanje, ženska ljepota, spolne želje i odnosi — to je sadržaj njihovih filmova. Ti filmski stvaraoci, koji su se opredijelili za putenost, zovu se Walerian Borowczyk, Russ Meyer, Just Jaeckin, David Hamilton i Tinto Brass. A žene u većini njihovih filmova su mlade.

Ljubav i nagoni — to je tema erotičnog filma. U prikazivanju seksualnosti on se služi različitim oblicima pričanja i radnjama: komedijom i krimićem, tragedijom i dramom. No zaplet zapravo i nije važan, radnja nema nikakva značenja. Bitna je tjelesna ljepota.

— Erotika mora biti lijepa poput slike — kaže David Hamilton. —

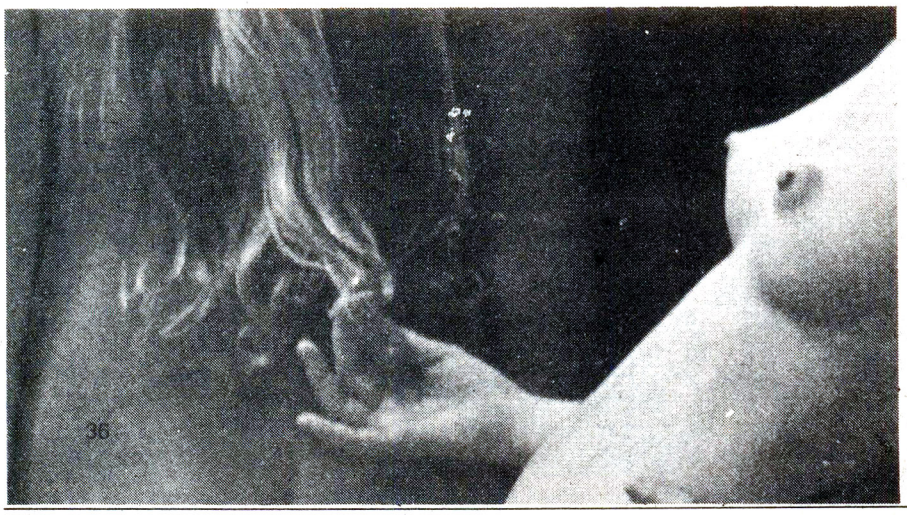

Svestrano nadaren za područje čulnosti: redatelj Just Jaeckin s prijateljicom i psom (gore). Borowczykova glumica Sirpa Lane u maštovitom filmu »Zvijer« (dolje)

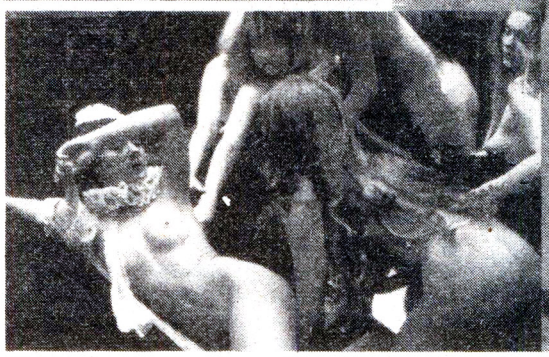

Najdraži modeli režisera Waleriana Borowczyka, kojeg smatraju majstorom erotičnog filma

Majstor s djevojkom: David Hamilton i Dawn Dunlop (dolje desno). Nemoralni anđeli: Sirpa Lane (dolje) i Sylvia Kristel (lijevo dolje).

Engleska nova seksi-zvijezda: poslije nekoliko televizijskih serija sada će Angie Rayne sudjelovati u jednom filmu Lassea Brauna, stručnjaka za erotiku.

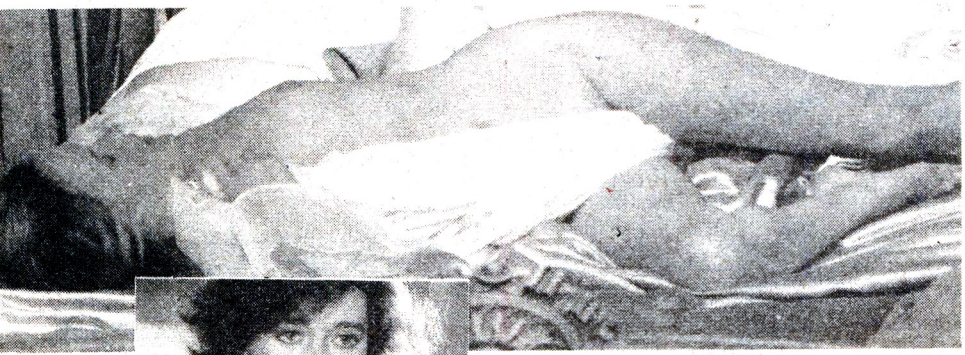

Ona se zasniva na mladoj djevojci, plavokosoj i kreposnoj.

Tom filmskom stvaraocu i snimatelju najdraža su ta vilinska bića i njihova ljepota dok još nisu svjesna sebe.

— Najviše me zanimaju posljednji dani njihova djevičanstva — dodaje Hamilton.

Njegovim glumicama je uvijek otprilike šesnaest godina: Patti D'Arbanville, Anji Schüte, Dawn Dunlop i njegovu najnovijem otkriću Moniki Broeke. Jedan od svojih prvih modela, plavokosu Dankinju Monu Kristensen, izabrao je čak za životnu družicu.

Nije čudo što se filmašima poput Hamiltona uvijek posvećuju krupni naslovi. U tim je filmovima cijelo erotično uzbuđenje zbijeno u nekoliko scena, koje su zbog toga osobito naglašene.

Redatelji erotičnih filmova predočuju vlastiti erotični svijet snova, koji se nikako ne može izjednačiti sa stvarnošću.

Na primjer, Federico Fellini stvorio je u svojim filmovima cijeli erotični univerzum, u kojemu su žene, stare ili mlade, lijepe ili ružne, gole ili odjevene, sačuvale svoju osnovnu tajnovitost.

— Nama, muškarcima — kaže Fellini — ne preostaje ništa nego da predodžbu o savršenoj ženi projiciramo na žene. Stvorili smo od njih mitska bića, i jao nama ako dirnemo u taj mit! Pametnije nam je da ne istražujemo ono što se skriva ispod površine!

Upravo u tom traganju za idealnom ženom i u filmskom veličanju njezine ljepote sastoji se tajna erotičnog filma i njegovih glumica. A one se, dakako, uvelike razlikuju od režisera do režisera. Vampovi, božice, žene iz snova — »nemoralni anđeli«.

— Svi smo mi voajeri — smatra Talijan Tinto Brass (»Ključ«), koji je također majstor erotičnog filma.

— Dobro napravljeni filmovi toga žanra uvijek privlače gledaoce.

Svestrano je nadaren za filmsko područje čulnosti i Just Jaeckin. Svojim filmovima proslavio je širom svijeta sebe i glavnu glumicu Sylviju Kristel. Sad je otkrio novu zvijezdu koju očekuje lijepa budućnost: Tawny Kitean! Ta djevojka, američki foto-model, igra glavnu ulogu u njegovu novom erotičnom filmu.

— Žene me neprestano mame — kaže taj francuski redatelj — očaravaju me, i što ih više gledam, više me privlače.

»Waltom Disneyjem seksualnog i erotičnog filma« smatraju Amerikanca Russa Meyera. On snima žestoke, komične filmove sa snažnim ženama u glavnim ulogama, koje moraju ispuniti tri uvjeta: biti seksualno nezasitne, pokazivati sklonost prema nasilju i imati »grudi poput topovskih kugla«.

— Htio bih — kaže on ipak — da gledaoci otkriju humor u mojim djelima. Istina, sviđaju mi se određeni ženski oblici, a i mojoj publici, ali sebe zapravo smatram humoristom i vjerujem da za moju vrstu filmova postoje mnogobrojni gledaoci.

Lasse Braun smatra svoje filmove »prijekom potrebom« za ljude, iako mu je neke napala cenzura.

— Nekoć se govorilo »vodimo ljubav, a ne rat« — kaže taj bradati Talijan — i za mene ta izreka još i danas ima svoje značenje. Htio bih ljudsku agresivnost pretvoriti svojim filmovima u ljubav, u nježnost.

Uskoro će Braun snimiti film s engleskom glumicom Angie Rayne.

— Ona zrači onakvom jednostavnom erotikom kakvu baš želim — kaže Braun.

Svi ti majstori erotičnog filma, bili oni priznati takvima ili ne, imaju, bez obzira na razlike u njihovim djelima, nešto zajedničko: opsjednutost erotičnim idealom.

To vrijedi osobito za poljskog redatelja Waleriana Browczyka, tvorca stilski dotjeranih, erotičnih i maštovitih snoviđenja (između ostalog: »Zvijer«, »Nemoralne priče« ili »Nemoralni anđeli«). On erotični film i njegove »nemoralne anđele« svodi na zajednički nazivnik.

— Snimam filmove — kaže — koje bih rado vidio kao gledalac i nadam se da su mi mnogi ljudi slični. Moji filmovi ispunjavaju želje koje se u životu ne mogu ostvariti. ●

Kad

Nevina: Rena Niehaus

Prva ljubav — omladinske komedije su vrlo omiljene

djevojčice otkrivaju ljubav

Nevine i istodobno lukave, malodobne zavodnice donose u filmovima uzbuđenje! Osvajaju ponajčešće muškarce koji bi im mogli biti očevi. Ta erotična tema stara je i očaravajuća koliko i film.

Otkad postoje erotična književnost i erotične slike, uz mnoga druga maštanja o zavodljivoj ženstvenosti postoji i predodžba o djevojčici koja se pretvara u ženu, o zavodljivoj maloljetnici. U književnosti su joj podigli spomenik veliki pisci poput Dantea, Goethea, Thomasa Manna i Franka Wedekinda.

Film je otkrio taj tip žene razmjerno kasno, početkom šezdesetih godina. Učinio je to na vrlo melodramatičan način. Carrol Baker je bila Baby Doll u filmu Elije Kazana.

Otprilike u isto vrijeme pojavio se u Americi roman Vladimira Nabokova, porijeklom Rusa, koji je ne samo izazvao velik književni skandal nego je tom novom tipu žena dao i ime: Lolita. U romanu je riječ o neodoljivoj ljubavi profesora prema maloljetnoj zavodnici Loliti, koja naposljetku ne upropaštava samo njega. Stanley Kubrick je razmjerno suzdržljivo snimio film prema romanu.

Dok je još Baby Doll bila u modi i uvlačila se u spavaće sobe mnogih časnih građana, objelodanio je francuski film svoju varijantu mlade zavodnice: Brigitte Bardot. Duge plave kose i napućenih usana, noseći uvijek pulover koji joj je bio barem za dva broja premalen, najradije je zaludivala muškarce koji su joj, zapravo, mogli biti očevi. Kad djevojčice otkriju ljubav...

Sedamdesetih godina se maloljetna zavodnica slavno vratila na ekrane, prije svega u žanru fantastičnog filma.

Linda Blair se proslavila kao đavolom opsjednuta djevojčica u »Egzorcistu«, a i Nastassja Kinski je postigla prve međunarodne uspjehe kao mala vještica.

Nova zvijezda među malodobnim filmskim zavodnicama postala je Brooke Shields, kojom se spretno upravlja u poslovima i koja se pojavljuje na tržištu kao foto-model i glumica. Takva je u romantičnom filmu »Plava laguna«.

Od sredine sedamdesetih godina zapaža se val erotičnih omladinskih filmova. Tako su nastali divni ironični filmovi kao na primjer, »Ovamo, male Engleskinje« Michela Langsa, zabavni filmovi izraelske serije »Sladoled na dršku« i donekle grublji američki srednjoškolski filmovi.

David Hamilton, koji se pročuo kao fotograf svojim aktovima djevojaka, stvorio je i kao filmski režiser nježne i romantične djevojke iz snova poput »Bilitisa«. Među njegova otkrića pripadaju Patti d'Arbanville i Anja Schütte.

I osamdesete godine imaju nove maloljetne zavodnice kao filmske zvijezde. To su Katya Berger, Anne Bennent i Elisabeth McGovern. No najviše se pročula Pia Zadora, koja nastoji uspjeti na svim poljima šou-biznisa. Ipak, nove Baby Doll nema na vidiku.●

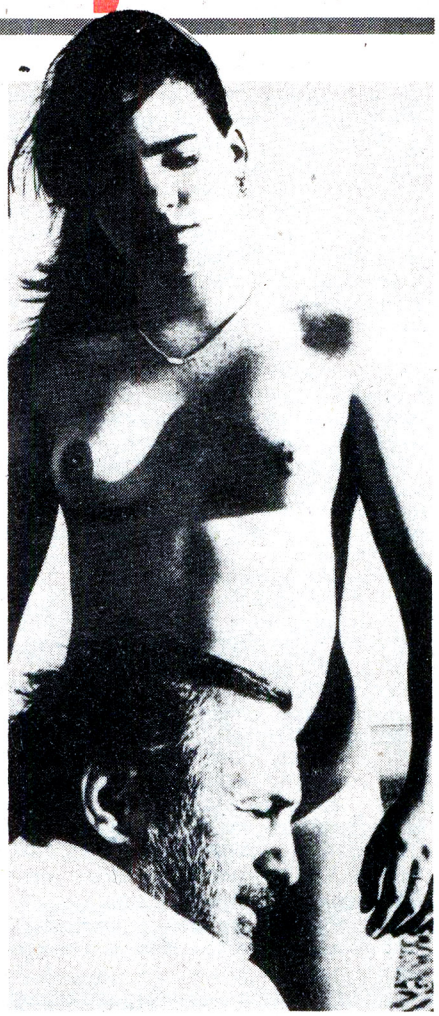

Čulnost: mlada Ornella Muti u »Sasvim normalno lud«

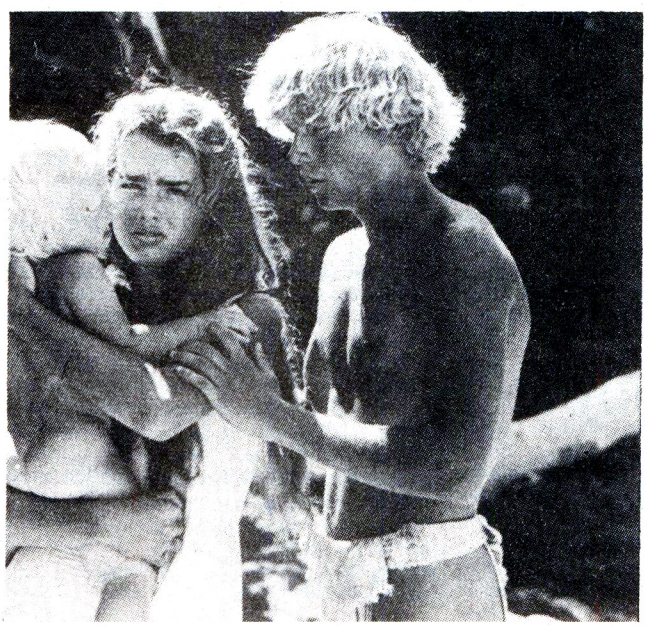

Romantične pustolovine: Brooke Shields u »Plavoj laguni«

Helmut Senf

Ljubav u prvom redu

Ne mislite li da čovjeku može dosaditi da se dane i dane vozi, i to tjedan za tjednom, od supermarketa do supermarketa?

Uvijek isti obilazak. Isti posao.

Ubrzo upoznate sve ljude, svaki kiosk s pečenim krumpirićima i svaki porno-kino u okolici.

Zahvalni ste za svaku promjenu i za svaku priliku koja vam pruža nešto lijepo.

Dvanaest boca losiona za poslije brijanja, intimni sprej u prigodnoj prodaji, sredstvo protiv nožnih gljivica dobit ćemo tek u narednoj pošiljci. Život zastupnika.

Najbolje pržene krumpiriće možete kupiti ispred ceste za Recklinghausen, pokraj benzinske stanice. Najudobnije porno-kino nalazi se u predgrađu Gelsenkirchena.

Žena za blagajnom već me poznaje. Ta ja dolazim tamo gotovo svakog petka poslije podne, pošto sam završio obilazak prije nego što krećem kući u Herne, gdje stanujem.

Nema mnogo ljudi u kinu tako rano poslije podne. Uvijek sjednem otraga, u zadnji red, ispruženih nogu i uživam.

Tóga petka poslije podne najprije sam uživao u rasnoj plavojci, za moj ukus previše bucmastoj, koja je vodila ljubav s gotovo dva metra visokim crncem, a on je po njezinim riječima imao najduži koji je ikad vidjela.

Vjerujte mi, pretjerivala je.

— Gurni mi, ga sasvim duboko — moljakala je pohotno, a to je crnac odmah i učinio.

I ja bih to učinio na njegovu mjestu, jer premda je mala na platnu, kao što sam već spomenuo, bila odviše debeljuškasta, ipak ne prezirem dobar zalogaj.

Njezino glupo stenjanje, dok je on monotono radio, vrlo mi je smetalo. Smatram da u sinhroniziranju filmaši pomalo pretjeruju. Napokon, želim se odmoriti, opustiti. Nakon tjedan dana teškog rada.

Dok joj, prema scenariju, nije nadošlo, dahtala je poput čopora vukova u tajgi, a na kraju , na vrhuncu svoje celuloidne karijere, znalački je oponašala brujanje »yamahe« od petsto kubika i činilo se da je blizu nesvijesti.

Šteta što se točno ne može vidjeti kako joj nadolazi jer kod njega se to vidjelo. Ali to je vjerojatno suviše težak filmsko-tehnički problem.

Ja sam strastveni snimatelj ali nisam u tome stekao vlastita iskustva, ako se izuzme nekoliko golih grudi na plaži Istočnog mora.

Dok je trajala predigra za naredni film, donio sam limenku piva. »Čovvijek sa cijevi«. Tako se zove film. Riječ je o vrtlaru kod neke bogatašice koja je upravo osamljena, jer njezin muž u uredu testira novu tajnicu.

Rade s međublendama.

Čas se vide vrtlar i bogata žena, čas direktor i tajnica. Tajnica je prava klasa. Bogatašica je prestara. Ali zato su veselije scene između nje i vrtlara. Ona želi da joj on ono radi s klizavom cijevi za polijevanje.

Luda je to pripovijest, ali vesela.

Nisam odmah opazio da je već neko vrijeme mjesto pokraj mene popunjeno, a kad sam to vidio, umalo sam pao sa sjedala.

Pokraj mene je sjedila neka žena.

Prava žena. Sama.

I to u porno-kinu.

Tako mi moje njuške, to mi se još nije dogodilo!

Mlada žena s glatkom dugom kosom, koliko sam u mraku mogao razabrati.

O,o!

Sad je vrtlar morao otvoriti slavinu!

Kakvu ja sreću imam!

Predočite to sebi! Sjedite u porno-kinu i ne mislite ni na što loše, kad odjednom pokraj vas sjedne žena.

Baš pokraj vas! Premda su još gotovo sva mjesta slobodna. Samo u prvom redu sjedi stariji čovjek sa šeširom a koso iza njega neki stranac.

Tja.

Takvo nešto!

Odmah ću je nagovoriti. U tome sam iskusan. Jasno, kao trgovački zastupnik. U svom poslu to zovemo entrée.

Upustiti se u razgovor. To je važno. O tome je riječ. Dobar početak i sve se odvija samo po sebi. Najčešće.

U međuvremenu, nakon dugog krzmanja, direktor je oborio tajnicu. Nespretno se valjaju na sagu u njegovu uredu, ona u ruci još drži blok za stenogram.

Najbolje je pričekati s nagovaranjem dok ne završi film s vrtlarom.Onda će zacijelo biti različitih mogućnosti. Dodirne točke. Bezazleno pitanje, na primjer, kako joj se svidio film. Ili što radi tako zgodna žena sama u porno-kinu.

To mi se pitanje čini osobito upotrebljivo, ono upućuje razgovor u željenom smjeru. Takvo nešto uvijek ima smisla da bi se uštedjelo vrijeme.

Krajičkom oka kriomice gledam svoju susjedu. Čini se da događaje na platnu promatra s velikim zanimanjem.

Direktorova žena upravo je došla na peckavu zamisao da, za promjenu, gurne cijev vrtlaru u usta. Sve se to čini opasno!

Jer sa ženama je tako. Treba ih nagovarati, polako i glatko. Onda je sve kako valja. Svaka ne želi da je se nagovori. Te je najbolje ne dirati. Ali ova želi da je se oslovi. Zašto bi inače sjela baš pokraj mene?

Ima šesto čulo za takve situacije.

Čini se da se direktoru njegova nova micica silno sviđa. Iskušava s njom sve moguće položaje, i to s toliko citiranom njemačkom temeljitošću. Prokletstvo ne prestaje i ne prestaje!

Stari jarac! I to u njegovim godinama!

Po tome se opet vidi kako pretjeruju u tim filmovima. To nijedan normalan čovjek ne može izdržati. Ni uz najbolju volju.

Uostalom, ni ja više nisam najsvježiji. Nekoć gusta kosa mi se počela prorjeđivati. Ne pomaže ni krema za lice iz naše kolekcije — svakodnevno je nanosim poslije umivanja — i čini se da reklama obećava mnogo više nego što ona zapravo može učiniti protiv bora. Ljudima teba lagati. Glatko poput dječje guze. Ha, ha! Ali ovdje, u mraku kina, to je on jedva uočljivo. Barem na mojoj susjedi. Ili možda ona voli srednjovječne muškarce?

I nasmiješiti im se treba, ženama. Ljubazno i pristojno. To uvijek privlači. Tako se nešto može postići.

Iznenađeno sam se trgnuo kad je susjeda, dobrano prije kraja filma, stavila ruku na naslon moga sjedala i pri tome me dodirnula.

Dobro počinje!

Ljudi, ljudi!

Najprije se pretvaram da ništa ne zapažam.

Ovo može postati veselo! Ono pravo!

Možda će to biti više nego samo ljubakanje u kinu.Mogli bismo unajmiti sobu u hotelu. To je doduše skupo, ali takvo nešto ne doživljava se svaki dan.

Budite iskreni! Za ovakvo nešto već bi se morao položiti na stol sjajni Euroček.

Na kraju direktorova žena uguši vrtlara pomoću cijevi. Mislim da je to isforsirano. Glupav scenarij.

Film je, na sreću, završio. Još prije nego što mogu odlučiti nešto konačno, da li da ženu pokraj sebe već sada nagovorim ili da možda strpljivo pričekam njezinu daljnju inicijativu, da ne bih pogriješio, ona me s najljubaznijim smiješkom upita je li mi se film svidio. Nisam naivan, ali ta me žena zapanjuje.

Pa dobro.

Dakako da se odmah pokazujem voljan za razgovor, odgovaram joj samo djelomično, potvrđujući da sam vidio već i boljih filmova, jer mi se kraj, pa znate, već ...

Ona me pristojno sluša. Pri tome me hvata za ruku. Dakle i dan-danas ima žena da vam pamet stane, kažem vam!

Škaklja me kažiprstom dok me gladi po dlanu desnice i na njezino pitanje sviđa li mi se to odgovaram kratko

»da«, prekidajući opažanja o kvaliteti porno-filmova općenito.

Znate, moje geslo je uvijek bilo da uzimam život onako kako dolazi.

Ponekad dolazi dobro, gdjekad manje dobro. Jadikovanja ionako nimalo ne vrijede.

I govorim vam to sasvim iskreno, dosad sam s tim geslom dobro prolazio.

Očito ohrabrena mojim odgovorom, žena mi se posve približi i pri tome nasloni glavu na moje rame.

Kosa joj dobro miriše, svježe kao ljetni vjetar, mislim. Ali čovjek se može i prevariti. Ima mnogo vrsta šampona! Svaki s drugačijim mirisom.

S platna se odražava samo malo svjetlosti na njezino lice, zgodno lice. Usta mi se smiješe. Priznajte, o takvoj prilici i sami ste već maštali!

Uzimam svoju priliku nježno u zagrljaj i uskoro se strasno ljubimo. Toliko dugo da mi ponestaje daha.

U međuvremenu se prikazuje crtani film s malim bijelim slonovima koji imaju goleme surle i koji pomažu nekoj djevojčici pri školskoj zadaći. Od filma ne vidim mnogo.

Ruke mi se guraju pod pulover moje susjede, koja se zadovoljno smješka dok joj gnječim dojke.

— Kako se zapravo zoveš? — pitam je tiho, na uho.

Ona samo zatrese glavom. Otkopčala mi je košulju i prstima zgrabila dlake na prsima.

Jezikom prelazim gore-dolje po njezinu vratu. Odgovara mi što joj ne znam ime. To samo uštеđuje neugodnosti.

Upušta li se često u ovakve pustolovine?

Ispod pulovera osjećam gola leđa, prelazim vrhovima prstiju preko kralješnjaka, gdje me zaustavlja čvrsti remen njezine dugačke, široke suknje.

Ovo s tom malom dobro me zagrijalo. Kako joj samo ruke glade moje tijelo!

Nastaju teškoće s hlačama, jer je zatvarač zapeo.Ona mora upotrijebiti obje ruke. Ne shvaćam, ta odijelo sam kupio u prvoklasnoj trgovini. Ali uspjela je! Srce mi udara kao ludo.

Samo bez zavisti! Danas je sreća izabrala mene! Sutra će možda doći nekome drugom!

— Kakva buzdovančina! — čudi se ona s iskrenim oduševljenjem. Kako samo zna s tim postupati! — Bar se nešto konkretno drži u ruci! — Riječi malene klize poput ulja. — Tvrd kao trupac! — Njezina ocjena.

Pošto se neko vrijeme time pozabavila, naglo je prekinula taj ugodan posao. Vidim kako svlači gaćice. Zbog toga se digla sa sjedala.

— Daj ... napokon! — šapće.

Ipak sam pomalo srdit.

— Ovdje, u kinu? — pitam.

— Dakako. Pa nitko nas ne gleda. Ona dvojica sprijeda kao očarani bulje u platno. — S tim riječima sjeda mi u krilo. Tko kaže A, mora reći i B. Objema rukama zadigla je suknju. — Hajde, hopa-cupa, konjiću!

Već mi je jasno kako će to biti.

Čovječe, čovječe! Da mi je to netko jučer rekao ...

Žena na mom krilu spretno njiše bokovima, rukama me čvrsto obuhvatila.

Tiho stenje, najprije polako, zatim odjednom brže i divlje skače po meni. Onda osjetim kako joj nadolazi. Žestoko, bez zadržavanja.

S tolikom silinom da je klonula.

Načas.

Onda se opet uspravi i dalje njiše bokovima. Sve dok i ja ubrzo zatim nisam na redu. Mislite li možda da vam lažem?

Oh, oh! Dok silazi s mene, osjećam se kao u sedmom nebu.

Vjerojatno mislite da takve žene uopće nema.

Pričekajte dok je ne susretnete.

Načas zatvaram oči i uživam u vatri svoga tijela koje polako obamire.

Predstava završava crtanim filmom. U kinu se polako pale svjetla. Moja susjeda neopazice je otišla. Pa dobro. Što se mene tiče, mogli smo se bar pozdraviti. Premda nam je odnos bio kratak, ipak je to bio intenzivan odnos, barem sa seksualne strane.

Ima ljudi koji se poslije stide.

Ali nije mi poznat razlog zbog kojeg bih se ja morao stidjeti.

Što se dogodilo, dogodilo se.

Svatko je samo čovjek.

Vani me zasljepljuje kasno popodnevno sunce. Zacijelo je već prošlo pet sati. Vrijeme je da krenem kući, moja žena me vjerojatno već čeka.

Pogled na sat nije moguć, što odmah shvaćam dok stavljamu ruku u unutrašnji džep sakoa. Nestao je. Sat. Zlatni džepni sat koji sam jednom dobio od žene za rođendan. Uostalom nema ni lisnice. Čak je i skupocjenu iglu za kravatu, dar za desetogodišnje članstvo u streljačkom društvu »Čvrst u vjernosti«, ta mala odnijela.

Naravno da.

A ključ automobila ne moram ni tražiti, jer kao što vidim, mog »mercedesa« više nema na parkiralištu preko puta kina.●

Prevela Nada Omčikus

Geneza erotskog žurnalizma

Humorom protiv tabua

»Dert«, koji se u Zemunu pojavio daleke 1927. godine, bio je naš prvi list koji se u cijelosti bavio erotikom. Na njegovim naslovnim stranama, mnogo prije »Čika« ili »Adama i Eve«, gostovale su ljupke i oskudno odjevene (ili razodjevene) dame, što je bio tek uvod u pravi sadržaj ovih do danas već dobro požutjelih novina. Erotiziranih u onolikoj mjeri koliko je to bilo i vrijeme u kojem su izlazile, a o kojemu mi danas, čini se, gajimo i određene predrasude.

Predlažemo da za početak pročitate ovaj vic:

»Došao sinčić kući sav uplakan pa se žali majci:

— Mamice, djeca mi se rugaju da nemam oca.

— Reci ti njima, sine, da ti imaš više očeva nego svi oni zajedno!«

Još jedan vic s bradom, reći ćete. Imate potpuno pravo. Jer objavljen je daleke 1927. godine u »Dertu«, prvom našem erotskom listu.

Kroničari minulih vremena slažu se da tvz. »seksi-vicevi« postoje već vrlo dugo, valjda koliko i čovjekov smisao za humor općenito. Već su stari Grci pravili šale o svemu u vezi sa seksom. Stari su se Rimljani voljeli smijati seksualnim grubostima. Pune dvosmislenosti bile su i Shakespeareove drame, a raspusni humor voljeli su i Lincoln, Churchill, naš Vuk Stefanović Karadžić, i tko još ne?

Stoga se i ne treba čuditi da se i »Dert« erotikom i seksom bavio na naizgled neobavezan, šaljiv, ali i škakljiv način. U znaku humora, gega, dosjetke. U svakom broju objavljivan je novi nastavak ljubavnog romana, raspisan je natječaj za priču, a bilo je tu i »Ljubavnih misli«, »Intimnih oglasa«, šala, karikatura reklama... Prva i posljednja stranica redovito su pripadale ljupkim i oskudno odjevenim (ili neodjevenim) damama, što se, kad je o ovakvim listovima riječ, ni do danas nije bitno izmijenilo. Osim što su u međuvremenu fotografije sve više potiskivale ilustracije, pripremajući se i za svoju posljednju dimenziju — boju. A sve je to bilo i potpuno u skladu s duhovitom i ironičnom Beckettovom opaskom. On je, baš nekako u to vrijeme, primijetio: »Kad više ne znaju što da rade, svlače se, i to je vjerojatno najbolje što umiju!«

Beckett se, dakako, samo šalio, ali tu su poruku mnogi shvatili sasvim ozbiljno. I čini se da to nisu zaboravili ni do današnjih dana.

»Dert« je inače počeo izlaziti 1927. godine, dakle u vrijeme kad je erotika počela osvajati mnoge dotad neosvojive položaje. Osim literaturu, sve je više zahvaćala i novine i film, pa konačan epilog i nije bilo teško naslutiti. Uostalom, kako je to na stranicama svog »Buržuja« lijepo zapisao vrsni talijanski teoretičar Luciano Cirei: »Povijest svijeta, osim neizbježnih i fatalnih incidenata, nije realno i bitno promijenila svoju fizionomiju. Jedino značajno što je uradila jest to da je — skinula gaćice.«

Naravno, i taj je striptiz tekao oprezno, ali s dobrim izgledima za konačan trijumf. Tridesetih godina su i u zagrebačkim časopisima (»Cinema«, »Kulisa«) povremeno gostovale nage ljepotice, obnaženih grudi ili u kupaćim kostimima.

Ali vratimo se »Dertu«, koji je u usporedbi s tim i sličnim časopisima otišao znatno dalje, jer erotika u njemu nije bila ni marginalna ni uzgredna, nego glavna tema. Svakog broja, kako i dolikuje erotskim izdanjima! Vlasnik i urednik lista bio je Nikola Nikolić, a uredništvo je bilo u Zmaj Jovinoj ulici, na mjestu gdje je danas zgrada beogradskog Narodnog pozorišta. »Dert« je izlazio jednom na tjedan, petkom, na 32 stranice neobično uska formata, a stajao je tri ondašnja dinara.

Prelistavamo broj od 27. travnja 1928. Čitamo rubriku »Ljubavne misli«:

»Vernost je žestok svrab sa zabranom da se žena sme češati.

Žena je ležeći kapital u koji se stavlja stojeća glavnica sa tekućim kamatama.

Najveća kazna za lepe žene bila bi kad bi se muškarci rađali slepi...«

Takvi su, otprilike, bili »Dertovi« blic-komentari, koji umnogome podsjećaju na današnje seksi-aforizme, tako česte u suvremenoj štampi. I ne samo u njoj. Podsjetimo se samo satirično-erotskog kabarea »Eksplozija« Mike Pavićevića, koji je do danas već gostovao širom naše zemlje.

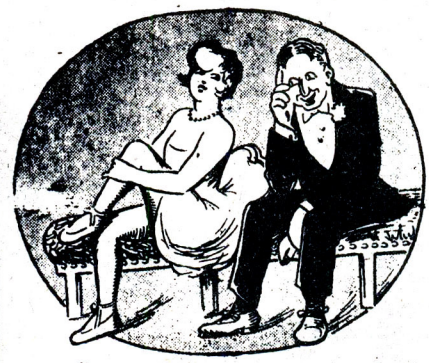

— Волите ли ви танке ножице, или сте пријатељ пуначких?

— Како да кажем . . . срећа је увек по средх.

»DERT« iz 1928. godine

Na stranicama «Derta«, u broju od 4. svibnja iste godine, čitamo i ovu šalu:

»Ušla gospođa Jović u poslastičarnicu kod Difranka sa ćerčicom i stala pred policu sa figuricama od čokolade — sve same lutkice odjevene u šarene krpice.

— Biraj koju hoćeš lutku, Olgice — kaže mama i maši se novčanika.

A Olgica uzima jednu po jednu lutkicu s police, diže im haljinice i, očigledno razočarana, vraća ih nazad. Posle te smotre reče materi:

— Mamice, jesu li ove lutkice sve same djevojčice?

— Nego šta, dušo.

— A ja bih više voljela dečake.

— Zašto, Olgice? — nasmeja se mama.

— Zato što ima više da se jede«.

Tragove takvih dosjetki opet nalazimo i u suvremenom humoru koji nam stiže posredstvom masmedija. U emisiji TV Beograd »Osvajanje sreće«, koju smo ne tako davno gledali, mogli smo prisustvovati i prizoru kada djevojčica ulijeće u kadar i kaže: »Čiko, čiko, videla sam tatu u kupatilu. Progutao je slona pa mu sada viri surla«.

Ili, kako bi to pjesnik nakon ovoga rekao: »Princip je isti, sve ostalo su nijanse!«

»Dert« je inače često bio i na meti cenzora i javnih tužilaca, kojima je smetao njegov prilično »slobodan« sadržaj. Ali i »Dert« je uzvraćao:

»U Svetom pismu ima toliko slobodnih stvari da ih mi ni u snu ne bismo štampali, ali zato još nikome nije palo na pamet da Sveto pismo uzme iz ruku omladine. Vaspitavajte decu da im misli budu čiste, o učitelji, pa se onda ne bojte nikakvih dertova.

Oni koji osuđuju »Dert« nalaze se u jednoj zabludi. Natjerajte prvo svoje žene i kćeri da puste

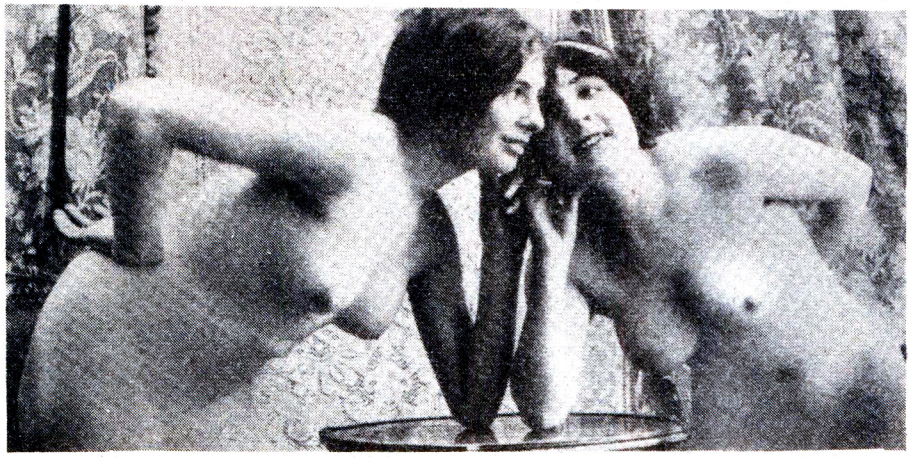

suknje i kose, da ne idu na plažu, i da ne igraju čarlston i šimi, pa tek onda zabranjujte »Dert«. »Dert« je ogledalo života i to sa poštedom, a samo divljaci razbijaju ogledala...«

Pisao je tako »Dert« u svom 20. broju, koji se pojavio potkraj 1927, i odmah zatim nastavljao po starom:

»Ona: — Volite li vi tanke nožice ili ste prijatelj punačkih?

On: — Kako da kažem... sreća je uvek po sredi!«

A na svojim srednjim stranicama »Dert« je donosio kratku seksi-priču u slikama. Dakle, nešto poput današnje »išarane« duplerice. A zna se već s kakvim motivima.

Nailazimo tako na ilustracije sa srednjih strana i na dvije dame koje su se vrlo slobodno obukle za maskenbal. Jedna od njih govori: »Da nas ne bi prepoznali, najbolje će biti da obučemo zatvorene gaćice«.

Na idućoj stranici čitamo i ovakvu šalu:

»Za vreme vojnih manevara u opštinu jedne male varošice dolazi žena obućarskog majstora Životija i žali se da su od strane opštine odredili vojnike kod nje na konak. Na objašnjenje opštinskog pisara da su takvu odluku doneli jer ona ima dve kuće, majstorica podvrisnu i skresa pisaru u lice:

— Kakve dve kuće — dve rupe imam! Dve rupe! U prednjoj radi moj čovek, a u stražnju ne može da uđe ni vojnik!«

Vitko Aleksić, koji se već dugo bavi proučavanjem narodnog erotskog stvaralaštva, o »Dertu« bilježi:

»Ovom listu pripada primat u mnogo čemu. On je prvi list koji je organizovao servis za sklapanje brakova. Na njegovim stranama prvi put su se kod nas pojavili intimni oglasi. Ali ono za što »Dert« zaista zaslužuje pažnju i svaku pohvalu, jeste činjenica da je on prvi jugoslovenski list koji je počeo publikovati priloge našeg erotskog narodnog stvaralaštva. Kamo sreće da je u tom poduhvatu bio još aktivniji«.

A u pogledu spomenutih intimnih oglasa bila je to »Dertova« stalna i vrlo omiljena rubrika. »... Intimni oglasi imaju velikog uspeha u toliko što se list čita u celoj zemlji«, piše »Dert« u broju od 11. svibnja 1928, podsećajući svoje čitaoce da je »cena oglasa jedan dinar od štampane reči«. A sadržaj tih kratkih poruka lako se može naslutiti. Prilažemo nekoliko primjera:

»Nasledio sam nešto malo para, pa želim da ih stračim u što lepšem društvu, i na što prijatniji način. Ono što mi lako došlo hoću brzo da utucam pa da se ponovo vratim u život i ideale. Fotografija obavezna, a diskrecija zagarantovana čašću...«

Društvo su tražile i osobe lijepšeg spola:

»Vatrena i divlja đavolica, 25 godina, ljubim svim srcem. Odbegla od roditelja, a za ljubav zna samo iz »Derta«. Traži muža između 35-40 godina, radi zabave. Pisati na šifru »Lela«.

Očito, erotsko je štivo i prije pola stoljeća bilo namijenjeno i muškarcima i ženama, što potvrđuje i podatak da su se uredništvu lista vrlo često javljale i čitateljice. I to ne samo sa svojim »intimnim oglasima«.

I tako je »Dert« proživio tri nepune godine druženja sa svojim čitaocima i neprestalnim sukobima sa cenzorima i sudom. Prestao je izlaziti 1929. godine, iznenada kako je i počeo. Ipak, trag je ostao, mada se i malo zagubio do današnjih dana.

»Čik«, »Adam i Eva«, «Start« i slična izdanja pojavili su se znatno kasnije. Neki su do danas prestali izlaziti, drugi su promijenili naslove, treći sadržaj. No potreba za erotikom nije presušila.

A u pogledu stalne popularnosti seksi-viceva sociolozi i psiholozi imaju i za to objašnjenje. Prema teoriji dra Andrewa Amkina, svako društvo ima neke seksualne tabue, tj. teme o kojima nije poželjno razgovarati. Te se teme protežu od nečeg tako skromnog kao što je golotinja, pa sve do strahom opterećenog incesta (komentar humorista: »Incest je porodična igra«). »Vic gomili ljudi daje oduška zbog tih zabrana, pa, ne djeluju tako zastrašujuće. On ljudima poručuje: Narode, ovo je u redu. Nije to tako strašno. Slobodno se nasmijte. Otud svojevremeno i takva ekspanzija viceva o oralnom seksu«, objašnjava dr Amkin.

Uostalom, ne čini li vam se da seksi-vicevi ne bi bili ni potrebni kad bi svi imali divan i savršen seksualni život? Oni postoje kao mjera za ono što nemamo, a možemo i malo umanjuju bol koja bi time mogla biti izazvana.

Bilo kako bilo, dobro je što ih ima. ●

Slavoljub Marković

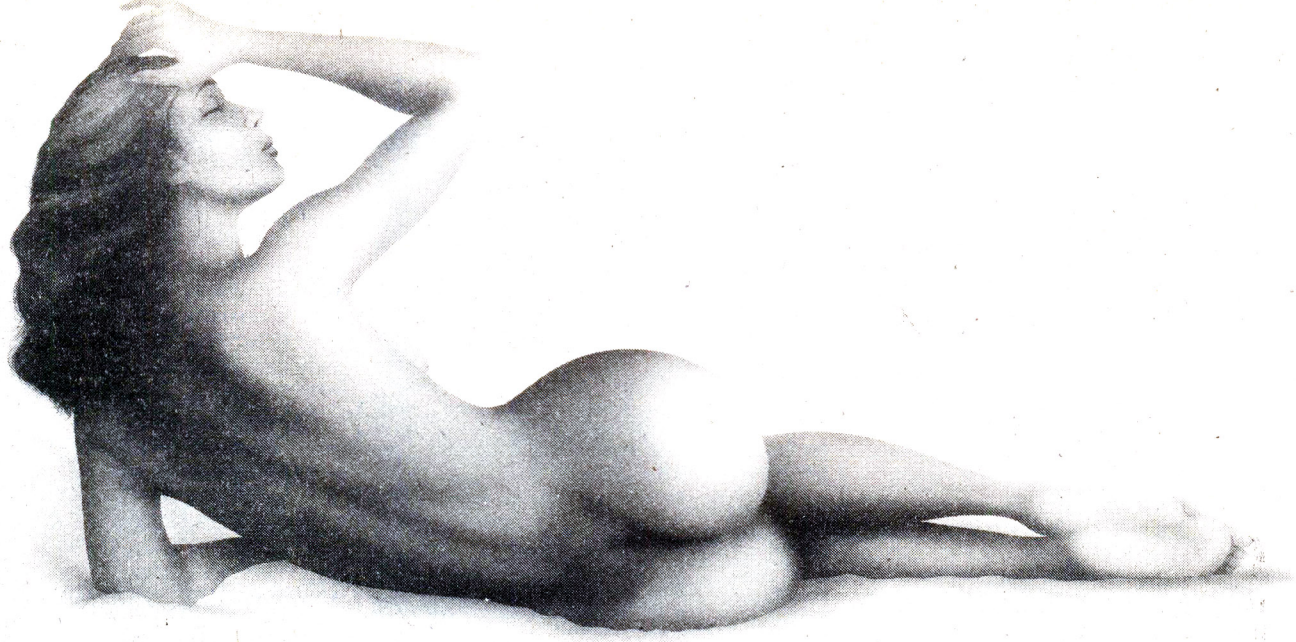

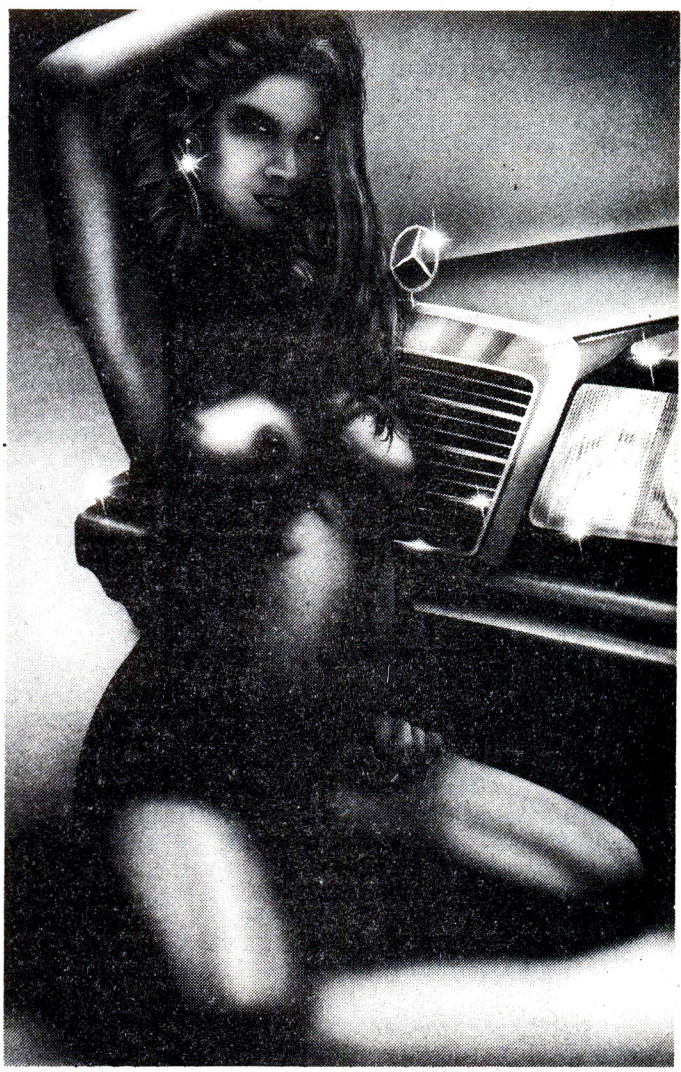

Spoj erotike i estetike

Od prve pojave 1933. godine u magazinu »Esqire«, preko radova Georga Pettyja, Alberta Vargasa, Aslana Olivije De Bernandinis ili Philipa Castlea, erotska ilustracija u magazinima stekla je naklonost milijuna čitalaca i pružila im zadovoljstvo uživanja u ljepoti koja realno podiže do razine mašte i sna. Prikazujući erotske teme, ilustrator lakše od fotografa izmiče zamci da postane grub ili vulgaran, i spaja erotiku i estetiku. Dvadeset petogodišnji zagrebački ilustrator i dizajner Darko Štefanec predstavlja nam se serijom ilustracija nastalih unazad godinu dana, koja otkriva autora sposobnog da erotskom motivu oduzme grubost i istakne erotiku kao čistu i ljudsku kvalitetu.

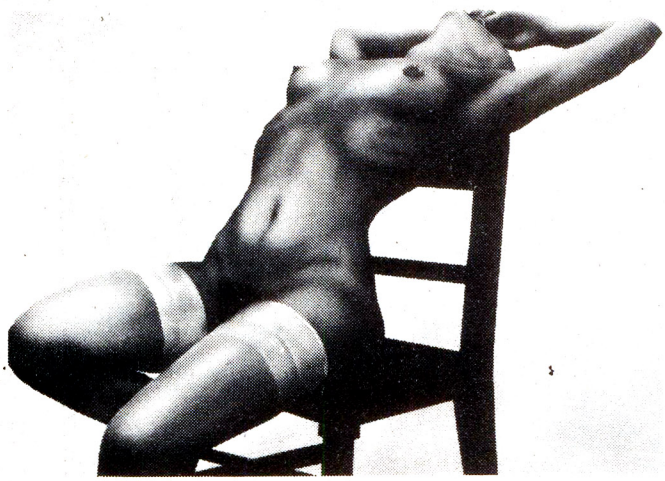

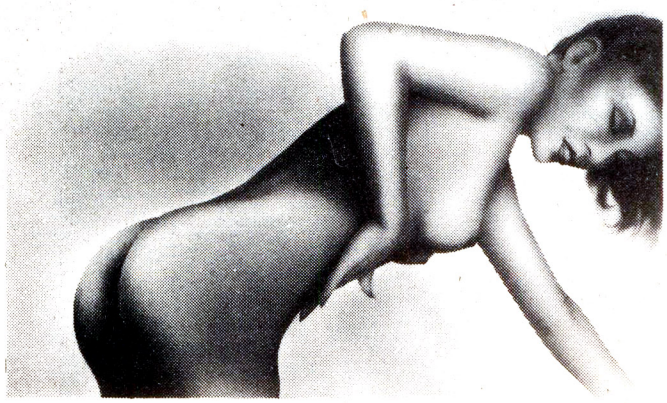

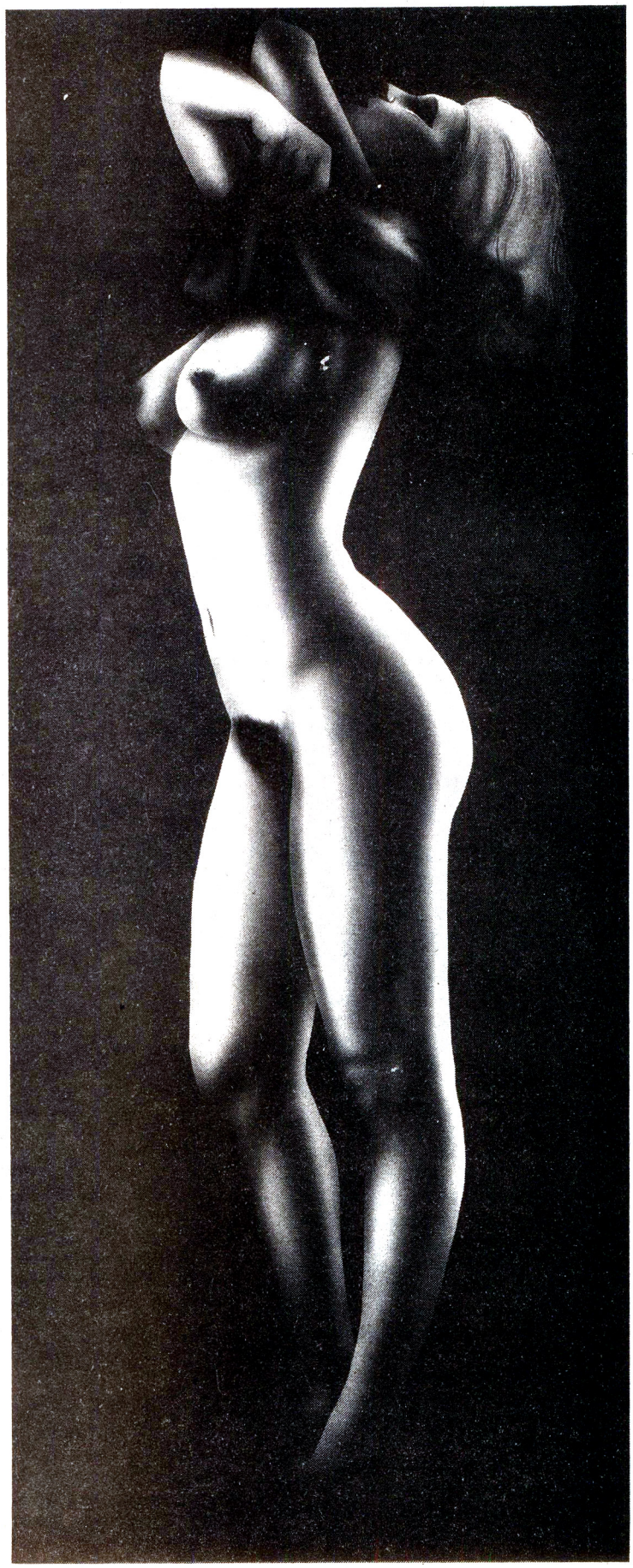

Iz »Playboyeva« laboratorija

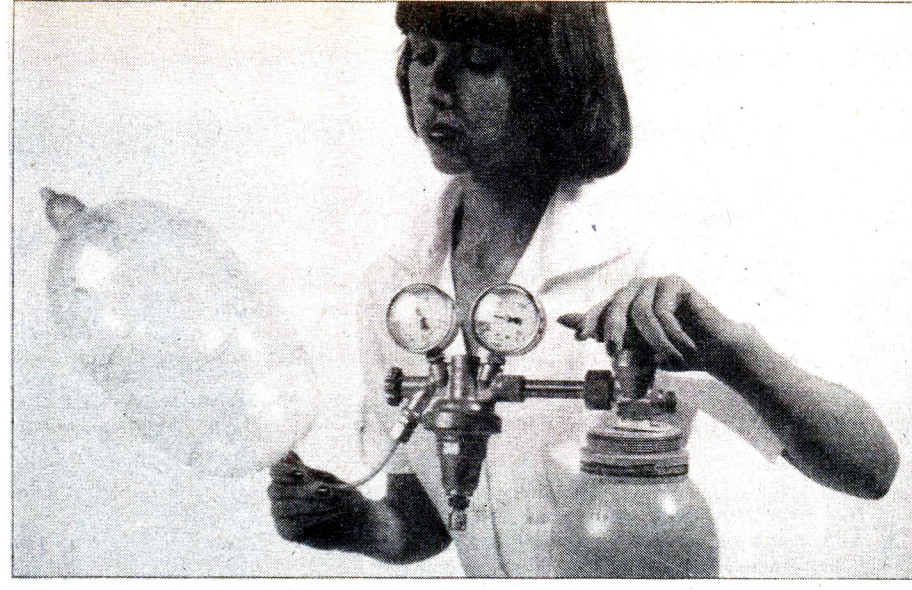

Model na testu izdržljivosti: najprije je napuhnut kisikom iz boce (gore), a zatim je to učinila Francesca (dolje). Zaključak: čovjek ipak nadmašuje stroj!

Oprezno pri napuhavanju! Osjetljivi omotači od vrlo tanke gume ne mogu izdržati veliko opterećenje. Premda postižu potpunu ljepotu tek pri pritisku od 0,8 atmosfera, dovoljan je bio samo jedan pogrešan dodir asistentice Franceske — i balon se rasprsnuo!

Osim opterećenja, »Playboyev laboratorij je počeo ispitivati i nosivost omotača: 260 balona napunili su plinom i, privezavši na njih razglednicu, poslali ih na put. Najveću je udaljenost prevalio model »Bubuljičavko«. Našao ga je neki pastir i iskoristioga, kako on smatra, za njegovu pravu svrhu.

Čarobni je štapić napokon prodro i u kuhinje — kao pomagalo za pripremu pirea. Ta prikladna naprava lako se održava i rijetko kvari. Ispitana je u 834 kućanstava, a ishod je bio zapanjujući: dok svi muškarci koji su sudjelovali u tom pokusu dali štapiću ocjenu »vrlo dobar«, 93,8 posto žena ocijenilo je spravu samo »zadovoljavajućom«. Ipak, jedna sudionica testa, koja je imala zadatak da ispita sve mogućnosti primjene čarobnog štapića, oduševljeno je zaključila: »Izvanredan je! Još nikad nisam imala nešto tako vatreno!«

Štapić za pripremanje pirea, prijatelj domaćice u svakoj prilici

Iduće sezone uobičajena odjeća za jahanje neće više nigdje biti u modi. Oni koji ne žele zaostajati za suvremenim modnim tokovima, naručuju pouzećem lagane steznike od kozje kože / s dugim čarapama/ i jahačke bičeve, posebno prikladne za tvrdoglave pješake.

Pouzdanost i kvaliteta ove lutke za spasavanje upadljivo odudaraju od nabavne cijene / 498DM/. Jasno se vidi njen nedostatak: budući da joj nije zatvoren prorez između nogu, u nju može prodirati voda. Stoga je pri pokusu u bazenu samo jedna od 24 lutke uspjela održati neplivača dulje od tri minute na površini. Nastao je tragičan nesporazum kad je učitelj plivanja Rainer W. /pedesetogodišnji udovac/, umjesto momka iz studentskog servisa koji se utapao, spasio lutku i odmah joj na rubu bazena počeo davati umjetno disanje »usta na usta«. No posada švedskog tankera »Onana«, koja je dvadeset primjeraka dobila na dugoročnu provjeru, očito je zadovoljna. Naručili su od proizvođača modele većih grudi.

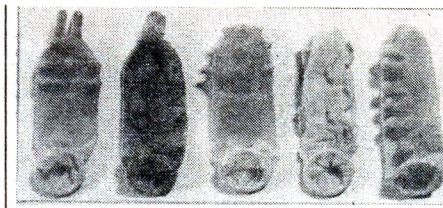

Pet pokusnih uzoraka — čvorići znatno pridonose letenju

Ove minijaturne gaćice za muškarce, koje često prikazuju kao rublje za nastrane i fetišiste, odavno su osvojile radne ljude. Tako se u najnovije doba u opremu ložača, radnika i vatrogasaca uključuju i gaćice od vrlo tankog azbesta. Budući da je materijal izvrgnut znatnom rastezanju i pritisku, provjerili smo izdržljivost tih proizvoda.

Eksperimentator Arno Sommerlath morao je, ne mijenjajući gaćice, četiri tjedna gledati triput na dan pornografski film. Gaćice su izdržale /ali Arno nije!/.●

Porno-rock u Americi

Seks, droga i rock'n roll

U američkoj rock' n' roll produkciji sve je više seksualnih fantazija i pornografije. Idoli mladih Amerikanaca nastupaju razodjeveni na pozornicama pa roditelji, zabrinuti za odgoj svoje djece, zahtijevaju cenzuru.

Otvorena pobuna američkih majki uperena je protiv okrutnih i pornografskih tekstova u rock—glazbi, koji loše utječu na omladinu. Ne tješe ih ni uvjeravanja kako se od silne dernjave i buke ti tekstovi gotovo i ne razumiju. Nasilje i pobuna, droga i kult đavla, preziranje žena i seksualne perverzije, osnovni su sadržaji rocka. Majke se najviše zgražavaju nad tim što takvu glazbu ne nude samo trećerazredni izvođači nego u tom vrzinom kolu plešu i pop—heroji poput Princea, Madonne, Cyndi Lauper, Sheele E. i drugi, čije ploče bake i tetke poklanjaju njihovoj djeci.

U svom albumu »Purple Rain« , prodanom u više od devet milijuna primjeraka, Prince susreće Nikki, koja u foajeu hotela masturbira s novinama, Judas Priest u »Eat Me Alive« prisiljava jednu djevojku na oralni seks, a heavy metal grupa »Mötley Crüe« opisuje u »Ten Seconds to Love« seks na brzinu u dizalu.

Ovaj put pobunu nije organiziralo jedno od bezbrojnih društava žena. Bune se žene iz najviših krugova u Washingtonu. Na čelu pobune su Susan Baker, žena ministra financija, i Tipper Gore, žena senatora države Tenessee. Brojnim intervjuima na radiju, televiziji i štampi pridobile su za svoju akciju još desetak žena američkih senatora. Ni bivši predsjednički kandidat Jesse Jackson nije mogao ostati po strani. Napokon je produkcija ploča digla bijelu zastavu — 19 diskografskih kuća ubuduće će na omotnicama svojih ploča štampati upozorenje za roditelje da je riječ o sablažnjivim tekstovima. Udruženje radio—stanica odlučilo je da ploče s takvim upozorenjima ne emitira preko radija.

Ali američke majke ni izdaleka nisu zadovoljne; one traže osnivanje neutralne institucije za ocjenjivanje ploča. Ali kako to provesti kad se zna da je godišnja produkcija oko 25.000 pjesama?

Kako pak reagira »dobra stara Evropa« na masovnu pojavu »prljavog rocka«?

Za omladinu izvan engleskog govornog područja opasnost je, zbog jezika, nešto smanjena, osobito ako se zna da već i američki tinejđeri teško razumiju tekstove. Cenzura takvog rocka, ako i postoji, uglavnom je pojedinačna i neorganizirana.

Urednik zabavnog programa Sjevernonjemačkog radija Wolfgang Knauer o tomu je rekao:

»Kod nas je strogo zabranjeno emitiranje programa koji bi mogao loše utjecati na omladinu. Nama nisu potrebne crne liste za upozorenje.«

No kad se prašina oko neke sablažnjive pjesme dovoljno slegne, ona se vraća na radio kao klasična muzička tvorevina. Navedimo kao primjer dugo godina zabranjivanu šansonu spavaće sobe »Je t'aime«.

Dakako, ne smijemo zaboraviti da je ovaj put posrijedi masovna pojava.●

Ljepota mirisa

mirisati se dio po dio — trenutno jedan od najmodernijih uživanja u mirisu vlastitom

Kad su Jessicu Haynes, holivudsku divu u usponu, zapitali kojeg se kozmetičkog sredstva ne bi odrekla ni na pustom otoku, odgovorila je: pjene za kupanje. A ako bi mogla birati, onda bi to bila kompletna kozmetika za kupanje. Jer ne voli stavljati tek ponegdje pokoju kap mirisa, nego želi da joj cijelo tijelo miriše i odiše svježinom. A nakon kupanja slijede emulzija i puder.

Ne znamo luduju li i drugdje žene jednako za kupaonicom, ali ovakva vrsta kozmetike očito doživljava procvat.

Od najnovijih proizvoda tu je anaïs anaïs cacharela: šest proizvoda u savršenoj ambalaži. Najnoviji puder koji je lansirala Krizia nije bilo kakav puder, već novo čudo kozmetike, obogaćen svilenkastim končićima.

Osnovna zamisao Enrica Coverija jest da se miriše što bolje i ekskluzivnije, tako da je ujedinio mnogo dragocjenih biljčica kao što su bugarska ruža, firentinski iris i zanzibarski karanfil. Jedan od najsvježijih mirisa jest eau de rochas, gradacija mirisa mandarine, planinskih narcisa i divljih ruža,. Ta je linija također nadopunjena sredstvima za kupanje, emulzijom, sapunom i dezodoransom.●

Egzotične dame videofilma

U Bangkoku, Riju ili na Tahitiju ostvaruju se snovi putene ljubavi. U tim zemljama sasvim su prirodni strast i milovanja. Evropljani su očarani neodoljivom erotikom kojom zrače tamošnje žene. One su ljupke i vatrene u isto vrijeme često i izazovne. Na toj poljani ljubavi nalazi se raj egzotičnog filma.

Egzotične žene fasciniraju mnoge fotografe i snimatelje. Oni su u neprestanoj potrazi za novim mladim ljepoticama. Poneka se zaljubi u svog fotografa i slijedi ga u veliki grad, gdje čarolija prestaje i javlja se gorka stvarnost. To je ujedno i sadržaj video filma »Priča o lutkama«, a zapravo filmski prikazana životna priča strasne Filipinke Tetche Agbayabi. Nema sumnje, to je najbolji materijal za erotične filmove s egzotičnim naglaskom. Obično se takvi filmovi snimaju u Aziji, Africi, Južnoj Americi. Ondje je priroda naklonjena čovjeku i budi njegova čula.

U tom raju putene ljubavi, razumljivo, nema cenzure. Mnogo prije junakinja serioznih filmova pokazivale su žene u pustolovnim filmovima bez lažnog stida svoje prekrasne grudi zbunjenim »civiliziranim« gledaocima. Egzotični film oduvijek je nudio velike mogućnosti prikazivanja erotskih snova na platnu. Ponekad su to bili tzv. dokumentarni filmovi pod naslovom »Ljubavni običaji drugih naroda«. Usvom filmu »Tabu« iz 1929. godine Friedrich Wilhelm Murnau hvali ljepotu žena s Tahitija, čari erotičnog plesa i snove o slobodnoj ljubavi. Marlon Brando zaljubio se u južnjačku ljepoticu i ona mu je rodila sina. Danas holivudski junak živi na vlastitom otoku blizu Tahitija.

Čini se da na egzotični film upravo djeluje sloboda koju film sam propagira. Često nije potrebno takav film snimati na udaljenom komadiću zemaljske kugle, nego u studiju. Tarzanova džungla nalazila se u Hollywoodu.

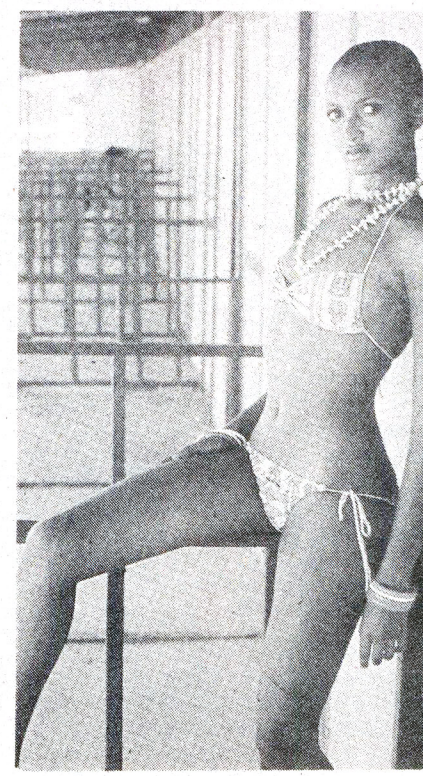

Šezdesetih godina egzotični seksi — film svrstan je u posebni žanr i samo iznimno ostao je nedužan. Filmovi serije »Mondo Cane« povezivali su erotični raj s prikazivanjima pakla, a ono što se nudilo u Bangkok — miljeu i kod Woodoo — kulta bilo je daleko od raja. Žanr nije obogaćen povezivanjem s akcijom i prostitucijom.

Među filmovima svakako se moglo naći i vrlo zanimljivih. Kvaliteti filma teško mogu pridonijeti egzotične zvjezdice poput Laure Gemser.

Na sreću, u egzotičnim filmovima u novije vrijeme zapažamo romantičnu tendenciju. Među takve filmove ubrajamo »Plavu lagunu« i »Otok snova«. Tu je raj osjetilnih užitaka opet nevin, naivan i avanturistički. Na plaži nas čeka ležaljka, a svaka je žena prikazana kao božica ljubavi. ●

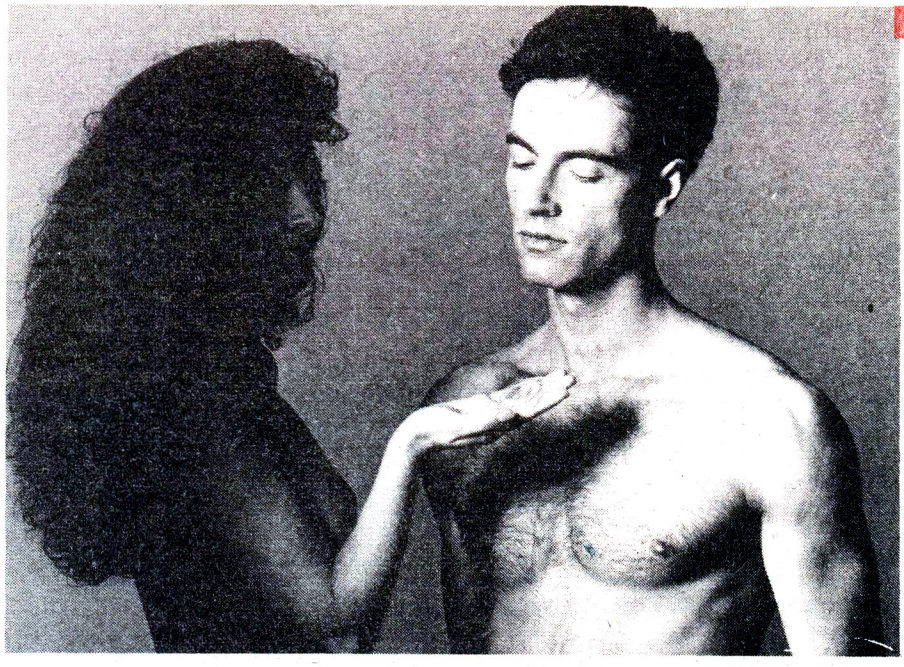

Na redu su muškarci

Otkako je pronađena pilula, isključiva briga o sprečavanju začeća bila je prepuštena ženi. U novije se vrijeme to polako mijenja — od muškaraca se zahtijeva da i oni sudjeluju u tomu.

Po izgledu trideset šestogodišnjeg učitelja Ferda ne bi se moglo zaključiti da ima seksualnih tegoba. Ima ženu i dvoje djece. Problemi su nastali otkako je žena prestala uzimati pilule protiv žačeća, zbog neprestanih glavobolja i mučnina. On je predložio spiralu, ali žena je odlučno odbila. Jednog dana vratila se iz supermarketa s kutijom prezervativa. Gerd se začudio i nerado je pristao na takvu vrstu kontracepcije. Otada traje bitka u krevetu; on je nagovara da uzima pilule koje bi lakše podnosila, ali ona ne pristaje. I Gerd priznaje da ne bi rado uzimao pilulu za muškarce, kad bi postojala, zbog negativnosti popratnog djelovanja. Njegova je žena uzimala pilule šest godina. Budući da se boji neželjene trudnoće, sve više izbjegava odnose.

Sukob je tipičan za mnoge suvremene parove: žene se više ne žele same brinuti o kontracepciji, po cijenu zdravlja. Traže od partnera da i on preuzme dio odgovornosti. Muškarci, doduše, smatraju nepravednim da sav taj teret snosi žena, ali nisu voljni da nešto preduzmu.

Sva dosadašnja istraživanja kontracepcije zasnivala su se na mišljenjima žena. Sad su upitnici podijeljeni muškarcima različitih dobnih skupina i društvenog statusa. U većine ispitanika uočen je nesklad između stava i djelovanja, razumijevanja i osjećaja. Devedeset posto ih se slaže da žaštita od neželjene trudnoće nije isključivo stvar žene, ali samo 46 posto njih zapravo se i odlučuje da se zajedno pobrinu za to. Gotovo su svi (98 posto) upoznati s opasnostima za zdravlje od pilule i spirale i priznaju da su obje metode najneugodnije za ženu, a istodobno najugodnije za muškarca.

Muškarci, doduše, prihvaćaju kondom kao najmanje štetno a sigurno zaštitno sredstvo, ali ga emotivno odbijaju, čak više od nesigurnog coitusa interruptusa. Obrazloženje: smeta im i nepovoljno djeluje na spolno uzbuđenje. Smatraju ga zastarjelim i stide se kupovati ga, premda je ponovo postao popularan zbog straha od side.

Nekad su se kondomi pravili od ovčijeg crijeva, a danas se proizvode od lateksa, mlijeka kaučuka, tankog samo 0,05 mm.

Ponekad se mladi parovi kombinirano zaštićuju kondomom i dijafragmom. Malo žena ima povjerenja u svog partnera i primjenjuje »prirodnu zaštitu« mjerenjem bazalne temperature.

Sve je više muškaraca koji čulnu ljubav ne mogu zamisliti bez bliskosti, nježnosti i otvorenog izražavanja želja i strahovanja.

Utvrđeno je da su trojica od četvorice muškaraca barem jednom ili više puta strahovali da će postati očevi.

U novije vrijeme poneki se odlučuju i na sterilizaciju. Taj je zahvat kod muškaraca mnogo jednostavniji i bezopasniji nego kod žene. No većina se muškaraca plaši mogućih posljedica i smetnji pri spolnom odnosu. Osim toga općenito nerado razgovaraju o tomu.

Seksualnost je za mnoge muškarce i danas tabu-tema. Takvi razgovori među muškarcima gotovo nikada nisu ozbiljni. Svaki je drugi uvjeren da bi najmanje dva do tri puta na tjedan morao imati odnos, a stvaran je prosjek dva do pet puta na mjesec. Svaki drugi muškarac tvrdi da njegova partnerica ima seksualnih tegoba. Dvadeset posto ih priznaje da je ženina seksualnost čulnija, bogatija, jača. Autori studije drže da muškarci veličaju ženinu spolnost zato što vlastito tijelo više prihvaćaju kao stroj. Muškarci dolaze u savjetovalište po recepte kako da dovedu partnericu do orgazma, kao da je riječ o nekom tehničkom popravku.

Seksolozi smatraju da žene kompleksnije doživljavaju seksualnost i nisu opterećene nerealnim predodžbama. Taj bi stav mogao pomoći mnogim muškarcima da prevladaju svoje seksualne teškoće.●

Kada ljubav stiže prekasno

Često se govori o preranoj ejakulaciji i pri tome se zanemaruje suprotan problem, koji je ozbiljniji nego što se misli

Prijevremena ejakulacija i impotencija uglavnom su najčešće seksualne tegobe muškaraca, pa se uglavnom malo govori ili se potpuno zanemaruje problem zakašnjele ejakulacije. Nekad su to žene cijenile kao znak muškarčave snage i samokontrole. No ta je pojava zapravo ozbiljan problem.

Vrijeme između ženina i muškarčeva orgazma može biti duže ili kraće, i njihovoj je mašti prepušteno kako će ga iskoristiti. No mnoge se žene nakon orgazma žele potpuno opustiti, pa nerado nastavljaju odnos. Stoga se javlja nepovjerenje, osjećaj krivice pa čak agresivnost.

Uzroci poremećaja ejakulacije gotovo nikad nisu organski; riječ je o psihičkim, bolje rečeno, emotivnim teškoćama. Uz to se vežu i neka stara poimanja o spermi, kad se vjerovalo da ona ima jaka energetska svojstva i da njeno uzaludno i pretjerano razbacivanje uzrokuje opću slabost organizma. Na tom se mišljenju zasniva i teorija o masturbaciji. Prečesta »upotreba« sperme, govorilo se, može dovesti do impotencije, sljepila i ludosti, jer se smatra dijelom moždine, pa je, dakle, glavna pokretačka snaga muškog organizma.

Iako suvremena seksologija pobija takva mišljenja, i dalje je sperma za veliki dio muškaraca »poklon« s kojim se ne valja baš razbacivati. Imajući na umu da se odnos muškarca i žene temelji na suparništvu i natjecateljstvu, pri čemu se vodi računa o tomu tko je komu »više pružio«, očito je da prerana i zakašnjela ejakulacija imaju simbolično izvorište i da su pokazatelj nekih drugih problema.

Savršena seksualna ravnoteža jednog para temelji se na osjetljivim psihološkim mehanizmima

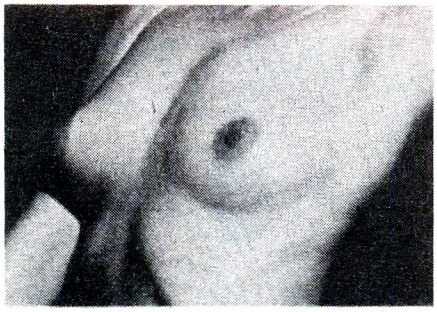
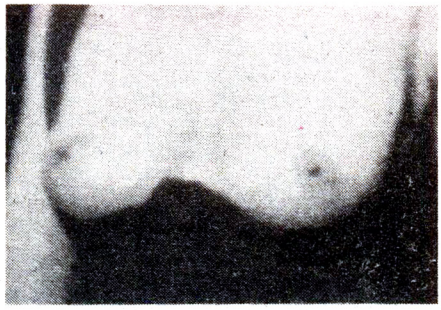

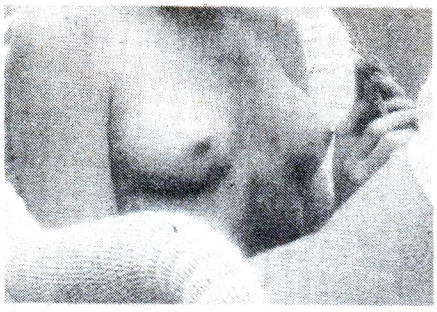

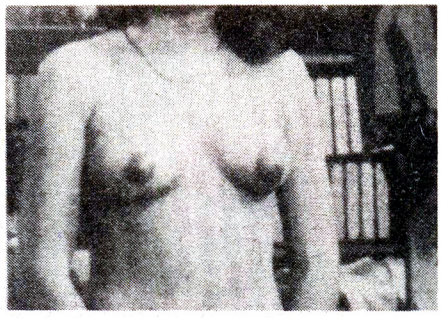

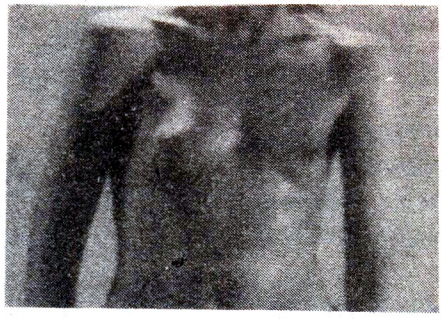

SIS-test

Dojke, grudi, sise, prsa, cice, sifoni, balkoni, vimena, mljekara, baloni, kruške, jabuke, šljive i još mnogo različitih naziva, tepanja, nadimaka u upotrebi su u šatri i običnom govoru za jedan od najvažnijih dijelova ženskog tijela.

Žene ga njeguju, paze, masiraju (nekiput im u tome pomažu i muškarci), ponose se njime, ukrašavaju ga, često umjetno dograđuju i dopunjuju, a odjeća je najbolja maska i ukras. Bez nje grudi izgledaju sasvim drugačije, pa i mnoge slavne glumice dobar dio svog seksepila gube obnažujući se. No muško oko sokolovo ili oštro žensko kritizersko poznat će svaku ženu samo po njezinim sisicama/sisetinama. Provjerite i vi svoje oko, a kao pomoć pročitajte i nekoliko riječi o svakoj vlasnici grudi.

1) Slavna filmska seks-bomba, poznata po bijeloj haljini koju diže zrak iz ventilacije, po braku s poznatim književnikom i po neobičnom samoubojstvu koje mnogi povezuju uz ime Johna Kennedyja.

2) Glumica lijepa glasa i stasa trčkarala je po Alpama i pjevala o runolistu i svojim pjesmama i snovima.

3) Upravo je gledamo u blistavim toaletama kako često briše suzice i bori se s moćnom suparnicom oko dinastijske glave.

4) Unuka poznatog pisca, ekscentrična ljepotica, koja je za ulogu »Playboyeve« tragične misice Doroti Sttraten morala povećati dojkice.

5) Još jedna poznata glumica koja se isticala moćnim poprsjem i čak u svoje vrijeme važila kao mačka s najboljim cicama.

6) Kao djevojčica je dobila Oscara za ulogu s taticom, poznatim filmskim (i inače) ljubavnikom. Sad je već porasla, porasle su joj i grudi, pa kreće tatinim stopama tražeći ljubavnike.

7) Ne zove se Jane, ali je bila vrlo privlačna Tarzanova družica, a njezine frizure sa sitnim pletenicama postale su vrlo popularne u svijetu.

8) I mi konja (ovaj dojke) za trku imamo. Naša mlada glumica već se diči »Zlatnom arenom« iz Pule i glumačkom nagradom iz Venecije, uz obilje ljubavnih scena s Radom Šerbedžijom.●

Rješenja: 1. MARILYN MONROE, 2. JULIE ANDREWS, 3. LINDA EVANS, 4. MARIEL HEMINGWAY, 5. JAYNE MANSFIELD, 6. TATUM O'NEAL, 7. BO DEREK, 8. SONJA SAVIĆ

Ljubavna poduka

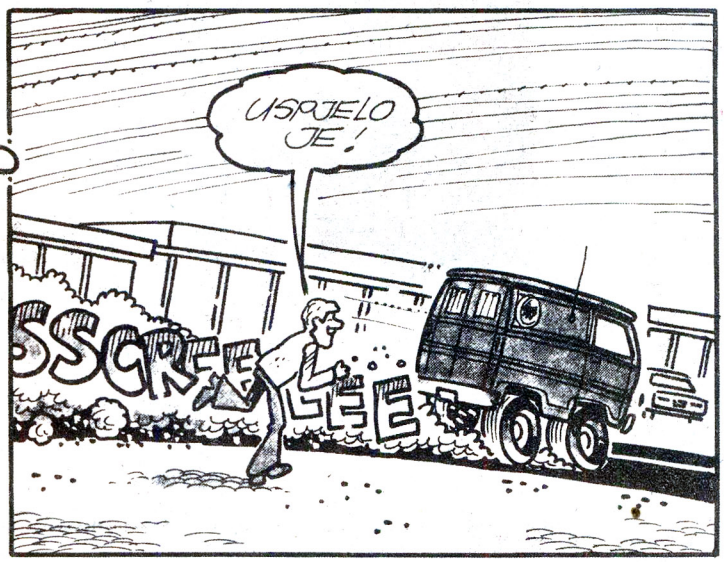

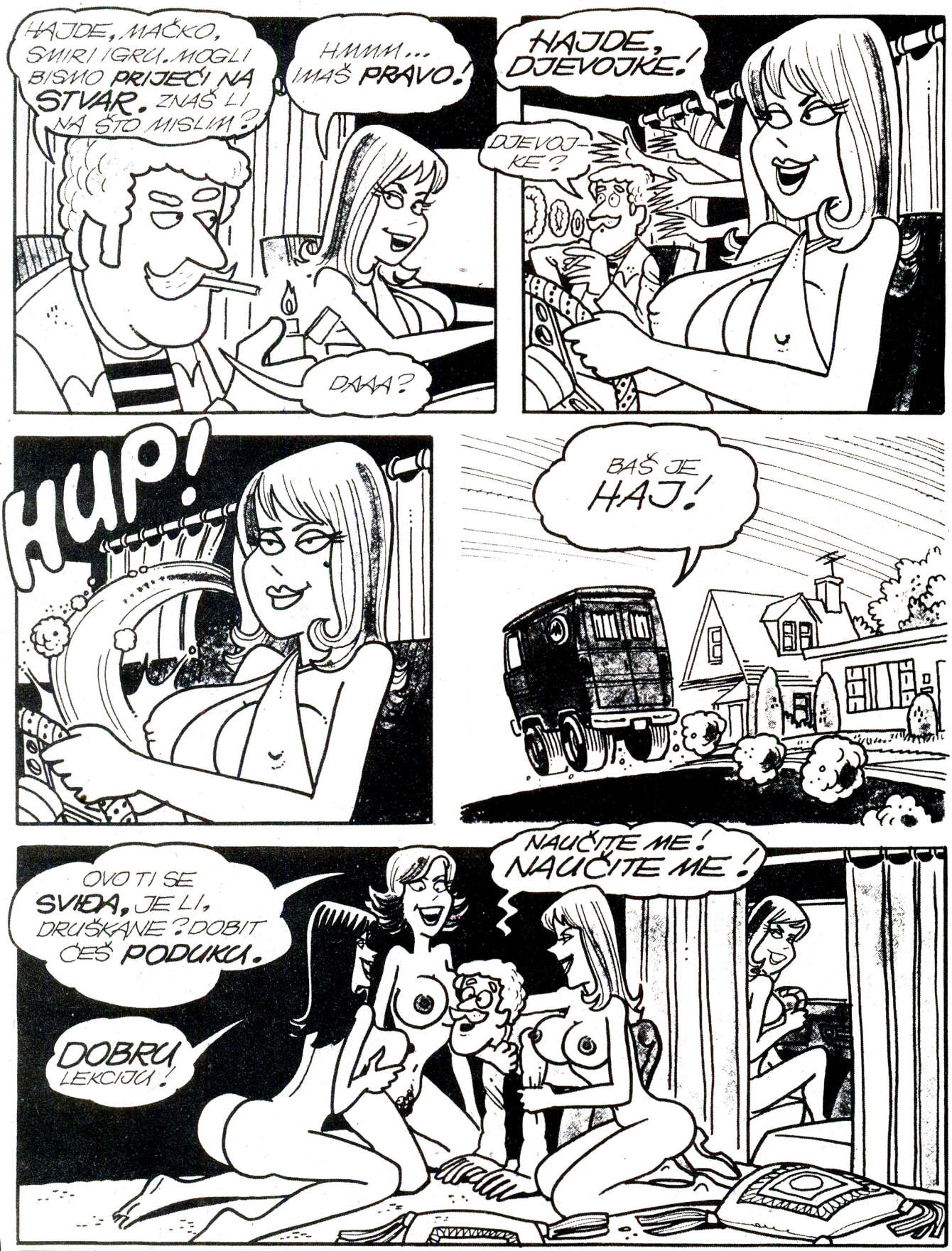
HAJDE, MAČKO, SMIRI IGRU. MOGLI BISMO PRIJEĆI NA STVAR. ZNAŠ LI NA ŠTO MISLIM?
HMMM... IMAŠ PRAVO!
DAAA?
HAJDE, DJEVOJKE!
DJEVOJKE?
HUP!
BAŠ JE HAJ!
OVO TI SE SVIĐA, JE LI, DRUŠKANE? DOBIT ĆEŠ PODUKU.
DOBRA LEKCIJA!
NAUČITE ME! NAUČITE ME!

DJEVOJKE, PRIPREMITE UČENIKA ZA PRVU LEKCIJU!
EVO, NAPOKON ĐAKA KOJEG JE PRAVO ZADOVOLJSTVO PODUČAVATI!
ZAISTA!
HAJD'MO, CURE, PRVA LEKCIJA POČINJE!
AKO TE BAŠ ZANIMA, MI DOKAZUJEMO MUŠKARCIMA POPUT TEBE DA SU ŽENE SEKSUALNO JAČE OD VAS!
MMMMM..
OSTAVI NEŠTO I MENI!

UKRATKO, DRUŠKANE, ISTROŠIT ĆEMO TE ZA OPĆE DOBRO!
OHHHHH
AHHHHH..
LIZ LIZ LIZ LIZ
HEJ, CURE, PA VI POSUSTAJETE!
SAD ĆEMO TE DOKRAJČITI!
ZAUVIJEK!
SAMO USTRAJ! NEĆE ON DUGO IZDRŽATI!
AAAH... NASTOJIM...
LÖZ LÖZ
MORAT ĆU JA OSOBNO... SAMA ĆU...
TUC TUC TUC
JA ĆU... JA...
OHHHHHHHH

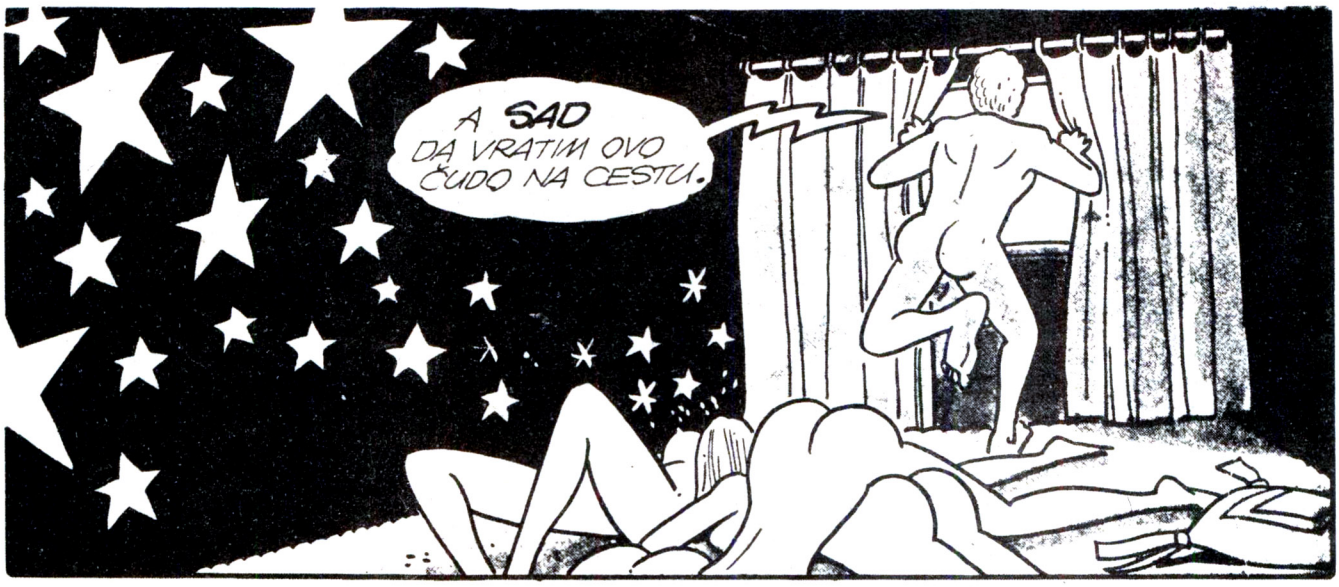
A SAD DA VRATIM OVO ČUDO NA CESTU.

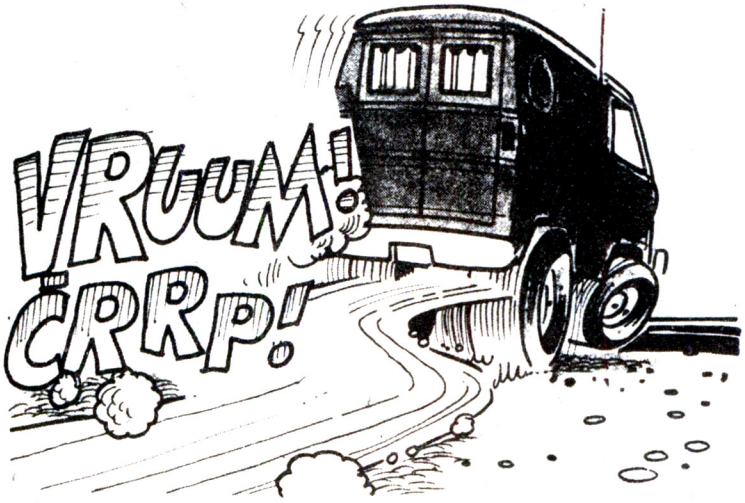
VRUUM!
ČRRP!

HMMM, ČINI SE DA JE NA VIDIKU...

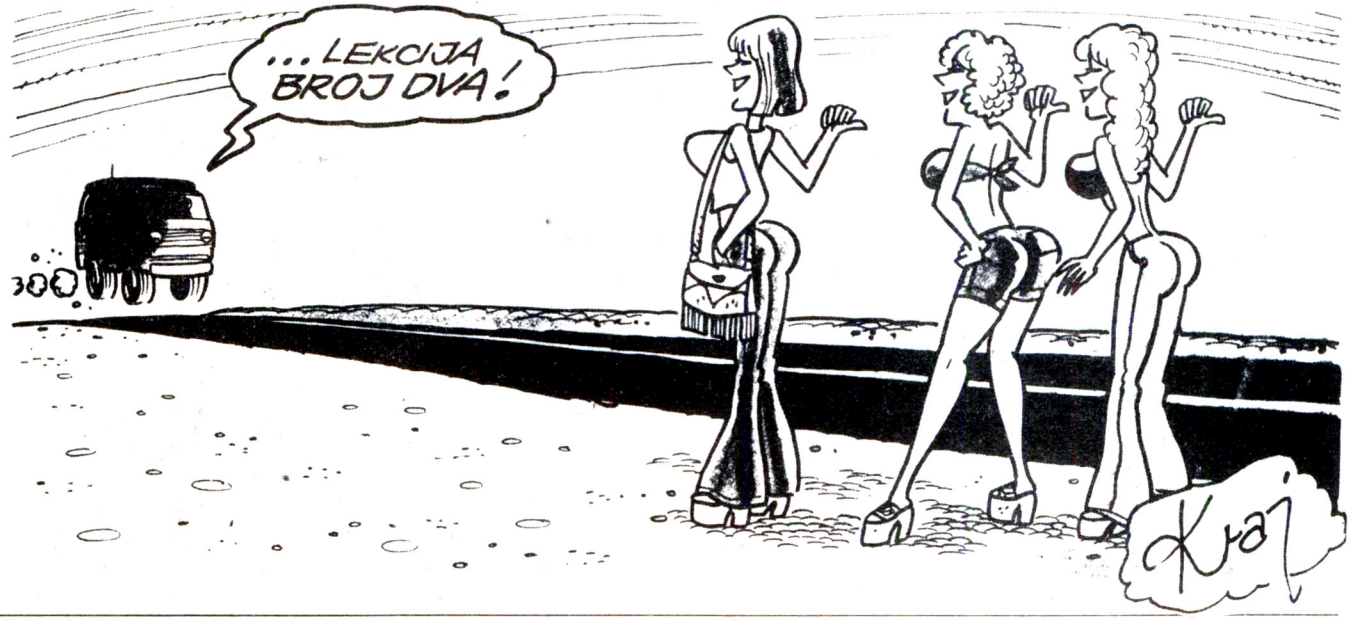
...LEKCIJA BROJ DVA!
Kraj

Hopa-cupa učetvero

Rad u grupi olakšava posao, to je neosporno, znano još našem pretku u prahistoriji. To načelo udruživanja da bi se lakše ulovio mamut ili pećinski medvjed u različitim se izmijenjenim oblicima sačuvalo do danas. No kako se mnogo šta na svijetu izmijenilo, znanstvenici bi to stručno kazali evoluiralo, tako je i prvobitno udruživanje radi lova poprimilo kroz najrazličitije oblike, prenoseći se čak i na čovjekovu intimu — seks. Tako smo poslije seksualne revolucije, a zapravo tko zna već kada, dobili izmišljotinu koja se mnogima veoma svidjela, zvanu grupni seks. Da bolje zvuči, prihvatili smo i strani naziv »swing« a njegove poklonike nazvali »svingeri«. Bilo je različitih pokušaja da se objasni zašto je taj pokret nastao, što ljudima pruža, kakvo je zadovoljstvo razgolititi vlastitu seksualnost, gdje se i u kojima uvjetima javlja itd. Duhoviti su izmislili da su grupni seks počeli propagirati lijenčine jer, kažu, tu se najlakše zabušava. U četiri oka to svakako nije moguće ne želite li biti proglašeni šonjom, nesposobnjakovićem, neznalicom ili čak impotentnim, makar i od vlastite žene. Drugi tvrde kako ta djelatnost spašava brak, štoviše učvršćuje ga, jer tko će, zaboga, recimo dvadeset godina uživati svaki dan u baklavi. Kruže o grupnjaku i vicevi poput onoga kad milicionar usred noći zaustavi na ulici čovjeka bez krpica na sebi. Dakako, privede ga u milicijsku stanicu i počne saslušavati. Na pitanje kako se našao gol na ulici čovjek odgovori da je bio pozvan na seansu grupnog seksa.

— I što se tada zbilo? — nastavlja milicionar.

— Lijepo smo se svi svukli dogola, netko je tada utrnuo svjetlo i jedan glas je rekao: »Hajd'sad, kreni!«

? — milicionar će u čudu.

— Ništa, krenuo sam — glasio je odgovor.

U svijetu postoji nemalo časopisa s priličnim nakladama, posvećenih isključivo ljubiteljima te razonode, i oni na svojim udarnim stranicama imaju cijela brda malih oglasa u kojima se traže partneri i partnerice za sve moguće varijante grupnjaka. Ni mi u tome nismo izuzetak, samo se oglasi te vrste pojavljuju povremeno, no vjerovatno je za to najbolji primjer sada već pokojnog magazina »Extra reporter«, koji je do prije nekoliko godina izlazio u Beogradu i zahvaljujući tim oglasima imao vrlo pristojnu nakladu. I ostali dio lista nije oskudjevao u škakljivim temama. Danas tu tradiciju u, doduše,znatno skromnijem opsegu, njeguje »Nedeljski dnevnik« iz Ljubljane. Stidljivo skriveni među ostalima, svoje mjesto tu nalaze i oglasi za grupni seks itd.

Riječ je dakle o temi koja je prisutna, sudeći po nekim pokazateljima, kao što su i oglasi toga tipa, i stanovit broj naših ljudi prepušta se zabavi te vrste. Seksolozi, sociolozi i drugi, koji bi o tome mogli a možda i morali nešto više reći, vrlo nerado se upuštaju u razgovore o toj temi. Najčešći odgovor koji se čuje jest da je seksa ipak privatna stvar svakog pojedinca i dok ne postane nešto patološko, dakle bolesno, i ne dospije pod udar zakona, tu se nema što reći, to više što je teško doći u izravnu vezu s ljudima koji se time bave, jer sve se to ipak odigrava u strogoj tajnosti.

Kad se ipak slučajno dogodi da uspijete stupiti u vezu s ljudima koji se time zabavljaju, oni to ili poriču, ili jednostavno ne žele o tome govoriti. Kako pak ima izuzetaka, tu kao i uostalom svagdje, naišli smo na sugovornike koji su nakon podužeg uvjeravanja u potpunu diskreciju pristali da ispričaju ponešto iz svojih bogatih iskustava. Žive u gradu koji broji otprilike sto tisuća stanovnika i pripadaju među one koji su riješili svoje egzistencijalne probleme, zaposlenje, stan, tj. u ovom slučaju obiteljsku kuću, automobil. Imaju dvoje djece, jedno u srednjoj a drugo pri završetku osnovne škole. U braku su osamnaest godina. Njoj je trideset osam, njemu četerdeset dvije. Da bismo lakše ispričali njihovu priču, dat ćemo im imena, dakako izmišljena, Milena i Joško.

Razgovaramo sjedeći u vrtu njihove kuće, okruženi zelenilom. Djeca su kod njezinih roditelja na vikendu, večeras očekuju posjet. Oboje su pomalo uzbuđeni. Kažu da je uvijek tako. No imamo vremena za razgovor. Dopuštaju bilješke, ali ne i kazetofon. Ono što će nam reći ne treba da igdje ostane zabilježeno tako da bi se mogli prepoznati. Inače, nemaju drugih predrasuda.

— Sve je to počelo prije otprilike pet godina — priča Joško. — Nakon trinaest godina braka počeli smo na neki način hladnjeti jedno prema drugom. Naše inače burne i vesele noći, i ne samo noći, postale su rjeđe. Pokušavali smo svašta. Milena je, kad je riječ o seksu, vrlo maštovita i naš seksualni život je od prvog dana bio raznovrstan, pun povjerenja koje smo uzajamno njegovali. Nijedno od nas nikada nije tražilo avanture izvan braka. Mi smo ih znali prirediti sami sebi.

— Joško nije bio moj prvi muškarac — dodaje Milena — no bio je prvi s kojim sam prve večeri nakon poznanstva završila u krevetu. I danas, kad se prisjetim te noći, prođu me trnci. Kao da smo već bili dugo zajedno. Cijelu noć mi nije dao oka sklopiti, a bogami ni ja njemu — smije se, veselo otkrivajući blistave zube.

Dok se smije, grudi joj pod haljinom poskakuju u ritmu smijeha, jer unatoč godinama i dvoje djece ne nosi grudnjak.

— Ipak, preskočimo tih trinaest godina i počnimo priču otad — kažemo.

Na trenutak, kao da se oboje skanjuju, nastao je muk, pa smo se već pobojali da će odustati od priče.

— Eto — nastavlja Joško — jednog poslijepodneva došao sam kući s nekog sastanka u poduzeću. Cijelo vrijeme, sjedeći ondje među ljudima, razmišljao sam što ćemo nas dvoje raditi kad se vratim kući. I da preskočim pojedinosti, sve je bilo dobro dok nisam morao... no, staviti ga u nju. Nije išlo. Odjednom »mrtvac«. Želja je bila ovdje — kucne se po glavi — ali tu je i ostala.

— Pokušala sam sve naše uobičajene igre — dodaje Milena. — Nije pomoglo. Prizor kako mu ga sišem uvijek ga je izuzetno uzbuđivao, no tad se nije dogodilo ništa. Napokon smo to pripisali umoru. Ali dani su prolazili, Joško je išao liječnicima, oni su tvrdili da je premoren, a inače da je sve dobro. Ali nije bilo. Nakon nekoliko mjeseci

više mi nije ni pokušavao prilaziti. Bila sam nezadovoljna, razdražljiva.

— Neprestano sam se pitao što se to sa mnom događa, zašto sam zatajio kao muškarac, a nisam nalazio nikakav odgovor. Pomišljao sam i na avanturu. Bilo je prilika. No što ako i tu zatajim i još prevarim ženu? — priča dalje Joško.

Oboje su shvatili da dalje tako više ne mogu. Točno je da seks nije sve u braku, ali točno je i da štošta što u braku ne valja može proizaći iz nezadovoljavajućeg seksa. Shvatili su da se moraju součiti s nečim što je grubo narušilo njihov dotadašnji život.

— Počeli smo razgovarati. Ti razgovori, ponekad prave svađe, koje su trajale do duboke noći, doveli su nas do odluke da te godine idemo odvojeno na godišnji odmor. Ja sam izabrala more, a Joško je otišao u toplice. Izdržala sam desetak dana i vratila se kući. Sve mi je smetalo, bila sam bez društva, udvarači su me salijetali na plaži, za ručkom i navečer, kad sam htjela sjediti na miru, također su me uznemirivali i, naprosto, bilo je neizdržljivo. Kad sam došla kući, bila sam spremna i za razvod ako to bude jedino rješenje.

— Nisam bio njezina mišljenja — kaže Joško — premda bih se, ako nema druge, složio s tim. Pokušali smo ponovo, ali ništa. Želja je postojala, no samo s njom nije se moglo ništa. Tada smo poveli razgovor što da počnemo novo, čime da pokušamo. Priznao sam joj da sam često zamišljao kako neki drugi muškarac vodi ljubav s njom i da me pomisao na to uvijek uzbuđivala.

— Kao erotsko maštanje, to je bilo prihvatljivo, ali naći se uistinu u takvoj situaciji, to je nešto posve drugo. U našim igrama ponekad smo se koristili erotskim rubljem, čarapama s podvezicama u različitim bojama, imamo lijepu kolekciju pornića, čak i nekoliko vibratora koji su sasvim zgodna igračka u pojedinim trenucima, no da budem bliska s drugim muškarcem, pred mužem, na to nisam bila spremna. Sada o tome mogu govoriti, ali tada... Kažem, kao erotsko maštanje zgodno, ali kao stvarnost ne — objašnjava Milena.

— Pokazao sam joj tada jedan časopis — nastavlja Joško. — Mislim da je to bio »Extra reporter«. U njemu je bilo nekoliko stranica oglasa kojima su se tražili partneri za grupni seks. Počeli smo ih čitati i tada sam predložio da se javimo na nekoliko ili, još bolje da sami damo oglas, pa ćemo vidjeti što ćemo dobiti. Smatrao sam, unatoč neprilikama koje smo imali, naš brak toliko stabilnim da nam takvo nešto ne bi moglo nauditi. Hoće li to pomoći, drugo je pitanje.

— Kad sada bolje razmislim, shvaćam da tada ni sama nisam znala želim li to novo iskustvo, ali sve više me opsjedala misao da ipak popustim, pogotovu ako tako mogu pomoći mužu. Čini mi se da je to prevagnulo. Dogovorili smo se da se javimo na dva oglasa koja su nam se činila odgovarajućima, ali da i sami damo oglas. Pri tome smo se oboje silno uzbudili i nakon dugo vremena opet smo vodili ljubav.

— Poslije nekoliko dana pitao sam Milenu — ponovo preuzima riječ Joško — želi li da damo oglas i da pošaljemo pisma. Pošalji, odgovorila je kratko. I tako je počelo. Čekali smo odgovore, ali na pisma nam se nitko nije javljao, međutim, na svoj oglas dobili smo šezdeset četiri odgovora. Bilo je tu svega i svačega, nekakav reklamni prospekt za nudistički klub i nekoliko opscenih pisama, pa su, kad smo napravili selekciju, ostala četiri pisma na koja smo odgovorili. Jedno je bilo iz našeg grada i oni su nam prvi odgovorili. Ugovorili smo susret, prvi put vani, u restoranu, na neutralnome mjestu. Svidio nam se taj par, ona malo punija, oniska, on visok, mršav, nekoliko godina stariji od nas.

— Ipak, meni je nešto kod tih ljudi smetalo. Nisam sebi mogla objasniti što je to, ali zbog mene među nama nije bilo ničega. Tu naime važe, to smo kasnije saznali, posebna pravila igre. Ako bilo što nekome ne odgovara, to se odmah na početku kaže. Mi se s njima i danas viđamo, no sve ostaje na tim povremenim susretima. Zapravo mi se čini da nisam mogla podnijeti nju. Gledala je Joška kao da će se taj čas baciti na njega.

— Ma nije bilo baš tako — nasmijao se Joško. — Jednostavno si se uplašila i u posljednji čas odustala.

— Možda, ali mi nije žao. Drugo pismo koje je stiglo govorilo je da bismo s tim ljudima mogli pokušati. Lijep, ispisan rukopis, svi podaci, imena, adresa, telefon i slike. Naših godina, ona plavuša, on kestenjast, malo proćelav, poklonici nudizma. Bile su to prve slike. Još iste večeri zvali smo ih telefonom i dogovorili se da im i mi pošaljemo svoje slike, pa da nam se opet jave kad prime pismo. Moj Joško je inače strasni foto-amater i imamo cijelo brdo slika, čak i onih na kojima smo bez ičega na sebi i u različitim ljubavnim položajima. Poslali smo ih nekoliko. Sad sam već i sama bila i te kako zainteresirana.

— Neprestano sam joj govorio — nadovezuje Joško — da ima vremena da odustane ako joj se bilo što ne bude sviđalo. Nisam je želio natjerati da se u takvo nešto upusti protiv svoje volje ili zato da bi meni ugodila. Naša nevolja je pripadala prošlosti, i takva mi terapija više uistinu nije bila potrebna. Mnogo smo o svemu razgovarali, no sad su radoznalost a i uzbuđenje postali toliki da jednostavno više nismo željeli odustati.

— Nije samo njegova nemoć bila ta koja nas je na sve to navela — otvoreno nastavlja Milena. — Već smo rekli da nam je život, mis-

Anketa

Potaknuti ovom pričom, odlučili smo provesti malu anketu o tome što ljudi misle o grupnjaku.

Birali smo sugovornike različite životne dobi i zanimanja i evo što smo saznali:

Ivica (36 godina, oženjen, jedno dijete, zubni tehničar): — Što mislim o grupnjaku? Čujte, ne znam, da budem iskren, rajca me, ali da se u to upustim... ne, mislim da to ne bi išlo.

Zoran (21 godina, student, neoženjen, ima djevojku): — Znam da toga ima, i među mladima i među starima.

Evo, tu u domu se svaki čas čuje da je netko organizirao strašan tulum... mačke, glazba, seks... samo ja se u takvo što, a i moja djevojka, ne bih upustio ni za živu glavu. Osim toga, vreba SIDA.

Slavica (33 godine, frizerka, udana, bez djece): — To su gluposti. Ima gladnih ljudi na svijetu i mnogo drugih nevolja. Kakav grupni seks! Sram ih bilo!

Petar (66 godina, umirovljenik): — Da ste me to pitali nekad, da sam mlađi... a kaj ja znam! Sviđa mi se, ali kaj to mene pitate, ja vam to više ne delam.

Marijan (40 godina, građevinski inženjer, neoženjen): — Gledajte, to ne treba samo tako osuditi ili prihvatiti. Pitanje je ukusa pojedinca, izbora, volje, želje, što ja znam čega sve ne. Mislim, kad bih bio u prilici, da ne bih pobjegao s bojišta.

Mišo (28 godina, auto-mehaničar, neoženjen): — Bez razmišljanja glasam za. Jedanput se živi, je li tako, i to treba dobro proživjeti.

Nada (44 godine, domaćica, udana, troje djece): — Zašto ste baš mene izabrali da vam odgovorim? To su prasci, zar im nije dosta doma, hoće još, a ni doma ništa ne mogu. Onda bi još okolo hodali. Kaj god, delati treba, a ne baviti se bedastoćama.

Franjo (48 godina, oženjen, bez djece, radnik): — Kad bih ja svojoj ženi došao s takvim prijedlogom... no, to bi bilo veselo, a i »trauma« bi imala posla. Ali znam jednog svog susjeda, taj vam je opasan, svaku noć druga ženska, možda njega treba pitati.

Mladen (19 godina, učenik, trenutno slobodan): — Pokušao bih bez razmišljanja. Zašto ne, samo danas ti je sve veća vatra. Vreba SIDA. Ozbiljno, kažem, ovo sam se šalio, rado bih pokušao.

Tonči (30 godina, službenik, razveden): — Svatko ima pravo na svoj život.

Ali što da kažem? Kako bih se osjećao da drugi vodi ljubav s mojom ženom, a ja da gledam ili to činim s njegovom? Mislim da sve to ipak nema smisla. Gdje je tu ljudsko dostojanstvo?

Maja (30 godina, službenica, razvedena, jedno dijete): — Ma, čujte, ja sam razvedena, znači bila sam u braku, ali ako je jedan dobar, što će mi onda dva muža, a kad ne valja, onda je i onaj jedan previše.

Zdravko (26 godina, apsolvent, oženjen, bez djece): — Slušajte, ako je ovo nekakva zezancija, dobro, ali ako mislite ozbiljno, ja tu nemam što reći. Imam važnijih briga, a ne da se tim glupostima zabavljam. Ako netko u tome vidi smisao življenja, svaka čast, ja ga ne vidim niti me to zanima.

Eto, to kažu naši sugovornici u anketi, a vi, kako vam drago. Ako o svemu imate svoje mišljenje, pišite nam.

Rado ćemo objaviti vaša pisma. ●

lim seksualni, bio maštovit i raznovrstan, ali poslije ovog iskustva postao je još ljepši i sadržajniji. Dakako, to ne znači da preporučujemo i drugima da krenu našim stopama, ali nama je ovako i dobro i lijepo. Kad su nam se naši budući partneri i prijatelji nakon nekoliko dana javili telefonom, sve su dvojbe bile riješene. Dogovorili smo se, budući da oni žive oko dvjesta kilometara daleko od nas, da nam narednog vikenda dođu u goste. Djecu smo poslali k mojima.

— Oboje smo bili vrlo uzbuđeni kad su oni dolazili — priča Joško. — Kuća nam je prostrana, no ipak smo se pitali gdje ćemo se smjestiti, kako, s kim, razdvojeni, zajedno itd. Milijun pitanja, na koja smo uskoro dobili odgovore. Kad su stigli, mi smo bili pomalo ukočeni, napeti, no oni, koji su već imali iskustva u tome, začas su razbili našu tremu. Proveli smo ugodan dan. Potrudili smo se da im budemo prije svega dobri domaćini, pokazali smo im svoj grad i okolicu. Pred večer smo moj gost i ja gledali televizijski program, a žene su zajednički pripremale večeru.

— Naša gošća — nastavlja Milena — pokazala se duhovitom i vedrom. Šaleći se, pripremale smo meso i nekakav umak. Bilo je ljeto, pa smo bile samo u lakim kućnim haljinama i gaćicama. Ona je imala bujne grudi i duge noge. Opazila sam kako je Joško kriomice promatra. To me neobično uzbudilo. On, moj muž, mjerka pred mojim očima ženu s kojom će za nekoliko sati vjerojatno voditi ljubav, a ja sve to znam. I ne samo to već ću i ja istodobno pripasti drugom muškarcu. Bila je to za mene, da tako kažem, neka vrsta ljubavne predigre.

— Moram kazati da mi se ona veoma svidjela — kaže Joško — no još nisam bio siguran hoće li sve biti kako valja. Znam kako moja žena izgleda, to su neki samo nama znani mali znakovi, kad je uzbuđena, spremna za ljubav. Tražio sam na njoj te znakove i oni su taj put bili očiti i onom tko je prvi put vidi. Pripremili smo porniće, računajući da će nam pomoći u stvaranju ugođaja, ali tu smo doživjeli malo iznenađenje. Njima nije bilo do toga, čak ih i ne vole, kazali su.

— Oni se više vole sami zabavljati nego biti promatrači — dobacuje Milena. — Večera nam je protekla u izvrsnom raspoloženju, ali bližilo se i vrijeme kad se nešto moralo dogoditi. Sjedili smo za stolom u blagavaonici i situacija mi se na trenutak učinila glupom. Stoga sam predložila da se preselimo u dnevnu sobu. Joško i ona krenuli su prvi, a ja sam ostala da spremim suđe. Pomogao mi je on. Odlučila sam da čekam, a i on je mirno počekao da stavim suđe u stroj za pranje, dodajući mi ponešto. Kad sam to završila, jednostavno mi je prišao i zagrlio me. Kroz tanku haljinu osjećala sam njegovu nabreklu muškost uz svoje tijelo.

Podigla sam glavu i ponudila mu usne. Nježno me poljubio i spustio ruke na moje bokove. Privijala sam se uz njega, istodobno misleći na ono što se događa u dnevnoj sobi. Kao da je pogodio što mislim. Odmaknuo se i držeći me oko struka, poveo u sobu. Zastao mi je dah. Moj muž je ležao na podu, a naša gošća je bila zauzeta njegovim udom. Držala ga je u ustima. Vidjela sam da moj muž uživa. Prišla sam im, ostavljajući na trenutak svoga gosta, i kleknula uz njega. Željela sam ga i ja.

Ona se nasmiješila i pokazala mi rukom da joj se pridružim. Klečale smo jedna pokraj druge i naizmjence ga ljubile i sisale. Bila sam silno uzbuđena, a tada sam osjetila kako mi njezin muž zadiže haljinu, miluje bokove i bedra i polako skida gaćice. Zastenjala sam od užitka kad je čas kasnije ušao u mene. Počela sam kružiti bokovima, no on se ubrzo povukao i navalio na svoju ženu. Činio je to naizmjence, s jednom pa s drugom.

— Kad su nam se njih dvoje pridružili — nastavlja Joško — mi smo već bili u igri, no kad se pridružila Milena i kad su me njih dvije obrađivale, gotovo sam u trenu svršio. A onda, napokon, prizor koji sam toliko puta zamišljao.

Ona je izbočila stražnjicu prema njemu i on je nestao u njoj. Ne znam kako bih to opisao, ali toga časa nije bilo ničega drugog već samo užitka. Vidio sam joj na licu da i ona uživa. A kad ih je počeo mijenjati, više se nisam mogao suzdržati. Iz mene je provalilo kao iz vulkana. Gošća, vidjevši da svršavam, strpala je moj ud u usta.

— Ja to nisam mogla — ponovo se javlja Milena. — Ljubiti ga i sisati da, no da mi svrši u usta, na to se nisam mogla prisiliti. Ali te sam noći htjela iskušati sve i dok su se njih dvoje ljubili i mazili, ja sam se prihvatila uda koji se maloprije nalazio u meni. Upitao me može li mi svršiti u ustima. Kimnula sam i narednog trena osjetila kako mi brizga sjeme, a ja sam ga gutala.

No i dalje je ostao u erekciji, a ja sam ga i dalje ljubila, sisala, grickala, sve dok se nije namjestio tako da je on mogao meni pružiti zadovoljstvo jezikom. Nakon nekoliko minuta osjetila sam u zdjelici dobro znane valove užitka. Svršavala sam, činilo mi se, dugo, uz krikove. Moj muž i naša gošća nasmiješeni su nas promatrali. Kad sam se pribrala, vidjela sam da ona sjedi na njemu i da je on u njoj. Sasvim lagano vrtjela je bokovima. Prišla sam joj i kao da sam to dotad bezbroj puta radila, počela sam joj ljubiti grudi, a njezin muž joj je stavio ud u usta. Spustila sam se sve do njezine vagine i pokušala jezikom dotaći svog muža. Izlazio je i ulazio u nju i ja sam zastala uživajući u tom prizoru. Tada je počela sve brže vrtjeti bokovima i potom svršila i ona uz ječanje i uzdahe. Nije vikala poput mene.

— Kasnije smo svi četvero otišli u našu spavaću sobu. Razgovarali smo o onom što smo upravo doživjeli — završava priču Joško. — Zaspali smo. Sutradan smo svoje igre ponavljali još nekoliko puta. Čak su nas u jednom času žene napustile i prepustile se svojim užicima. No to nije važno. Doživjeli smo nešto lijepo i to nastavljamo i danas.

— Zaboravio si reći da nismo ostali samo na tome — podsjeća ga Milena. — Jednom smo tako pozvali u goste djevojku, a drugom zgodom dva mladića s kojima sam ja bila. To je bila luda noć. Činilo mi se da sutradan neću moći stati na noge. Više to ne bih ponovila.

Što sve nismo pokušavali! Čak su u jednom času sva trojica bila u meni. Donekle bolno i ne baš ugodno. Stoga smo se i odlučili samo za parove. Ima nas desetak, jer to se, znate, širi, stječu se nova poznanstva. Družimo se često. Ne mora uvijek ni biti seksa, no družimo se, ponavljam, i prijateljujemo.

Pustili smo ovu priču da teče bez pitanja. Ona je ispričana, vjerujemo, iskreno, ne iz želje za ekshibicionizmom. Naprosto kao iskustvo. Netko ga se grozi, netko je ravnodušan, a većina, u to smo sigurni, ne bi se u takvo što upuštala. Uostalom, stari Latini rekoše: De gustibus non est disputandum●

Boris Kronast

HUMOR

– Ja sam detektiv iz robne kuće! Vjerojatno znate zašto sam došao!

– Jao, Martine! Sjetila sam se gdje bi mogla biti tvoja kontaktna leća!

– Poslušaj me, sine! Ovo ti je jedini način ako ne želiš da ti kaže: »Ne večeras... boli me glava!«

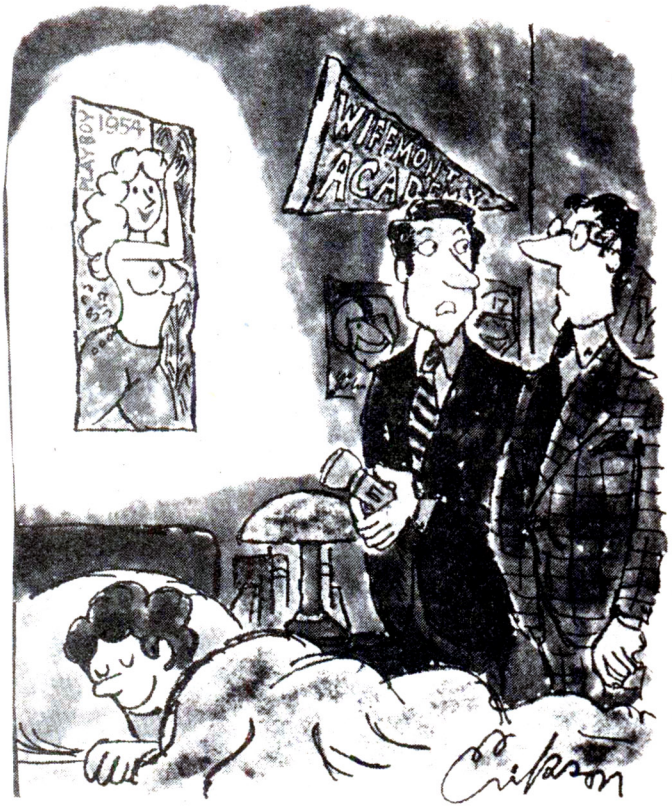

– Ne možemo ga natjerati da to skine! To je njegova baka!

– Mislim da bismo se sad mogli upoznati. Zovem se Edo, a vi?

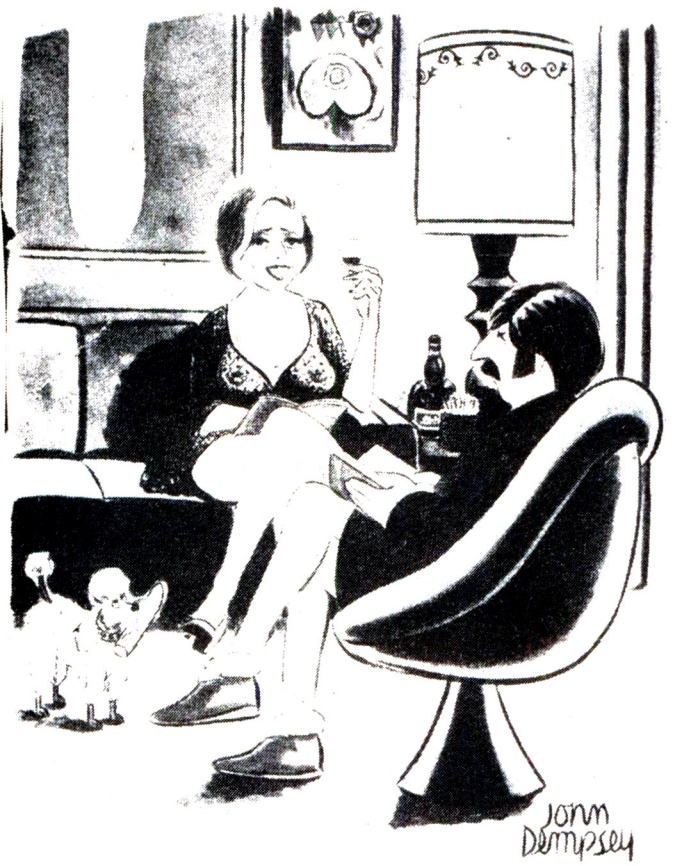

– Nije li sladak? Pokazuje mi da je vrijeme za krevet.

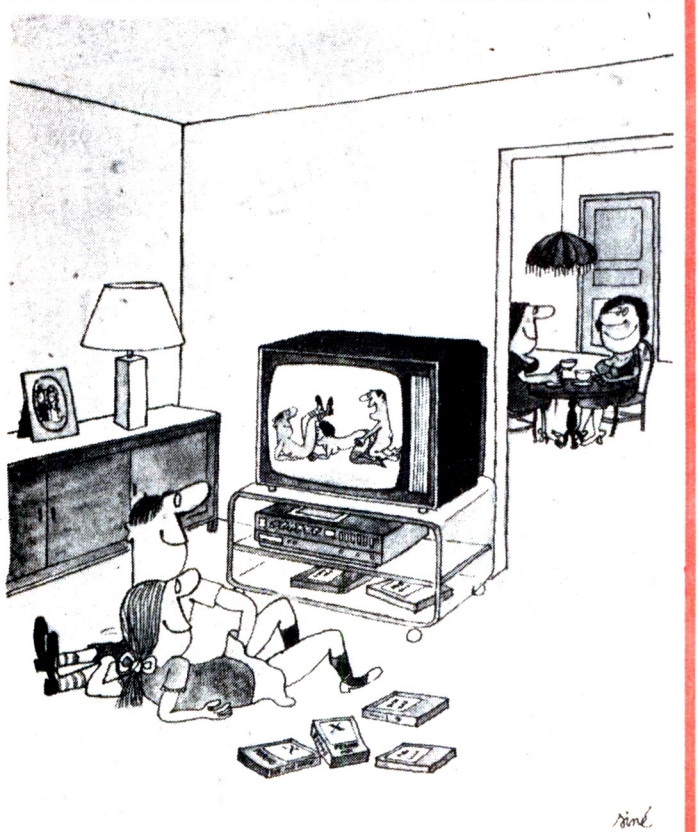

– Mnogo su bolji otkad smo nabavili video!

– Zašto uporno navaljuješ da jedemo u ovom restoranu, kad je ovdje hrana očajna?!

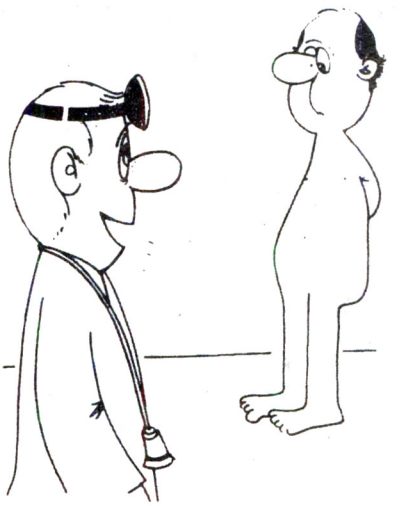

– Da čujem, što vam nedostaje?

– Htjela si mi ispričati zašto te zovu Texas-Lilly.

HUMOR

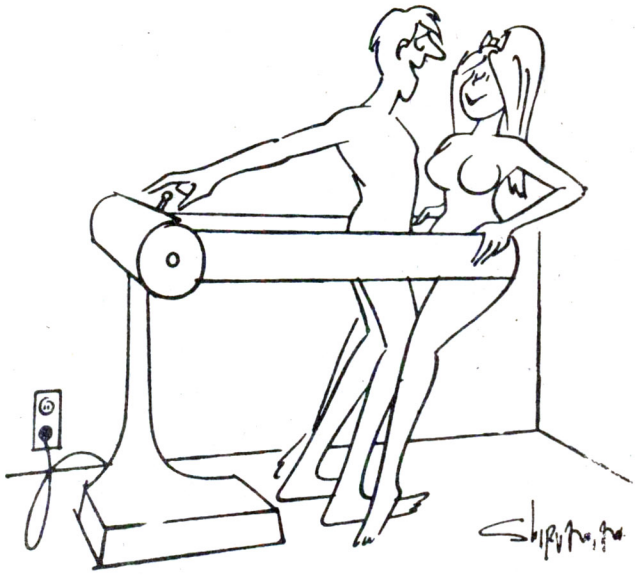

— *Pripravna?*

(bez riječi)

— *Ja radim na anketi o seksu... Jedno pitanje: Kako bi bilo da nas dvoje pođemo u krevet?*

— *Ja sam iz odjela za suzbijanje prostitucije. Vi ste uhapšeni!*

– *Očekujem vrlo drzak poziv!*

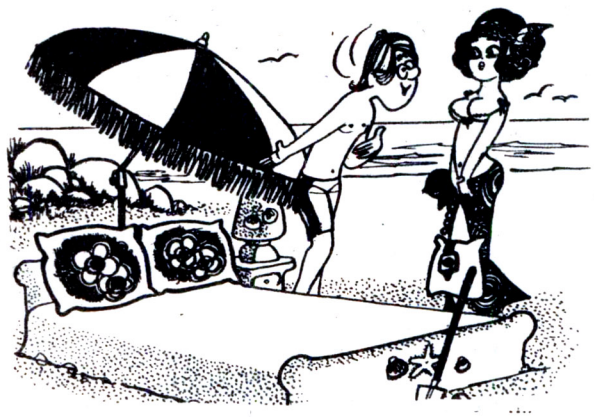

– *Evo, pripremio sam vam mjesto na plaži!*

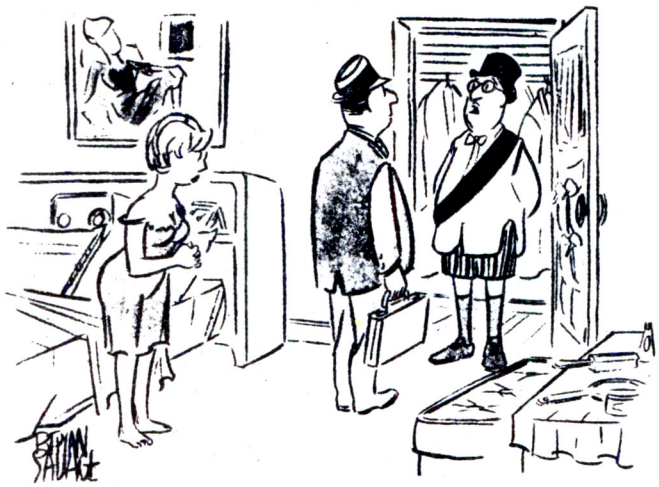

– *Vi ste, vjerojatno, čuli za diplomatski imunitet?*

– *Ne uzbuđujte se! Nije me poslao netko od vaših bračnih drugova. Ja snimam iz vlastita zadovoljstva!*

(bez riječi)

HUMOR

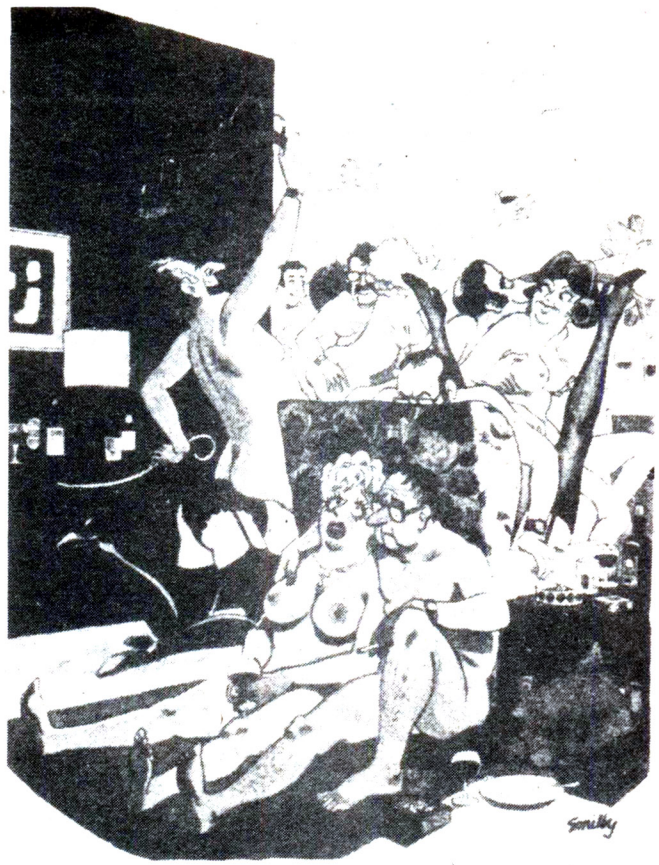

– Gdje su ona dobra stara vremena kad smo sa susjedima kartali?

– Nisam ni slutila da si toliko ovisan o pušenju! Naše si zaruke razvrgao za tri cigarete!

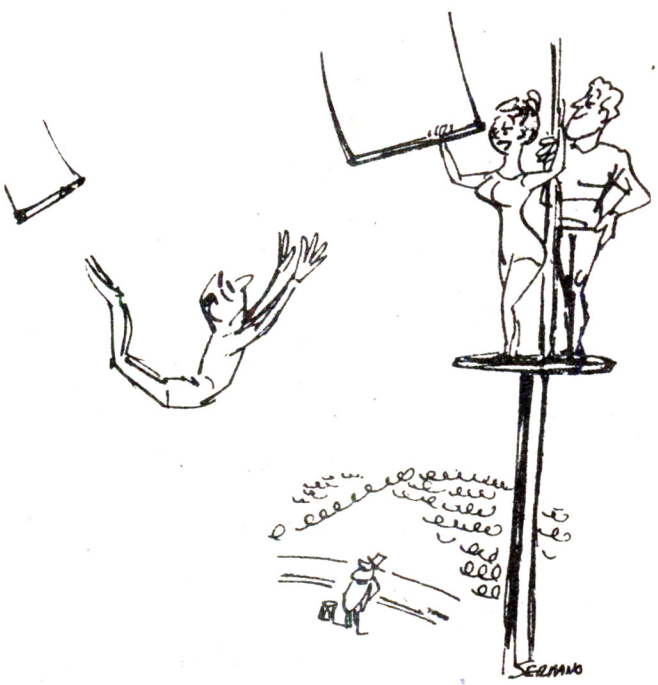

– Nisi li dobio moju poruku da te ostavljam?

– Nije li nepristojno ako ga pitam za njegov telefonski broj?

– *Mojoj sestri je stalo do vas. Večeras je stavila umjetne grudi!*

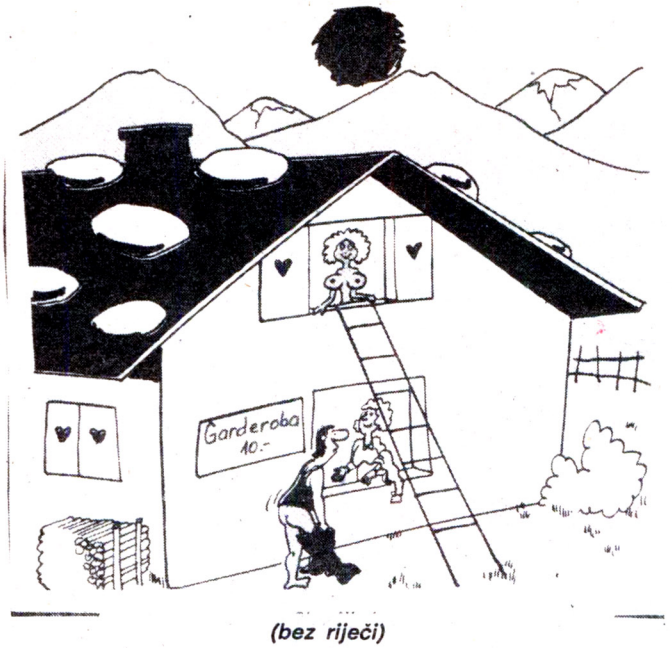

(bez riječi)

– *...i kako dugo će još tvoj auto biti na popravku?*

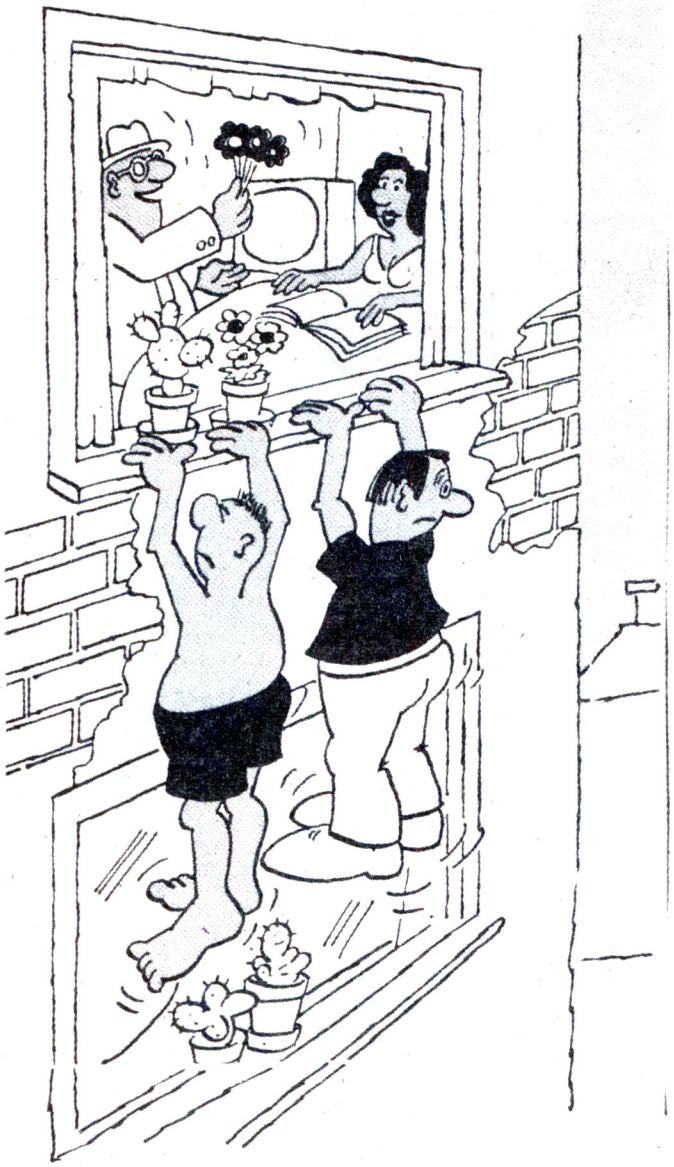

– *Evo cvijeća za moje osamljeno zlato!*

Pokušaji

Drago nam je što je među našim čitateljima sve više onih koji se žele okušati i kao autori. Ovaj put odlučili smo se za pjesmu Damira Gregurića iz Osijeka, crtež Dragiše Krčmarevića iz Smedereva, fotografiju Milivoja Barbarića iz Zagreba i karikature sve uvjerljivijeg (znamo ga iz prošlog broja) Nenada Devrnje iz Bačke Palanke. Prilog, dakako, honoriramo, pa vas molimo da pošaljete i svoje žiro-račune.

POSLJEDNJI ČIN

i dok mjesec mami
kurve u noć
jedini će pauk
iz svog zlobnog ugla
u nabrekloj tami
promatrati blud
moju naraslu žudnju
i pohlepne prste
natopljene sokom
moje mladosti

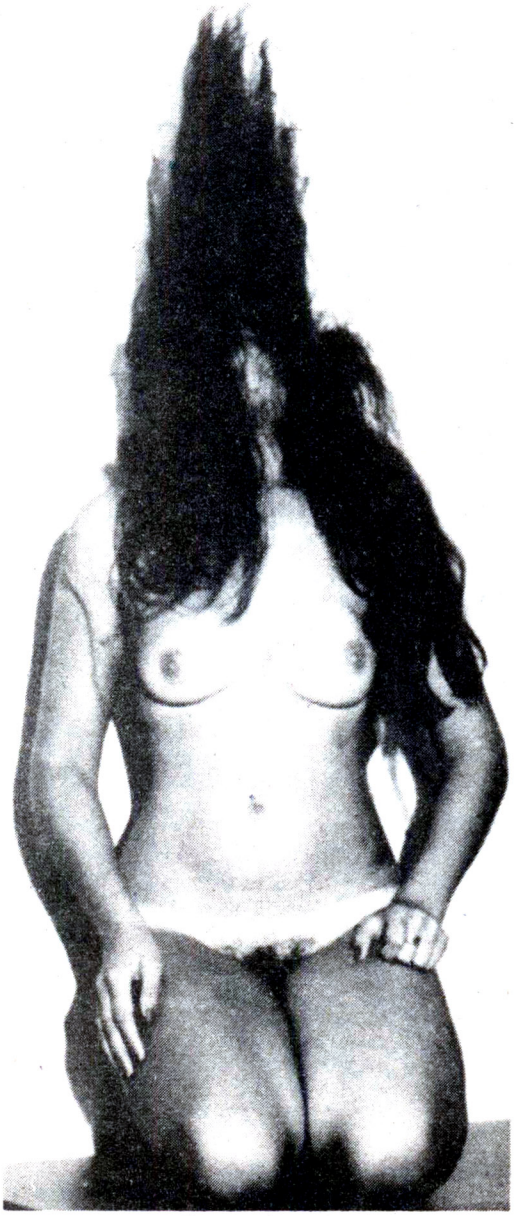

Čim sam vas vidio, znao sam da ćete biti primljeni!

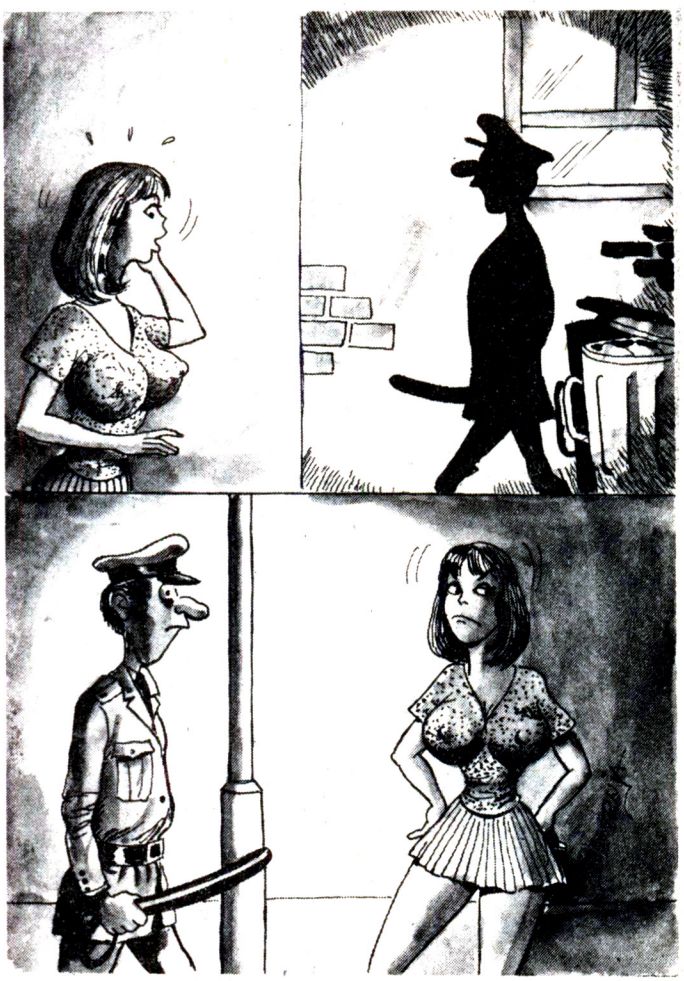

U postelji sa 900 muškaraca

Tu senzacionalističku priču o tebi napisala je tvoja prijateljica Christiane Krüger, poznata njemačka glumica. Jesi li ti pristala na to?

— Jesam. Da nisam pristala, ona to ne bi napisala.

»Spavala sam s osamsto pedeset četiri muškarca«, izjavila je dvadesetogodišnja kraljica ljepote iz Berlina Ina Seehaus za njemački »Bild«. Drugi časopis šalje na mjesto događaja svog reportera. U međuvremenu je rekord narastao na devetsto muškaraca, čije je seksualne sposobnosti Ina zapisavala u svoj dnevnik. Je li sve to moguće?

● Kako je Christiane došla do podataka?

— Jednom smo raspravljale o muškarcima i ona me upitala kako se to kod mene odvija. Tada sam joj sve ispričala. Ja sam to smatrala O.K.

● Prije toga nisi bila baš nepoznata. Kao najljepša djevojka Berlina, već si bila u novinama.

— Da, prije te priče u »Bildu« već sam snimala, ali još nisam imala veliko ime. Sad ljudi znaju za ime Seehaus, ali ne gledaju na mene pozitivno.

● A zašto?

— Pa zbog tih priča o muškarcima. Ljudi na to gledaju različito. Neki kažu da je to u redu, a drugi misle da sam strašna prostitutka.

● Imaš li neko objašnjenje za to što baš u seksu nalaziš toliko zadovoljstvo?

— A gdje da čovjek nađe više zadovoljstva?

● Zašto baš s tolikim muškarcima?

— Bila sam pohlepna za njima.

● Ali svatko zna da je seks najbolji ako se dvoje već poznaju.

— Ja sam ih upoznavala u krevetu.

● Ne ostavljaš im uvijek baš mnogo vremena.

— Kad sam s nekim duže, onda je uvijek ljepše. No ako sretneš nekoga za kim si pohotan, onda je sve jasno, je li?!

● Što te privlači muškarcu?

— Ponašanje, karakter! Izgled mi je prilično nevažan. Dovoljno je da ima nešto što me privlači.

● Što se događa ako duže vrijeme ne uloviš nijednog muškarca?

— Postajem odviše pohlepna.

● Ima li bilo što u krevetu što ti se posebno svida ili što te posebno odbija?

— Moja i njegova pohlepa uvijek me snažno uzbuđuju. Ako u međuvremenu možemo i porazgovarati, to bolje. Da napravimo malu stanku, a ne da me samo rešeta na brzinu.

● Treba li biti i temeljit?

— Ponekad i brz. Na primjer, kad želiš izaći nekamo na večeru,

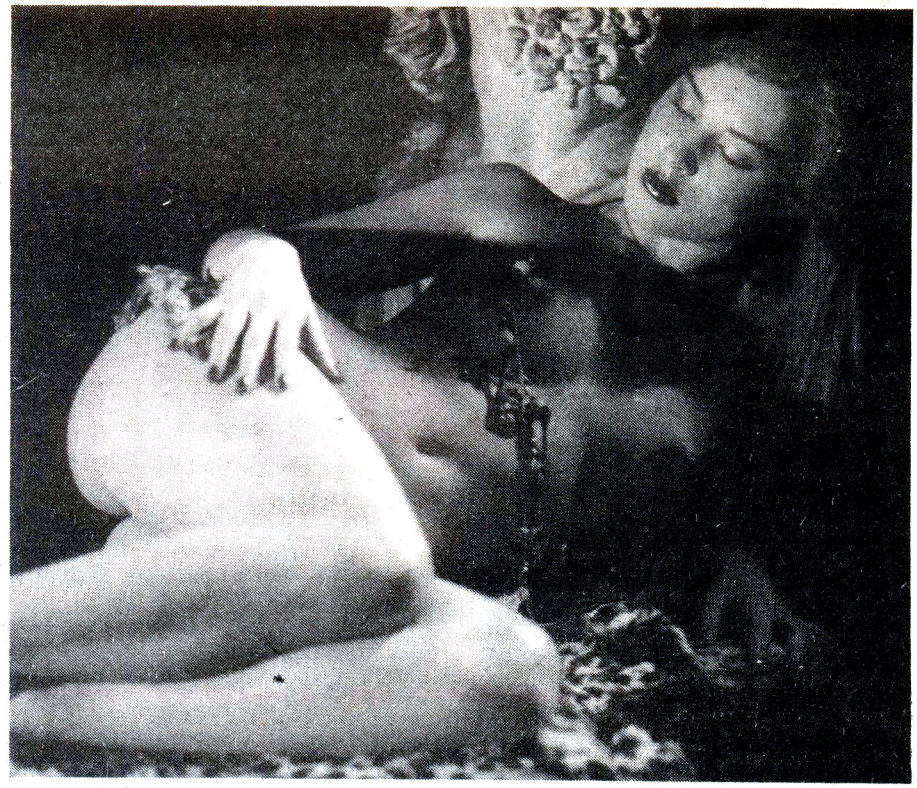

a upravo ti se još hoće i ono, onda mora biti brz.

● Imaš li kakve moralne ograde? Nešto što ne bi učinila?

— U krevetu imam. Ne dam u usta. I kad sam na nekom žuru s finim ljudima, ne govorim o tucanju.

● Kako si započela?

— Kad me škola više nije zanimala, završila sam tečaj za foto-modele i manekene. Bilo mi je šesnaest godina. Počela sam pozirati reklame, malo gola, malo odjevena.

● Je li ti bilo teško pri prvim pravim pornićima?

— Ne, to mi nikad nije bilo osobito teško. Već sam imala neke slike iz privatnog albuma, kad sam bila na odmoru. Ondje uvijek gola jurim okolo.

● Kako ide posao s fotografima?

— Dosad sam sa svima izašla na kraj.

● Uzbuđuješ li ih?

— Ne, ne, nikako. S fotografima u pravilu nemam ništa. To ima veze s mojim poslom. Ponekad ima i takvih koji me uzbuđuju. Bilo bi vrlo glupo kad oni to ne bi pokušali. Ali kod mene to ne pali. Uz to, to mi ništa ne donosi. Oni ti obećavaju da će te staviti na naslovnu stranu »Playboya« i bla-bla-bla. Potom se sve okreće u jednom satu.

● Što to znači: okretati se u jednom satu?

— Tucati, jednostavno rečeno.

● Poslije obavljena posla izbacuješ muškarce iz stana?

— Ne. Ovisi... Ako me uzrujava, razumiješ...

● Što to znači?

— Ako neki nikako neće da prestane, a ja više nemam volje, tad mu kažem da se pokupi.

● Po čemu odlučuješ o tome?

— Po svom osjećaju. Kad osjetim da više neću, tada prestajem.

● Znaš li zašto si toliko požudna za seksom?

— Kakva li ti postavljaš pitanja! (Smije se.) Ne znam. Valjda zato što me to zadovoljava.

● Što te u seksu privlači? Kad je muškarac nježan? Kad te mazi?

— Želim i grubost, snagu, kad već hoćeš točno da znaš. Grubo i mazno, oboje. Ah, sve, požudu i orgazam.

● Postižeš li lako orgazam?

— Dakako, inače to ne bih ni činila. Ali ima dana u tjednu kad za to nemam volje.

● Pokušaj mi opisati svoj orgazam?

— O, zaboga, opisati! To ti je jednostavno najljepši osjećaj. Kako da to opišem? To škaklja... ne mogu opisati. To ti je najveći doživljaj u seksu.

● Imaš dvadeset godina, a neki tvrde da si prilično mlađa. Sa četrnaest si počela s muškarcima. Jesi li sve zapisivala u dnevnik?

— Da, svi su u dnevniku, a iznad njihovih imena crtala sam srca. Od jednog do pet.

● Što je bilo odlučujuće za te ocjene? Tko dobiva jedno, a tko pet srca?

— Pa onaj s kojim nije bilo baš dobro dobiva jedno... ako nije bilo veselo kao što sam očekivala.

● Tko dobiva pet srca? Znači li to posebnu potenciju?

— Ne, o tome uopće nije riječ. O svemu odlučuju samo moji osjećaji.

● Što misliš, koliko još muškaraca stoji pred tobom?

— Prilično sam mirna, trenutno. Zaista, ozbiljno. Sad imam samo jednog.

● I njemu si vjerna?

— Pun mi je nos tog tucanja uokolo. Kad imaš muškarca koji te potpuno zadovoljava, ne treba ti drugi, dok se ne pojavi neki koji ti se svida i ti ga strasno želiš.

● »Neue revie« donijela je dva napisa o tebi. Oni su ti u tjedan dana pripisivali dvadeset sedam novih muškaraca.

— To nije istina.

● Boli li te kada te muškarac odbije?

— Ne znam. Jorgen Drews bio je prvi koji me odbio. Inače sam uvijek dobivala. Najgore je kod muškaraca, kad ih više nećeš jer ti nije volja, to što prave ljubomorne ispade.

● Rolf Simon Eden, vlasnik bara u Berlinu, bio je po pisanju novina, »maraton-muškarac« koji je za tucanje vikao: »Sad! Hajde! Da! Bravo! Štrcaj!«

— To nikad nisam rekla.

● A Rene Strickler je zvao: »Dođi! Dođi! Da! Sad! Deri se! Vrišti!«

— Ni to nisam rekla. To je smiješno.

● Jesi li protiv toga protestirala?

— Da, ali moj je odvjetnik rekao da to ne možemo pobiti!

● Koju vrstu muškaraca voliš?

— Svejedno mi je imaju li crne ili plave kose.

● Debeli, mršavi, mišićavi, stari, mladi...?

— Ne, mladi me ne zanimaju! Moraju biti stariji od trideset.

● Jesi li već spavala s više nego s jednim muškarcem odjednom?

— Dakako. Jednom smo bile dvije djevojke i tri muškarca.

● I to je bilo dobro?

– Da, bilo je ugodno.

● Kako se čuvaš?

– Uzimam pilule.

● Ideš li često ginekologu?

– Dva puta na mjesec.

● Uvijek istome?

– Da.

● Jesi li s njim već nešto imala?

– Ne, on ima ženu koja je uvijek uz njega.

● Koliko dugo ćeš to još raditi?

– Još nekoliko godina.

● Uzimaš li ponekad novac od muškaraca?

– Ne, osim kad mi neki ostavi ček. Tada bih bila glupa kad ga ne bih uzela.

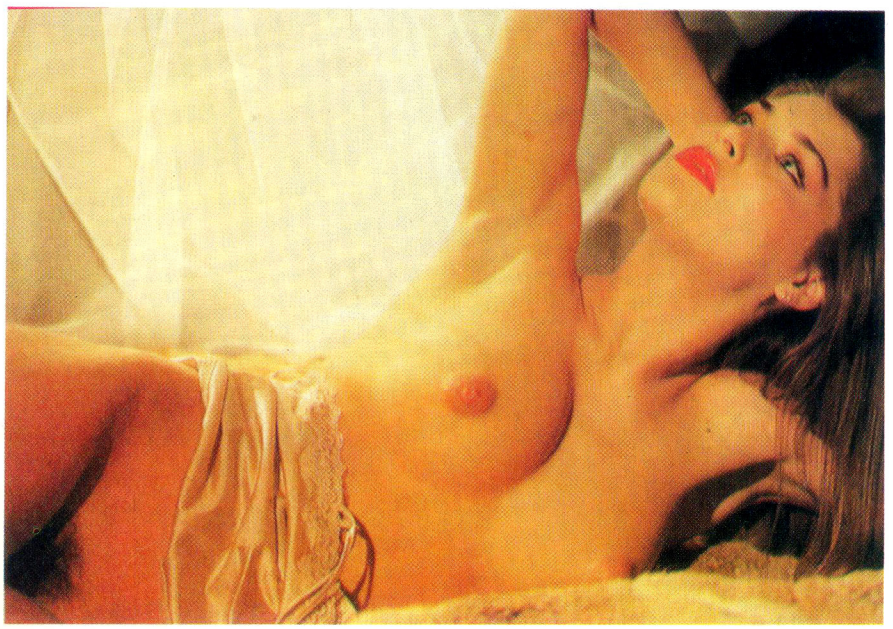

● Želiš li jednom imati djece?
– Da, svakako.
● I živjeti zajedno s njihovim ocem?
– Da, želim se udati.
● Vjeruješ da ćeš naći nekoga tko će se tobom oženiti unatoč tvojoj prošlosti?
– Vjerujem. Ja sam se iživjela i mogu biti dobra žena u braku.●

Priredila: Gordana Anders

erotika

erotika